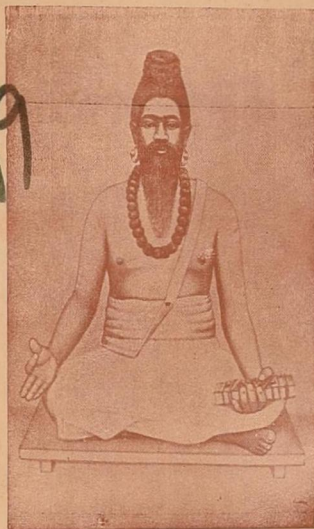

1016

எல் - 38

999

திருக்குறளின் பம்

கழக விவளிப்பீடு

தீருக் குறளின்பம்

ஆசிரியர் :

தவத்திரு சுத்தானந்த பாரதியார்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், விமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1976

© தவத்திரு சுத்தானந்த பாரதியார் (1897)

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD

இணைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : கஉஅக

முதற்பதிப்பு : (கழகம்) மே 1967;

மறுபதிப்பு : செப்டம்பர் 1976

O31,IC5y8
N76

TIRUKKURAL INBAM
(THE DELIGHT OF TIRUKKURAL)

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600 001. (1/)

திருவள்ளூர்

பதிப்புரை

திருக்குறள் உலகப் பொதுமறை. எக் காலத்திற்கும் உரிய வழிகாட்டி. எத்தனையோ புலவர் உரை வகுத்தும், இன்னும் இன்னும், அள்ள அள்ள அறிவுத்திறனைக் கொண்டது வள்ளுவர் வாய்மொழி.

திருக்குறட் சுரங்கத்தில் ஆழச் சென்று ஆராய்ந்து நிரூபிப்பதில் இன்பத்தை உலகிற்கு அளித்தார் தவத்திரு சுத்தானந்த பாரதியார். அதைப் புலவரும் பொதுமக்களும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். திருக்குறள் இன்பம் புதுவழி பற்றிச் சென்று 124 தலைப்புகளில் 15 நூல்களாகத் திருக்குறள் முழுதையும் தெளிந்த நடையில் விளக்குகிறது. குறள்—மணிகளை நிரல்படவைத்து 500 குறளடிகளைக் காட்டி மற்றவற்றை விளக்கத்தில் கருத்தாக்கம் செய்திருர் ஆசிரியர். ஆசிரியர், மாணவர், காதலர், இல்லறத்தார், அரசினர், ஆட்சியர், வீரப்படையினர், தொழிலினர், கடவுளான்பர், துறவினர், மெய்யுணர் வினர் அனைவரும் அவரவர் உள்ளுணர்வை உணர்த்துவது போன்று அமைந்த இந்நூலை அனைவரும் ஓதத்தகும். கல்லூரிப் பாட நூலாக வைக்க இது மிகப் பொருத்தமானது. கடவுளைப் பணிதலை கற்றதன் பயனும் எனத் தொடங்கி, பற்றற்றிறைவனைப் பற்றுதல் இன்பம் என முடியும் இந்நூல் மாந்தர் கடவுளைப் பற்றி வாழ்வாங்கு வாழ வழி வகுக்கிறது.

இந்நூலை யாத்த தவத்திரு சுத்தானந்த பாரதியாரை உலகம் நன்கு அறியும். சுத்தானந்தர் பழம் பெரும் புலவர், பன்மொழிப் புலவர், உலகம் சுற்றி நாடு நாடாகச் சென்று கமது அருட்கலைச் செல்வத்தைப் பரப்பிய பெருமான், ஆயிரம் நூல்களை உலகிற்களித்த நாவலர், பாவலர். இவர் உறங்கா உழைப்பாளர், உயிர்நடைச் செல்வர், உறவுக்கினியார், இளநகைப் பொலிவினர், இன்சொல்லினியார், சமயோகசித்தர், உலகத் தோழர்.

சுத்தானந்தர் நான்காவது முறை உலக யாத்திரை செய்ய ரஷ்யா செல்லும் நாளில் இந்நூலை வெளியீடுகிறோம்.

இவர்தம் அரிய நூல்களான திருக்குறளின்பத்தையும், திருமந்திர விளக்கத்தையும் கழகவழி வெளியிட எமக்களித்த தற்காக நன்றி செலுத்துகிறோம். சுத்தானந்தர் நூல்களை எல்லாரும் கற்றும் கேட்டும், கற்பித்தும் நற்பயன் பெறுவார்களாக. ஓம் சிவம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முதற்பதிப்பு நல்லுரை

நவத்திரு சூத்தானந்த பாரதியார் அவர்களுடைய திருக்குற
 ளின்பம் என்னும் அரிய புத்தகம் வரப்பெற்றுப் படித்துப்
 பேரானந்தமடைந்தேன். தவமும், கலையும் ஒருங்கியைந்த
 அவர்கள், பேராறு மடைதிறந்து பாய்வதுபோல
 இன்சுவை கெழுமும் நூல்கள் எழுதி வருகிறார்கள்.
 பழம்பெரு நூல்களிற் கண்ட அரும்பொருளைப் புது
 முறையில் அமைத்துக்காட்டும் ஆற்றல் ஸ்ரீ பாரதியார்
 அவர்களுக்கு இருத்தலை, இப் புத்தகம் நன்றாக வெளியிடு
 கின்றது. இனிய எளிய நடையும், பொருட் செறிவும்,
 மனத்தைக் கவரும் அமைப்புங் கலந்து விளங்கும்
 இத்தகைய புத்தகங்கள் வெளிவருதல் தமிழலகின்
 நல்லதிர்ஷ்டமென்றே சொல்லவேண்டும். திருக்குற
 ளின்பத்தை இந்த முறையில் எடுத்துக் காட்டியவர், இதற்குமுன்
 வேறு யாருமில்ர். படிக்கப் படிக்க இன்பத்தை மேன்மேலும்
 உண்டாக்கும் இப் புத்தகம் தமிழன்பர்கட்குக் கிடைத்தற்
 கரிய விருந்தாகும். ஸ்ரீ பாரதியார் அவர்களுடைய பேராற்றல்
 வியக்கத்தக்கது. அதனை அறிந்து பயன்படுத்திக் கொள்
 ளுதல் நல்ல காலத்தின் அறிகுறி. மேலும் மேலும்,
 இத்தகைய நூல்கள் வெளிவரவேண்டுமென்று இறைவனை
 இறைஞ்சுகின்றேன்.

மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்.

உ ள் ளு ளை ற

நூல் 1. கடவுள், வான், அறவோர், அறம்

1. கடவுளைப் பணிதலை கற்றதன் பறனாக்	1
2. வான்மழை யின்றி வாழல கில்லை	3
3. துறந்தார் பெருமை இதால்புவிப் பெருமை	4
4. அறத்தால் வருவதே இன்பமென் றறிக!	6

நூல் 2. அறநெறி யொழுக்கம்

5. ஒழுக்கமே உயிரினும் உயர்வெனப் போற்றுக!	8
6. வாங்கமையே அறத்தின் தாயக மாகும்	9
7. நன்னடைத்தைக்கு நாணமே வேலி	11
8. பண்பொடு நடந்தால் அன்பொடு மதிப்பர்	13
9. அடங்கி நடத்தலை அறிவிந் கழகு	14
10. நன்றி செய்தாரை வென்றாக் மறவேல்	15
11. நடுகிலை ஈரளன் கிடுகெதிக் கில்லை	17
12. சான்றோன் எனவே தக்கார்சொல வாழ்	18

நூல் 3. சொல்லறம்

13. இன்சொல் இனிது ; வன்சொற் கடிது	20
14. பறனில சொல்வான் மக்கட் பதடி	21
15. புறங் கூறுவோன் புல்லறிற் புல்லன்	23
16. நல்லதும் பொல்லதும் நாவினால் வருமே	24
17. கண்ணுக் முகமும் கருத்தைக் காட்டும்	26
18. பேசாக் கல்வி பேடிமை வாளாம்!	27
19. அமைமை அறிந்து, சுவைபடப் பேசுக	28

நூல் 4. தீயன விலக்கல்

20. திவினை தன்னைத் தியினும் அஞ்சுக !	30
21. சூற்றந் திருத்திக் குணமுந் தீரெய்க்குக	31
22. கமவந் தூற்றுவர் ; கண்டதைச் செய்வந்	32
23. பெரிமாரைப் பழித்தனன் பெருங்கே டடைவான்	34
24. பொருமைக்காரன் பூண்டோ டழிவான்	36
25. உள்ளத்தாலும் கள்ளந் தீது	37
26. திருட்டுச் சொத்து தீங்கு செய்யும்	38
27. இனத்தைக் கெடுக்கும் ; சினப்பகை கொல்லும்	39
28. குதந் வாழ்வு தூண்டில் மீளும் !	40
29. குடியைக் கெடுக்கும் கொடுவிடங் கள்ளரம்	41
30. விலைப்பிபண் முயக்கம் வெறுமை பங்க்கும்	42
31. புலா லுண்பது புண்ணை யுண்பதாம்	43
32. கொல்லா நலமே மெல்லா நலமாம்	45
33. என்னும் எதற்கும் இன்னா செய்வெல்	46

நூல் 5. நட்பும், அன்பும்

34. தமவர் நட்பு நேயினும் கொடிது	48
35. இன்னான் என்பகை இனத்தால் அறிக !	51
36. அறிவிந் சிறந்த பெரிமார் துணைக்கொள் !	52
37. நல்லவர் நட்பு நன்னூந் பண்போல்	53
38. அன்பே இன்பம் ; அன்பே உயிர்நிலை	56
39. மாதினும் பிபரிதாம் அருட்பெருஞ் செல்வம்	57
40. பொறுமை பூண்டார் புகழ்முடி பூண்பர்	59

நூல் 6. கல்வி கேள்வி

41. புல்லறிவாளர் நல்லது கொள்ளார்	62
42. கல்லான் சொல்ல வல்லான் அல்லன்	64
43. கசடறக் கற்றுக் கற்றவா றெழுமுது	66
44. கேள்விச் செல்வம் கேட்கலாச் செல்வம்	68
45. அறிவுடை மாரே திருவுடை மாராம்	69

நூல் 7. காதல் விளக்கம்

46. கண்கருத் தொத்த காதலர் வாழ்க !	71
47. அழகே ! அமுதே ! அணங்கே ! இன்பமே	75
48. காதலர் கலப்பு கண்ணொடு மணியாம்	77
49. பற்றிய கரமக் பிபற்றிடக் கதறுந்	79
50. பிரிவைப் போல எரியுஞ் சூடாது	81
51. நலிந்தேன், பிரிவால் மெலிந்தேன், குலைந்தேன் !	82
52. காதலும் கண்ணால், நோதலும் கண்ணால்	84
53. பருவா லுற்றுப் பசந்தது மேனி	85
54. தலைணைக் கூடரத் தனித்துயர் கொடிது	86
55. நினைத்து நினைத்து நீரா யுருகுவார்	87
56. நனவில் நினைத்தவர் களவில் வந்தார்	89
57. நாலைப் போதில் மலரும் காதல்	90
58. கண்ணொளி யிழந்தது ! கைவளை சேர்ந்தது	91
59. கண்ணொடுஞ் சிசுலிலன் கணவர்பால் நெஞ்சே	92
60. வரையறு காமம் நிறைக்கத வுடைக்கும்	94
61. வரவு கண்டதுந் காரி யனைனைன்	95
62. மொக்குன் மணம்போல், முகத்தோர் குறிப்பு	96
63. ஊடலைன்; கண்டதுந் கூடினைன் புல்லி	98
64. விருக்பர் ரிடமே விரைவாங் நெஞ்சே	99
65. ஊடிய பிறகு கூடுவதினிது	100

நூல் 8. இல்லற வொழுக்கம்

66. அன்புக் அறமும் அமைந்த தில்லறம்	106
67. மனைவியின் கற்பால் மனைமாண் பாகும்	109
68. நல்லற மக்களே இல்லறச் சிசுலினம்	111
69. பிறர்மனை நயத்தல் அறநல மழிக்கும்	112
70. மனைமே விரைவான் வினைவீறு பிபரன்	114
71. சூலநல முடைகார் குன்றுவ சிசுயார்	116
72. விடா முயற்சொல் விக்கடை யுயர்த்து !	117

நூல் 9. முயற்சியும் செல்வமும்

73. அருளை வளர்க்கப் பிபாருளைச் சேங்க !	120
74. வாழ்வைக் கெடுப்பது வறுமைப் பாவி	123
75. ஈபவரிடத்தில் இரப்பவர் ஊனார்	123
76. இரந்து பிழைத்தல், இழிவினு மிழிவு	125
77. பயிரை வளர்ப்பான் உயிரை வளர்ப்பான்	126
78. சோம்பித் துயில்வோன் ஏங்கித் திரிவான்	128
79. ஆழ முயன்றால் ஆகாத தில்லை	129
80. உள்ள மிருந்தால் உணவியதாகும்	131

நூல் 10. ஈகையும், புகழும்

81. ஈதலை இசைவாரம்; இசையே வாழ்வாரம்	134
82. ஈந்து நுகர்வதே யின்பமாகும்	136
83. வழங்காச் சேல்வந் வறுமையிற் கொடுத்து	138
84. மாரி போலே பாருக் குதவு !	140
85. விருத்துடன் அருந்தலை மருந்தினு மினிது	142
86. பற்றுத லுண்டவார் சுற்றம் பெருகும	144
87. கண்ணீர் கழகு கண்ணேட்ட மென்க	146
88. தீவறிக் துண்க ! நோக்கமருக் தேதனே ?	147

நூல் 11. நாமும், அரசும்

89. வளம், பொருள், அனைதி வாங்க்தது நாடு	151
90. ஆளும் காப்பும் அமைந்தது நல்லரண்	153
91. அறமறி யீகை ஈரசர்க் கழகு	155
92. சேங்கோ லாட்சி சேழிப்புந் றேற்கும்	158
93. கொடுங்கோலாட்சி கெடுங்கோளுட்சி	160
94. நடுக்குங் கொடுங்கோல் நடுக்குந் றழியும்	162
95. பணநறிக் துரைப்போன் பண்புடைய பனைச்சின்	164
96. அன்பறி வின்சொல் அணிவது தூது	165
97. விருப்ப னறிந்து சேந்தரோ டுணங்குக !	167
98. உலக நடப்பிபல்லாக் ஒற்றரால் அறிக !	169

நூல் 12. வினைத்திறன்

99. திவினை நீக்கி நல்வினை செய்க !	172
100. மனத்திட்பத்தால், வினைத்திட்ப முறுக	174
101. துணிந்த வினையைத் தூங்கா தியற்றுக !	176
102. செய்வைச் சுகத்திற் செய்வினை மறவேல் !	177
103. பண்ணுந் தொழிலை வெண்ணித் துணிக !	179
104. திறமை யறிந்து செய்வது செய்க !	181
105. கால மறிந்தவன் ஞாலம் வெல்வான்	183
106. இடங்கண் டறிந்து தொடங்குக தொழிலை !	185
107. அறிந்து தெரிந்தே ஆட்களை நம்பு !	187
108. தகுதி நோக்கித் தருகநல் வேலை !	189

நூல் 13. போர், புகழ், வீரம்

109. சாறையுஞ் சாடுஞ் சக்திப் படைசேர் !	192
110. வீரக் கனலும் போர்ப்படை காணீர் !	194
111. படைமால் வருவது பலபல துன்பம்	195
112. பண்பிலன் சினத்தான் பகைதனைக்கெளிமான்	197
113. படைமை விலக்குக; படைச்செருக் கழிக்க !	199
114. அரம்போல் உட்பகை ஆக்கந் தேய்க்குக	200
115. இடுக்கண் உடம்பிற் கிடல்பெனத் தாங்குக !	202
116. மரணம் காத்து வாழுக வலகில் !	204
117. சிறுமை யொழிக ! பெருமை யொளிர்க !	206

நூல் 14. மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி

113. வல்லான் வகுத்தித வாழ்வின் வாங்க்கால்	209
119. ஞால வாழ்வு நாடகம் போலாம்	212
120. உள்ளத் துண்மை யுணர்ந்தால் மூத்தி	214

நூல் 15. துறவுந் தவமும்

121. கிரஞ்சத் துறவிலேல் வஞ்சத் துறவு	218
122. அவா வெழிந்தால் அற்றது பிறவி	220
123. மண்ணிய தவத்தால் எண்ணிய தாகும்	222
124. பற்றந் நிறைவனைப் பற்றாத வன்பக	226
125. திருக்குறளின் சிறப்பு	231

எடுத்தாளப்பட்ட திருக்குறட் பாக்களின் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[எண் : பக்க எண்]

அகர முதல	1	அளவறிந்து வாழா	185
அகலா தணுகாது	167	அறஞ்சொல்லு நெஞ்ச	24
அகழ்வாரைத் தாங்கும்	60	அறத்தாற்றின் இல்வாழ்	106
அகனமர்ந் தீதலி	20	அறத்தான் வருவதே	7
அகனமர்ந்து செய்பாள்	144	அறத்தினூஉங் காக்க	6
அச்ச முடையார்	178	அறம்பொரு ளின்பம்	187
அஞ்சாமை ஈகை	156	அறவினை யா தெளிற்	45
அஞ்சாமை யல்லாற்	186	அறனழி யல்லவை	23
அஞ்சும் அறியாள்	197	அறனறிந்து மூத்த	52
அஞ்சுவ டஞ்சாமை	70	அறனீனு மின்பமு	121
அஞ்சுவ தேரரு	221	அறன்கடை தின்றரு	113
அடல்வேண்டும் ஐந்தன்	227	அறிவினு னாகுவ	47
அடுத்தது காட்டும்	26	அறிவின்மை யின்மை	62
அணியன்றோ நா னுடை	12	அறிவுடையா ரெல்லா	70
அந்தணர் என்போர்	5	அறைபறை யன்ளர்	34
அமரகத் தாற்ற	49	அற்கா வியல்	212
அமைந்தாங் கொழு	182	அற்ற தறிந்து	148
அரம்பொருத பொன்	202	அற்ற மறைக்கும்	207
அரம்போலுங் கூர்மைய	13	அற்றவ ரென்பார்	221
அரியகற் றுசற்றார்	187	அற்றார்க்கொன் றுற்ற	139
அருட்செல்வம் செல்வ	59	அற்றால் அளவறிந்	147
அரும்பயன் ஆயும்	22	அற்றேமென் றல்லந்	203
அருளில்லார்க் கவ்வுலக	58	அன்பறி வாரா	166
அருளென்னும் அன்பின்	121	அன்பறிவு தேற்ற	189
அல்லற்பட் டாற்ற	162	அன்பிலா ரெல்லாந்	57
அவாவென்ப எல்லா	220	அன்பின் வழிய	56
அவிசொரிந் தாயிரம்	45	அன்புகாண் ஓப்பரவு	18
அவ்வித் தழுக்கா	36	அன்பு மறனு	108
அழல்போலு மாலை	91	அன்பொரி இத் தற்செற்	140
அழிவந்த செய்யினும்	55	ஆகூழாற் றேன்றும்	210
அழுக்கா றவா	7	ஆக்கங் கருதி	179
அழுக்கா றுடையார்	39	ஆவிற்கு நீ ரென்	125
அளவளா வில்லா	145	ஆற்றின் வருந்தா	180
அளவறிந்தார் நெஞ்சத்	37	ஆற்றுவா ராற்றல்	19

இகலானும் இன்னாத	197	இன்ப மிடையரு	221
இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை	178	இன்பம் விழையான்	130
இடனில் பருவத்தும்	142	இன்மை யென	122
இடிப்பாரை இல்லாத	53	இன்னு செய் தாரை	47
இடுக்கட் படினும்	172	இன்னு செய் தார்க்கும்	19
இடும்பைக் கிடும்பை	203	இன்னு தினனில்	82
இடும்பைக்கே கொள்	119	இன்னுமை யின்ப	204
இதனை யிதனா	190	ஈட்டமிவறி	138
இயல்பாகு நோன்பிற்	227	ஈத லிசை	134
இயற்றலு மீட்டலுங்	156	ஈத்துவக்கு மின்ப	137
இரத்தலு மீதலே	124	ஈர்க்கை வி திரார்	34
இரப்பாரை யில்லாயின்	124	ஈன்ற பெரமுதிற்	112
இரவார் இரப்பார்	126	ஈன்றாள் பசிகாண்	173
இரவுள்ள வுள்ள	126	உடம்பா டிலாத	202
இரவென்னும் ஏமாப்பில்	126	உடம்பொ டுயிரிடை	77
இருநேரக் கிவளுண்க	74	உடுக்கை யீழந்தவன்	55
இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ	142	உடுப்பதூஉ முன்பதூஉ	34
இருபுனலும் வாய்ந்த	152	உடை செல்வம்	41
இருமனப் பெண்	42	உட்பகை யஞ்சி	201
இருமை வகை	5	உணர்வ துடை	29
இருவே றுலகத்	210	உணர்வினும் உண்ட	104
இலக்கம் உடம்பிடு	204	உயிர்ப்ப உளரல்லர்	200
இலமென் றசைஇ	126	உரமொருவற் குள்ள	133
இலமென்று வெக்கு	38	உலகத்தார் உண்டென்ப	63
இலர்பல ராகிய	225	உலகத்தோ டொட்ட	9
இலமென்று தீயவை	31	உவப்பத் தலைக்கூடி	67
இல்லதென் இல்ல	109	உழவினார் கைம்மடங்கி	127
இல்லாரை யெல்லாரு	120	உழுதுண்டு வாழ்வாரே	127
இல்லாரை யஞ்சு	115	உள்ளக் களித்த	98
இழிவறிந் துண்பா	149	உள்ளத்தார் காத	93
இளைதாக முண்மரம்	200	உள்ளத்தால் உள்ளலுந்	37
இறலீனும் எண்ணாது	39	உள்ளத்தாற் பெரய்யா	10
இறுதி பயப்பினு	167	உள்ள மிலாதவ	133
இனம்போள் நினைமல்	50	உள்ள முடைமை	132
இனிய வுளவாக	21	உள்ளிய தெய்த	179
இனையர் இவரெமக்	55	உள்ளிய தெல்லா	40
இன்சொல் இனி	21	உள்ளினுந் தீராப்	88
இன்பந் கடன்	83	உறங்குவது போலுஞ்	214
இன்பத்து ளின்பம்-பய	196	உறுபசியும் ஓவாப்	153
இன்பத்து ளின்பம்-விழை	204		

உறுப்பமைந் தூநஞ்சா	192	ஏவவுன் செய்க	63
உற்றநோய் நோன்றல்	222	ஐயப் படாஅ	26
ஊக்க முடையான்	184	ஐயுனர் வெய்தி	215
ஊடலில் தோன்றும்	108	ஓட்டார்பின் சென்றொரு	205
ஊடற்கட் சென்றே	99	ஓப்புரவி னுல்வருந்	142
ஊடுதல் காமத்திற்	104	ஒருபொழுதும் வாழ்வ	213
ஊதிய மென்ப	49	ஒருமை மகளிரே	208
ஊரவர் கௌவை	81	ஒருமையுள் ஆமை	15
ஊருணி மீர்நிறை	141	ஒளித்தக்கா வலன்மும்	192
ஊழி பெயரினுந்	19	ஒழுக்க முடைமை	8
ஊழிற் பெருவலி	209	ஒழுக்க முடையவர்	9
ஊழையும் உப்பக்க	131	ஒழுக்கமும் வாய்மை	116
ஊட்பக வன்ன	202	ஒழுக்கம் விழுப்ப	8
எண்ணித் துணிக	180	ஒளியார்முன் ஒள்ளிய	28
எண்ணிய வெண்ணியா	174	ஒறுத்தார்க் கொரு	61
எண்ணியார் எண்ண	185	ஒற்றொற்றித் தந்த	170
எந்நன்றி கொன்றார்	17	ஒன்றூர்த் தெறலும்	223
எப்பொருள் எத்தன்மை	219	ஓஓ வினிதே	84
எப்பொருள் யார்பார்	69	ஓநி யுணர்ந்து	67
எய்தற் கரிய	185	ஔர்த்துள்வ முள்ள	214
எல்லாப் பொருளு	155	ஔஞ்சொல்லன் கண்ணில	163
எல்லார்க்கு நன்றும்	14	கடுமொழியுங் கையிகந்த	163
எல்லார்க்கு மெல்லா	170	கணைகொடி தியாழ்கோடு	219
எவ்வ துறைவ	69	கண்ணிற் கணிகலந்	146
எற்றிற் குரியர்	34	கண்ணன்று கண்ணற	23
எற்றென் றிரங்குவ	173	கண்ணுங் கொள	93
எனைத்தானு நல்லவை	69	கண்ணுடைய ரென்பவர்	66
எனைத்துங் குறுகுத	50	கண்ணுள்ளார் காத	79
எனைத்துணைய ராயினு	113	கண்ணொடு கண்ணி	74
எனைமாட்சித் தாகி	155	கதங்காத்துக் கற்ற	14
எனைவகையாற் றேறி	189	கதுமெனத் தானோ	84
என்பி லகனை	57	கரவா துவந்தியுங்	125
என்று மொருவுதல்	172	கருமஞ் சிதை	147
எண்ண முன் னில்லன்	194	கருமஞ் செய	118
ஓநிலார் ஆரத்	64	கலங்காது கண்ட	175
ஓநிலார் குற்றம்	24	கல்லா தவரு	64
ஓநிலார் போல	74	கல்லாதான் சொற்கா	65
ஓந்திய கொள்கை	35	கல்லார்ப் பிணிக் சுவ்	163
ஓமுந் நவரினு	199	கவ்வையாற் கவ்விது	80
ஓரினு நன்று	128	கழாஅக்கால் பள்ளி	64

களவினா லாகிய	37	குகம்மாறு வேண்டா	140
களித்தாணைக் காரணங்	42	கைவேல் களிற்றெடு	194
கறுத்தின்னா செய்த	46	கொக்கொக்க கூம்பும்	185
கற்க கசடறக்	67	கொடிபார் கொடுமை	92
கற்றாருட் கற்று	27	கொடுத்தலு மின் சொலு	144
கற்றார்முற் கற்ற	27	கொடுத்துங் கொளல்	198
கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள்	216	கொடுப்ப தழுக்க	36
கனவினும் இன்னது	50	கொடுப்பதூஉற் துய்ப்ப	139
கூக்கை கரவா	145	கொடையளி செங்கோல்	158
காணுச் சினத்தான்	197	கொல்லா நலத்தது	18
காணிற் குவளை	76	கொல்லான் புலாலை	45
காதல ரில்வழி	90	கீமன்செய்து சீர் தூக்குங்	17
காமக் கணிச்சி	94	கீதளி வின்னது	138
காமம் விடுவொ	93	சாயலு நாணு	85
காமம் வெகுளி	217	சார்புணர்ந்து சார்பு	216
காலங் கருதி	184	சிறப்பறிய வொற்றி	171
காலத்தி னாற்செய்த	16	சிறியா ருணர்ச்சி	207
காலாழ் களரில்	186	சிறுமை பலசெய்து	40
காலை யரும்பிப்	90	சிறுமையுஞ் செல்வா	193
கான முயலெய்த	194	சிறைகாக்குங் காப்பொ	110
குடம்பை தனித்தொழி	213	சிறறின்பம் வெஃகி	38
குடிசெய்வ லென்னு	118	சினத்தைப் பொரு	39
குடிதழிஇக் கோலோ	158	சீருடைச் செல்வர்	140
குடிபுறங் காத்தோம்பி	160	சீர்மை சிறப்பொடு	22
குடிப்பிறந்தார் கண்	117	கூடச்சுடரும் பொன்	225
குடிப்பிறந்து தன்கட்	48	சுவையொளி யூரே	5
குணநாடிக் குற்றமு	187	சுற்றத்தாறி சுற்ற	144
குழலினி தியாழினி	111	செப்பின் புணர்ச்சி	202
குற்ற மிலனாய்க்	118	செயற்கரிய செய்	5
குன்றி னனையாருங்	205	செயற்கை அறிந்த	165
கூத்தாட் டவைக்கு	212	செய்யாமற் செய்த	15
கூற்றங் குதித்த	225	செய்க பொருளைச்	120
கூற்றத்தைக் கையால்	35	செய்தக்க வல்ல	180
கூற்றமோ கண்ணே	73	செருக்குஞ் சினமுஞ்	32
கூற்றுடன்று மேல்	193	செல்லாமையுண்டேல்	81
கூடுவாக வையா	17	செல்லான் கிழவன்	128
கூடில் விழுச்	66	செவிகைப்பச் சொற்	157
கூட்டார்ப் பிணிக் கு	25	செவிக்குண வில்லாத	68
கூட்டினும் உண்டோர்	49	செவிச் சொல்லும்	168
கூட்பினுங் கேளாத்	68	செற்றார் எனக்கை	93

சொல்லல் வல்லன்	25	துப்புர வில்லார்	123
சொல்லப் பயன்	33	துனீயும் புலவியு	101
சொல்லுக சொல்லீற்	23	துன்ப முறவரி	175
சொல்லுதல் யார்க்கு	175	துடய்மை யென்ப	220
சொல்வணக்கம் ஒன்றார்	51	துங்குக தூங்கிச்	176
சூவல் கருதி	184	துதய்வத்தான் ஆகா	181
தக்கா ரினத்த	53	தெரிதலும் தேர்ந்து	164
தக்கார் தகவிலர்	17	தென்புலத்தார் தெய்வம்	107
தஞ்சந் தமரல்லர்	100	தேரான் தெளிவுந்	189
தந்தை மகற்	112	தேவ ரணையர்	33
தந்நலம் பாரி	43	தேரகச் சொல்லித்தூவா	166
தம்பிலிருந்து	76	தொடிற்சடி னல்லது	82
தலைப்பட்டார் தீரத்	228	தொட்டனைத் தூறு	67
தலையி னிழிந்த	205	தொழுதகை யுள்ளும்	51
தவஞ் செய்வார் தங்கரும	224	தோன்றிற் புகழ்மாடு	136
தவமறைந் தல்லவை	318	நுகல்வல்லர் அல்லார்	13
தவறில ராயினார்	103	நகையிகை யின்சொல்	116
தள்ளா வினையுளும்	152	நச்சப் படாத	139
தற்காத்துத் தற்கொண்	110	நட்டார்க்கு நல்ல	177
தனக்குவமை யில்லா	3	நத்தம்போற் கேடு	135
தன்குற்ற நீக்கி	32	நயனில சொல்லி	22
தன்னுயிர்க் கின்னாமை	47	நயனில னென்பது	22
தன்னுயிர் தானறப்	225	நயனொடு நன்றி	13
தன்னுயிர் நீப்பி	46	நலம்பேண்டி னுணுடை	117
தன்னான் பெருக்க	44	நல்குர வென்னு	122
தன்னெஞ் சறிவது	10	நல்லாண்மை யென்ப	118
தன்னைத்தான் காக்கிற்	39	நல்வினத்தி னூங்குந்	52
நாமின் புறுவ	67	நவினொறு நூனாயம்	54
தாம் வீழ்வார் தம்வீழ	87	நற்பொருள் நன்குணர்	122
தாளாண்மையில்லா	130	நன்றாங்கால் நல்ல	211
தாளாண்மை யென்னார்	130	நன்றாற்ற லுள்ளுந்	181
தாளாற்றித் தந்த	141	நன்றிக்கு வித்தாகு	9
தானந் தவமிரண்	4	நன்றி மறப்பது	16
நினற்பொருட்டாற் கொல்	44	நன்றென்ற வற்று	29
நினைத்துணையும் ஊடாமை	98	நன்றே தரினு	18
நியவை செய்தார்	31	நூங்காதல் கொண்டார்	87
நியள வன்றித்	149	நாடென்ப நாடா	152
நியினற் சுட்டபுண்	15	நாடொறு நாடுக	191
நுஞ்சினார் செத்தாரின்	41	நாணகத் தில்லார்	12
நுஞ்சுங்காற் றேண	89	நாணுமை நாடாமை	64

நானென்னு நல்லாள்	41	பயன்றாக்கார் செய்த	16
நிலத்தியல்பா னீர்திரிந்	51	பருகுவார் போலினும்	49
நிலத்திற் கிடந்தமை	117	பலச் சால்லக் காழுறு	25
நிலவரை நீள்புகழ்	134	பல்லார் பகை	53
நிலையிற் தீரியா	15	பழியஞ்சிப் பாத்தூண்	108
நில்லா தவற்றை	212	பழுதென்னு மந்திரி	165
நிறைநீர நீரவர்	54	பழைய மெனக்கருதி	169
நிறைமொழி மார்தர்	5	பற்றற்றே மென்பார்	219
நினைத்திருந்து நோக்கி	103	பற்றி விடாஅ	228
நீங்கான் வெகுளி	197	பற்றுக் பற்றற்றூன்	228
நீங்கித் தெறுஉ	75	பன்மாயக் கள்வன்	94
நீரின் றமையா	4	பாத்தூண் மரிது	137
நூணங்கிய கேள்வி	68	பிணிக் கு மருந்து	75
நூண்ணிய நூல்பல	210	பிணியின்மை செல்வம்	153
நூண்ணிய மென்பார்	26	பிணையேர் மடநோக்கு	73
நூண்மாண் நுழைபுல	65	பிரித்தலும் பேணி	164
நூனிக் கொம்பேறறி	182	பிறப்பொக்கு மெல்லா	208
நெஞ்சத்தார் காத	79	பிறர்க்கினனா முற்பகற்	47
நெடுநீர் மறவி	129	பிறர் நாணத்	12
நெடும்புனலுள் வெல்லு	186	பிறவிப் பெருங்	3
நெருந லுளனெரு	213	பிளிபெய் சாகாடும்	182
நெருநற்றுச் சென்றார்	97	புரந்தார்க்கண் ணீர்மல்க	195
நெருப்பினுட் டுஞ்சலு	123	புலப்ப வென	95
நோய்நாடி நோய்	149	புலப்பேன்கொல் புல்லு	95
புகச்சொல்லிக் கேளிர்	24	புல்லவையுட் பொச்சா	29
பகல் வெல்லுங் கூகை	183	புல்லிக் கிடந்தேன்	86
பகைநட்பாங் காலம்	51	புறந்தூய்மை நீரா	10
பகைபாவ மச்சம்	114	பெண்ணிற் பெருந்தக்க	110
பகையகத்துச் சாவார்	27	பெண்ணேவல் செய்	115
பகையகத்துப் பேடிசை	28	பெருக்கத்து வேண்டும்	205
பகையென்னும் பன்பி	199	பெருமைக்கு மேனை	188
பகைநட்பாக் கொண்	199	பெருமை யுடைய	206
படியுடையார் பற்ற	129	பெறுஅமையஞ்சம்	100
படைகுடி கூழ்	155	பெறீனென்றும்பெற்றக்	96
பணியுமா மென்றும்	207	பேதை பெருங்கெழீஇ	50
பணிவுடையன் இன்சொல	21	பொதுநோக்காள்வேந்	146
பண்ணென்னும் பாடற்	146	பொய்யாமை பொய்யா	10
பண்ணிலான் பெற்ற	14	பொருட்பெண்டிர் பொய்	43
பயனில் சொற் பாராட்டு	22	பொருளல்லவற்றை	215
பயன்மரம் உள்ளூர்	141	பொருள் கருவி	177

முகள் நந்தைக் காற்று	112	யானென தென்னுஞ்	227
மக்கண்மெய் தீண்டல்	111	யானோக்குந் காலை	73
மங்கல மென்ப	111	ஐகுத்தான் வகுத்த	212
மணியிற் றிகழ்	96	வகையறிந்து தற்செய்	200
மண்ணோ டியைந்த	146	வசையிலா வண்பயன்	125
மதியு மடந்தை	77	வசையென்ப வையத்	135
மயிர்நீப்பின் வாழாக்	206	வசையொழிய வாழ்வாரே	135
மருந்தாகித் தப்பா	141	வஞ்ச மனத்தான்	218
மருந்தென வேண்டா	148	வருமுன்னர்க் காவா	32
மருவுக மாசற்றூர்	48	வரைவிலா மாணிழை	43
மலர்மிசை யேகி	1	வறியார்க்கொன்	136
மழித்தலு நீட்டலும்	219	வாணிகஞ் செய்வார்க்கு	18
மறந்தும் பிறன்	30	வாய்மை யெனப்	10
மறப்பி னெவ	88	வாழ்தலுயிர்	78
மறவற்க மாசற்றூர்	16	வான்போற் பகை	201
மறைபெறல் ஊரார்க்	85	வானோக்கி வாழு	158
மறைப்பேன்மன் யானி	83	வீத்துமிடல்	143
மற்றுந் தொடர்ப்பா	227	வியவற்க எஞ்ஞான்	32
மனத்தானு மரந்தர்	52	விருந்து புறத்த	143
மனத்துக்கண் மாசில	6	வில்லங்கொடு மக்க	65
மனந்தூய்மை செய்வினை	52	வில்லே நுழுவர்	199
மனை வழைவார் மாண்பய	114	விழுப்புண் படாத	195
மன்னர்க்கு மன்னுதல்	160	விளக்கற்றம் பார்க்கு	86
மன்னர் விழைப	168	வினைக்குரிமை நாடிய	190
மன்னுயி ரோம்பி	57	வினை பகை	176
நாறுபா டில்லாத	148	வினைவலியுந் தன்வலியு	181
நிகு தியான் மிக்கவை	60	விவண்மை யென	62
நுகரக நட்பது	54	வெள்ளத் தனையம	132
முறைமொக்குள் உள்ள	97	வெள்ளத் தனைய இ	203
முயற்சி திருவினை	131	வேட்பன சொல்லி	169
முறை செய்து காப்பாற்று	158	வேண்டாமை யன்ன	220
மேலிருந்து மேலல்லார்	208	வேண்டிய வேண்டியாங்	224
யாகாவா ராயினு	14	வேண்டினுண் டாகத்	226
யாங்கண்ணிற் காண	80	வேண்டுந்கால் வேண்டும்	220
யாதலின் யாதனி	226	வேண்டிதல் வேண்டாமை	2
யாதானும் நாடா	67	வேலன்று வென்றி	159
யாமு முளேங்	88	வேலொடு நின்று	161
யாரினுங் காதலம்	102	வெயத்துள் வாழ்	106

தூயதவ மார்குத்தா னந்தர்தொலைக் காட்சியினில்
சேய குறள்முழக்கம் செய்காட்சி—ஆயவிது
வாழ்வாங்கு வாழும் வகையாங் கிலமொழியில்
வாழ்வறவே பேசும் வனப்பு.

—டோகியோ 1961

நீ ரு க் கு ற ன் ன் ப ம்

நூல் 1. கடவுள், வான், அறவோர், அறம்

1. கடவுளைப் பணிதலை கற்றதன் பயனும்

மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

நிலமிசை நீடுவாழ வழிகாட்டுகிறார் வன்னுவார். வழி? மனக்கவலை மாறவேண்டும். கவலை ஏன்? அழியா மையால் வரும் இருவினைக் கட்டால் கவலையுண்டாம். இக் கட்டு நீங்கும் வகை? கட்டற்ற தனி முதல், அழியாப் பொருள் ஒன்றைப் பற்றுதலை. அழியாப் பொருள் எது? கடவுள். கடவுள் எங்கே உள்ளான்? பொதுவாக எங்கும், சிறப்பாக அவரவர் உள்ள மலரிலும் எழுந்தருளியுள்ளான். உடல் கோயில், உள்ளம் சந்நிதி, இறைவன் மூர்த்தி.

உலகிற் பல மொழிகள் வழங்குகின்றன. அவற்றின் வடிவம் பல. எணினும், எல்லாம் அகர வொலியையே முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளன. வேத சாரம் ஓம். அ, உ ம், மூன்றும் சேர்ந்தது ஓம். அந்த ஒயிற்கும் தாய் ஒலி அகரம். ஒரு குழந்தை முதலில் பேசுவது அ...ம்...ம்...ம் பலவான ஒலிகளுக்கெல்லாம் அகரம் முதன்மையாக இருக்கிறது. அதுபோலவே, பலவான உலகிற்கெல்லாம் முதல்வன் ஆதி பகவன்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆதிபகவன் அருளிறைவன். ஆதி என்றால், முதல், தொன்மை, கதிரவன், ஆதி பராசக்தி எனப் பொருளாம்.

பகவன் என்ற மொழி, அரன், அரி, அயன், குரு, அருகன், புத்தன், அல்லா, பரமபிதா, யகோவா ஆகியோர் அனைவருக்கும் பொருந்திய கடவுட் பெயர். அறிவு, நிறைவு, ஆட்சி, ஆற்றல், செல்வம், வைராக்கியம்—இவை பகவன் பெருமை. தான் எதனினின்றுந் தோன்றாதவன், அனைத்தையும் தோற்றியவன், மூலப்பழம் பொருள்—அவனே ஆதிபகவன். அவனையே, “அந்தப் பரமாத்ம ஞாயிறு” (தந்ஸகிதூர் வரேண்யம்) என்று காயத்திரி மந்திரம் சிறப்பிக்கிறது. இறைவன் இருந்தபடி யிருப்பவன்; ஆதி யாகிய தனது அருட் சக்தியால் ஐந்தொழில் புரிந்து யாங்கும், யாதுமாய் விளங்குகிறான். இறைவன் எண்குணத்தான்: சுயேச்சை, கட்டின்மை, இயலுணர்வு, தூய அருளுடம்பு, முற்றறிவு, எல்லாம் உடைமை, பேராற்றல், நிறையின்பம்—இவை எண்குணம். அவன் தானே தானான தனிமுதல். இயற்கையை உடலாகக் கொண்டு விளங்கும்போதே அவனை வழத்தி வணங்க வல்லோம். ஐம்பொறி யடக்கிய ஞான தீரான குரு மார்கள் மூலமும் அவன் அருள்புரிகிறான். அருவாக, அருளுருவாக, குருவாக, எவ்வகையாகவேனும் இறைவனைப் பற்றுக்! மனிதன் சிற்றறிவன்; இறைவன் முற்றறிவன். அவனடி பணிதல் கற்றதன் பயனாகும். உலக வாழ்வு, விருப்பு, வெறுப்பு என்னும் இருகரை வழியே சென்று இடும்பைப் படுகிறது. விருப்பு வெறுப்பு பில்லாத சமநிலைக் கடவுளின் திருவடியைப் பற்றுதலே இடும்பை தீரும் வழியாம்.

வேண்டுகல் வேண்டாமையிலானடி சேர்க்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பையில.

இரவியின்முன் இருள் நிற்காது. இறைவன் மெய்ப்புகழ் போற்றுவாரிடம் இருள்சேர் இருவினைகள் சேரா. பொறிவாயில் ஐந்தையும் அடக்கி வென்ற குருமார்கள் மூலம் அவன் மெய்நெறி காட்டுகிறான். அந்த உண்மையான வழியில் நின்றொழுதும் தூயர், கவலை, பிணி, கட்டு, தூயர் முதலிய இன்றி நிலமிசை நீடுவாழ்வார். எவ்வாற்

ஈனும் தன்னிகரற்றவன் இறைவன். அவனடிப் புகுந்தாலேதான் மனக்கவலை தீரும்.

தனக்குவமை யில்லாதான் ஈள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

அவன் அறக்கடல், அந்தணன், இனிய தன்மையன், எண்குணன். அவனை உணராப் பொறியும், வணங்காததையும் குணமில்லை. அவனையே நினைந்து, அவனடிப் புகுந்து, அவன் புசுழ் ஓதும் நல்லாரே, இருவினைக் கட்டின்றி, மனக்கவலை மாறி, மெய்வழியறிந்து, பொய்வழி தவிர்த்து, அருட்புனை பற்றி, பிறனிப் பெருங்கடலைத் தாண்டிப் பேரின்பம் பெறுவர்.

பிடிவிப் பெருங்கட னீந்துவர்; நீந்தார்
இறைவனடி சேரா தார்.

தூண் பிடித்தாடும் சிறுவரைப் போன்று இறைவன் திருவடி பற்றி வாழுதலே, எல்லாச் சமய சாரமும் ஆகும்.

இன்பந் தருவ திறைவன் மலரடி.

2. வான்மழை யின்றி வாழுலகில்லை

வாழ்வின் நிலைக்களன் உலகம், அதை வாழவைப்பது வானமுதம், மழை. கடல், கதிர், காற்று ஆகியவற்றின் பெருமையும் வான் சிறப்பில் அடங்கும். இவை எல்லை யற்ற திருவருட் சக்திக்கு அறிகுறி கதிர் வெப்பத்தால், கடல் ஆவியாகி, மேகமாகி, மழைபொழிகிறது. மழையின்றேல் வற்றாக் கடலும் தன்னியல்பிற் குன்றும். பிழைக்கும் உயிர்களுக்கு மழை இனிய உணவுப் பொருள் களைத் தருகிறது; தானே நல்லுணவுமாகிறது. மழை பெய்யாவிட்டால், பசும்புல்கூட முளையாது; ஏர்த் தொழில் நடவாது. பருவ மழை பொய்த்தால், உயிர்களைப் பசி வாட்டும்; தானம், தவம், வழிபாடு ஆகியவை நடவா. பெய்யாமல் கெடுப்பதும் மழை; அப்படிக்கெட்டவர்களைத்

தனது வண்மையால் கைதூக்கி விடுவதும் மழை. தண்ணீரின் மண் வாழ்வில்லை. விண்ணின்றித் தண்ணீரில்லை.

நீரின் றமைபா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமைபா தொழுக்கு.

தானந் தவநிரண்டுந் தங்கர வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

அறம் பொருள் இன்ப வாழ்விற்கு உயிர்த் தாரை போன்ற மழையை வாழ்த்துவோம். மன்னுயிர் வாழ்வின்பால் பொழிக !

3. துறந்தார் பெருமை தொல்புழிப் பெருமை

மெய்வழி காட்டுவோர் செய்ய மா முனிவர், அறத்தின் காவலர் அருந்தவப் பெரியார். அறிவென்னும் அங்குசத்தால் ஐம்பொறிகளைப் புறஞ்செல்லாது காப்பவர்; ஐம்புல வேட்கைகளை அறவே துறந்தோர்; அழிபொருள் விடுத்து மெய்ப்பொரு ளடைந்தோர்; நான் எனதென்னும் ஆணவம் ஒழிந்தோர்; இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தெளிந்தோர்; அறிவு, அடக்கம், அவாவின்பை முதலிய அரிய குணமையின் உயரஞ் சென்று நிலைத்தவர்; சுவை, ஒளி ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகிய தன்மாத்திரைகள், ஐம்பூதங்கள், ஞான கருமேந்திரியங்கள், அந்தக்கராணதிகள் ஆகியவற்றின் காரியமே இயற்கை யுலகென்றறிந்து, அவற்றைத் தாண்டி, முக்குணப் போராட்டத்தில் ஒட்டாதிருப்பவர்; இவ்வீர முனிவர், அறவோர், துறவோர், அந்தணர், நீத்தார் ஆவர். இவ்வாறு முனி தர்மத்தில் விளங்கும் துறவிகளையே நன்னூல்கள் பெருமைப் படுத்துவ. உலகில் இறந்தவர் கணக்கை எடுக்க முடியுமா? அதுபோலவே துறந்தவர் பெருமையும் சொல்லற்கரிது. நிலைப்பது - அழிவது, மெய் - பொய், இம்மை - மறுமை என்னும் இருமை வகை தெரிந்து, தெளிந்து, துறவறம் பூண்ட பெரியார் பெருமையால் உலகமே ஒளிபெறும்.

இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு.

அவர்கள் மேலான முத்தி நிலத்தின் வித்து. அப்படி ஐம்புலனடக்கிய முனிவர் ஆற்றல் மிகப் பெரிது. தேவர் தலைவனான தேவேந்திரனையும், கௌதம முனிவர், சொல்வன்மையால் தண்டித்தார். உண்மையான முனிவருக்கே உலகம் அடங்கி நடக்கும்.

சுவையொளி யூரூசை நாற்றமென் னைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.

அவர் மொழி நிறைமொழி. அவர் பெருமையை அருள்வாக்கான மறை மொழியே காட்டும்.

சிறைமொழி மாந்தர் பெருமை சிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

அவர்கள் சொன்னது பஸிக்கும். அவர்கள் சினந்தால், உலகம் ஒரு கணம் தாங்காது. அடங்கிய முனிவர் அருஞ்செயல் புரிவர். சிற்றுலகின்பமே தேடும் சிறியர் அவ்வாறு செய்யார்.

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

இத்தகைய அறவோர், இனிய தன்மையுள்ள அத்தணராவர். தாம் அறவழி நின்று எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்னருள் கொண்டு நல்லது செய்வார் அந்தண் முனிவர்.

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வயிர்க்குஞ்
செந்தன்மை பூண்டொழுக லான்.

அந்தண் அறவோர் ஆருயிர்க் கினியார், பொது நலப் புண்ணியர்.

4. அறத்தால் வருவதே வீன்பமென் றறிக

இத்தகைய அருளாளர் மெய்யுரையே அறம் அறம் கடவுளின் சட்டம்; உயிர்வாழ்விற்ருச் சீரும் செல்வமுந் தரும்; இம்மை மறுமைப் பயன் நல்கும்; அறத்தினும் ஆக்கமில்லை; அறத்தை மறந்தால் அழிவு விளையும்.

அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தவி னூங்கில்லை கேடு.

“ஒல்லும் வகையான் அறஞ்செய்க!” மன மொழி மெய்யால், இடைவிடாது முடிந்த மட்டும், அறவினை செய்க! “முடிவு காலத்தில் பார்த்துக்கொள்வோம்” என்று சோம்பி யிருக்க வேண்டா! உயிர் பிரிந்து செல்லும்போதும், அறத்தின் பயன் அழியாது துணை திற்கும். பூவினின்று காற்று மணத்தை எடுத்துச் செல்வதுபோல, மணத்தையும் வினைப் பயனையும் உயிர் கொண்டு செல்கிறது. தருமம் தலைகாக்கும். காலம் வீணாகாது நல்லறஞ் செய்க! அது பவ நெறி தவிர்க்கும் பெருந்துணையாகும். அறஞ் செய்தவன் யார் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை; பல்லக்குச் சவாரி செய்வானையும், அதைச் சுமந்து செல்வானையும் கண்டு தெளிக! ஆஃ தாவது : நல்லறம் பல்லக்கேற்றும்; இம்மையில் சீரும் சிறப்புந் தரும். தீவினை ஒருவனை இழிவாக்கும். ஆதலின் உலகில் செய்யத்தக்கது அறம்; விலக்கத் தக்கது பழி பாவம், அதர்மம்.

அறமாவ தென்ன? மனத்தில் மாசற்று நடத்தலே அறம்; மற்றதெல்லாம் வீண் பகட்டு, துன்பம்.

மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற.

மாசுகள் எவை? அவை : பொருமை, பேராசை, கோபம், கடுஞ்சொல்; இப் பிழைகளை ஒழித்தாலே நல்லறம் இயலும்.

அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொல் காங்கும்
இழுக்கா வியன்ற தறம்.

இத்தகைய அறத்தினால் எய்தும் வாழ்வுப் பயனே
இன்பமாகும். அதர்மம் துன்பமாகும்; புகழாகாது.

அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த; புகழு மில.

நூல் 2. அறநெறி யொழுக்கம்

5. ஒழுக்கமே உயிரினும் உயர்வெனப் போற்றுக !

வாழ்வு, தொடக்கத்தினின்றே அறவழி யொழுக்கி, இறுதியில் அறத்தின் ஆழியான இறைவன் திருவடியிற் கலக்க வேண்டும். குழந்தைப் பருவத்தினின்றே நல்லொழுக்கம் பிடிபட வேண்டும். இல்லறம் புகழன் ஆண் பெண் இருவருக்கும் நல்ல நடையுடை பாவனைகளும். போதிய கல்வியும் இருக்க வேண்டும். அத்தகைய நல்லொழுக்கமும், கல்வியறிவும், ஆற்றலும் நன்கு வளர்ச்சி பெறுவதற்கே ஆன்றோர் பிரமசரிய ஆசிரமத்தை முன் வகுத்தனர். கல்வி கண்; ஒழுக்கம் கைபோலும். என்று பிறந்தோமோ அன்றே ஒழுக்கமும் பிறக்கிறது. பெற்றோர், ஆசிரியர், நண்பர் கூட்டுறவாலும் கல்விப் பயிற்சியாலும் அந்த ஒழுக்கம் மேன்மேலும் வளருகிறது. குழந்தையின் இயல்பைப் பெற்றோர் கண்ணுங் கருத்து மாகக் கவனிக்க வேண்டும்; தாமும் நல்லொழுக்க முடையவராய் நடந்துகொள்ள வேண்டும். வாய்மை, நாண், பண்பு, அடக்கம், நன்றி, நடுநிலை, சான்றண்மை முதலிய ஒழுக்கங்கள் இளமையிலேயே தன்கு பிடிபட்டு இயல்பில் அமைய வேண்டும்.

ஒழுக்கத்தைப் பார்த்தே மனிதனை அறியலாம். ஒழுக்கம் உயர்வு; இழுக்கம் இழிவு. ஒழுக்கமே ஒருவனுக்கு மேன்மையும் புகழுந் தரும். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் பெரிதாகக் காக்க வேண்டும்.

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்.

ஒழுக்க முடைமை குடிமையீழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்.

ஆதலால், ஒழுக்கத்தைப் பரிந்து காப்பாற்றுக் !
கற்றறிந்து தெளிந்தவர்க்கும், ஒழுக்கமே தற்றுணை

யாரும். வேதத்தை மறந்தாலும் மீண்டும் பார்த்து ஒதி யறியலாம். ஒரு மனிதன் மனிதப் பிறவிக்குரிய ஒழுக்கத்தில் குன்றினால், வீழ்ச்சி யடைவான். ஆதலால், கல்வியினும் ஒழுக்கமே மேல். அழுக்காறுடையானுக்கு ஆக்கமில்லை. ஒழுக்கமில்லானுக்கு உயர்வில்லை. உறுதி யுள்ளவன் ஒழுக்கங் குன்றான். ஒழுக்கமுள்ளவன் மேன்மை பெறுவன். ஒழுக்கங் கெட்டவன் பெரும் பழி சுமப்பன். நன்மைக்கு வித்து நல்லொழுக்கம். தீயொழுக்கம் என்றும் துன்பமாம்.

நன்றிக்கு வித்தாக நல்லொழுக்கங் தீயொழுக்கம் என்று யிடுப்பை தரும்.

நல்லொழுக்கப் பெரியார், வாய் தவறிக்கூடத் தீமை சொல்லார்; மனமொழி மெய் மூன்றிலும் செம்மை காப்பர்.

ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல.

அறிவாளிகள் உலகிற்கு எதிரிடையாக நடக்கமாட்டார்கள்; உலகை அணுகித்து நடப்பார்கள். உலகம் என்பது உத்தமப் பெரியார். பல கற்றும், அவ்வாறு உலகத்தை ஒட்டி ஒழுங்கு முறையாக நடக்கத் தெரியாதவர் அறிவில்லாதவராவர்.

உலகத்தோ டொட்ட வொழுக்கல் பலகற்றுங்
கல்லா ரறவிலா தார்.

இனி, அனைவருக்கும் இன்றியமையாத அடிப்படையான ஒழுக்கத்தை விளக்குவாம்.

6. வாய்மையே அறத்தின் தாயக னாரும்

மனமொழி மெய்யால் பொய்யா தொழுகினால், வேறு அறம் செய்ய வேண்டிய தேவையில்லை. உண்மையைக் காட்டிலும் உயர் அறம் இல்லை.

பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

நெஞ்சார அறிந்ததை மறைத்துப் பொய் சொல்
லற்க! அப்படிப் பொய்த்தால், தனது மனச் சாட்சியே
தன்னைச் சுடும்.

தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.

உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று செய்யாது,
உள்ளார மெய்வழியில் நடப்பவன், மனச்சாட்சிக்குப்
பொய்யாது நடக்கும் உண்மையாளன், உலகத்தார்
உள்ளத்தில் எல்லாம் இருப்பான். அஃதாவது, அவனை
உலகம் என்றும் உண்மையன் என்று நினைத்துப்
போற்றும்.

உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தார்
உள்ளத்து ளெல்லாம் உளன்.

மனமார உண்மை சொல்பவன், தானம், தவம்
செய்தவர்களைவிட மேலானவனாகிறான். ஏனெனில்,
பொய்யாமை போன்ற புகழில்லை. உடலை வருத்தித்
தவஞ் செய்யாமலே அஃது எல்லா அறப்பயனையும்
நல்கும். உடலைச் சுத்தம் செய்வது தண்ணீர். மனத்தைச்
சுத்தம் செய்வது உண்மை.

புறந்தாய்மை நீரா னமையும் அகந்தாய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்.

ஆனால், வாய்மையைக்கூட ஆராய்ந்து பேச
வேண்டும். பிறர்க்குத் தீங்கு நேரிடுமானால், அதையும்
பேசாமல் இருக்க வேண்டும். யாதும், யார்க்கும் தீமை
யில்லாது பேசுதலே வாய்மை.

வாய்மை மெய்ப்படுவ தியாதெனில் யாதொன்றும்
நீமை யிலாத சொல்ல.

கொலையாளிக்குப் பயந்து ஒருவன் நமது வீட்டில் அடைக்கலம் புகுகின்றான். கொலையாளி வந்து, “ஆள் இருக்கிறானா?” என்று கேட்கிறான். அப்போது உள்ளதைச் சொன்னால் என்னவாகும்? கொலைப் பழி வரும். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உள்ளதைச் சொல்லா திருப்பதும் நல்லதாகும். அதே சாக்கு வைத்து, தன்னலத்துடன் பொய் பேசக்கூடாது. உண்மையைக்கூடப் பிறர் மனம் நோகாது, கலகம், தீங்கு, அபாயம் நேராது பேசவேண்டும் என்பது கருத்து. அதனாலேதான் “புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின், பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த” என்றார். கதிர், மீன், மதி, மின் விளக்கு. நெய்விளக்கு ஆகிய விளக்குகளெல்லாம் புறவிருளைத்தான் போக்கும். உள்ளத்தால் பொய்யாத மெய்விளக்கு, அகவிருளை நீக்கி, ஞானச் சூடர் வீசித் தோங்கும். அதனாலேதான் சான்றோர் சத்தியத்தையே மெய் விளக்கெனக் கொண்டாடுவர். உலகில் எத்தனையோ பொருள்களைக் கண்ணுக்கு மெய்யாகப் பார்த்திருக்கிறோம். எண்ணும், வாய்மையைவிட உயர்ந்த பொருள் இல்லை. உலகப் பெரியார் மனச்சாட்சிக்கு உண்மையாக நடந்தே சிறந்தனர். உண்மையே உயர்வு. உண்மையே வெற்றி.

7. நன்னடத்தைக்கு நாணமே வேலி

பழி பாவத்தை நாணி நடக்கவேண்டும். செய்யத் தகாத காரியத்தைச் செய்ய நாணவேண்டும். இத்தகைய நாணத்தால் தீமைகள் குறையும். ஊண், உறக்கம், மக்களைப் பெறுதல் முதலிய காரியங்கள் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவாம். நாணமே மாந்தர் சிறப்பு. உயிர்களெல்லாம் ஊனுடலை இருப்பிடமாகக்கொண்டு வாழும். பெருந்தன்மைக்கு நாண என்னும் நல்லொழுக்கமே இருப்பிடம். சான்றோர்க்கு நல்லணி நாணம். நாணமில்லாத செருக்குநடை, கொடிய பிணியைப்போல நலத்தையெல்லாம் தேய்க்கும்.

அணியன்றே நரணுடைமை சான்றோர்க்கஃ தின்றேற்
பணியன்றே பீடு நடை ?

தம்மால் பிறர்க்குப் பழிவராமலும், பிறர் தம்மைப் பழிக்க இடமில்லாமலும், கவனமாக, மட்டுமரியாதையுடன் நடப்பவரை "இவரே நாணமென்னும் நற்குணத்திற்கு உறைவிடம்" என்று உலகம் மதிக்கும். இந்த நாண வேலியில்லாது, பெரியார்கள் உலகைக் கொடுத்தாலும் வேண்டார்கள். அஃதாவது, வெட்கமில்லாது, இன்னொருவன் நிந்திக்கும்படி, அகௌரவமான வழிகளால் உலகரசே தமக்குக் கிடைப்பதானாலும், பெரியோர் மறுத்துவிடுவர். நாணமுள்ளவர்கள் உயிரைத் துறந்தாலும் துறப்பார்கள்; மானத்தை விடமாட்டார்கள். உயிரினும் நாணமே பெரிது. பிறர் கண்டு "ஃ, ஃ" என்று வெட்கி வெறுக்கும் காரியத்தை ஒருவன் செய்ய நாணவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தரும தேவதை அவனைக் காண நாணும்.

பிறர்நாணத் தக்கது தானாண னாயின்,
அமநாணத் தக்க துடைத்து.

ஒழுக்கந் தவறினால் குலங்கெடும். நாணந் தவறினால் நலங்கெடும். நாணமற்றவர் உயிர்கொண்டு நடமாடுவது, கயிறு கட்டியாடும் பொம்மலாட்டம்போல வெறும் போலீ நடமாட்டமாகும்.

நாணகத் தில்லார் இயக்கம் மரப்பாவை
நாணல் உயிர்மருட்டி யற்று.

இந்த நாணமென்னும் குணம் வாழ்விற்குப் பதிந்தால், ஒருவரையொருவர் மதித்து நடப்பர்; பஞ்சமாபாதகங்கள் ஒழியும். சட்டதிட்டம், காவல், நீதிமன்றம், படைகளில் லாமலே, மாந்தர் மனச்சான்றின்படி பழி பாவத்திற்குப் பயந்து நடந்து ஒற்றுமையாக வாழுவர்.

நாகரிகத்தின் நல்லணி நாணமே.

8. பண்பொடு நடத்தால் அன்பொடு மதிப்பர்

மாந்தரை மாந்தர் மதித்து, மரியாதையுடன், அன்பும், ஆதரவுங் காட்டி யொழுகுதலே பண்பு. நம்மை நாடி வந்தோரை அகமகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து தாராளமாக வரவேற்க வேண்டும். அத்தகையோருக்குப் பண்பு மிகும். பண்பிற்குத் தக்கபடி அன்பும் குல மாண்பும் ஒங்கும். புறவுறுப்புகளில் ஒத்திருத்தலன்று; ஒருவர்க்கொருவர் பண்பு கொண்டொழுகுவதே மாந்தரை ஒன்றுபடுத்தும். நீதியும் அறமும் புரிந்து பலர்க்கும் பயன்பட வாழுவோரின் பண்பை உலகம் பாராட்டும்.

நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையரர்
பண்புபா ராட்டு முலகு.

பிறர் இயல்பறிந்து நடக்கும் நல்லார் பகைவரிடத்தும் பண்புடன் நடப்பர்; வினையாட்டிற்குக்கூடப் பிறரை இகழார். ஏனெனில், நகையுள்ளும் இகழ்ச்சி இன்னலாகும். உலகியல், பண்புள்ள நல்லோரால் நடக்கிறது. இன்றேல் அது கெட்டு மண்ணாகி மாயும். அரம்போலக் கூர்மதியாளரேனும், மனிதருக்குரிய பண்பில்லாதவர் மரக்கட்டைக்குச் சமானமேயாவர்.

அரம்போலங் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

நட்பின்றிப் பகை செய்வாரிடமும் அறிவாளிகள் பண்பின்றி நடக்கமாட்டார்கள். புன்னகையுடன் பிறரோடு கலந்து மகிழா மாந்தர்க்கு, இப் பெரிய நிலம் பட்டப்பகலிலும் இருளின் பாற்பட்டதாகும்.

நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்
பகலும்பாற் பட்டன் றிருள்.

பிறர்க்குதவும் பண்பில்லாத உலோபியின் பெருஞ் செல்வம், தீய கலத்தில் வைத்த நல்ல பாலைப்போலத் திரிந்து கெடும்.

பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் கன்பால்
கலந்தீமை யாற்றிரிந் தமறு.

ஆதலால் அறிஞர், செல்வர், பொதுநல வீரர்
யாவரும் பிறரை நன்கு மதித்துப் பண்புடன் நடத்தல்
கடனாகும்.

9. அடங்கி நடத்தலே அறிவீர் கழகு

கற்றறிந் தடங்கி நடத்தல் மாந்தர் கடமை. இடம்ப
மும், ஆரவாரமும், பகட்டும், மினுக்கும், வாய்நீளமும்
வாழ்வைக் கெடுக்கும். அடக்கமே ஆக்கம். அடக்கம்
அமரருடன் சேர்க்கும்; அடங்காமை ஒருவனைக் கொடிய
இருளில் வீழ்த்தும். ஆதலால், அடக்கமே பொருளாகக்
காக்கவேண்டும். கோபமில்லாதவனாகி, கற்றறிந்து
அடங்கி நடப்பவன் பெற்றியைப் பார்க்க, சமயம் பார்த்து,
தரும தேவதை வீடு தேடி வரும்.

சதங்காத்தக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
யறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து.

அறிவதறிந்து நல்வழியில் அடங்கி நடப்பவன்
சீர்மை பெறுவான். எல்லார்க்கும் பணிவு நல்லது.
செல்வருக்கோ அஃது இன்னொரு செல்வச் சிறப்பாகும்.

எல்லார்க்கு நன்றும் பணிதல் அவருள்ளுள்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து.

முதன்மையாக ஒவ்வொருவருக்கும் நாவடக்கம்
வேண்டும். அடங்கா நாக்குக் கரும்பாம்பாகும். ஒருவன்
எதைக் கசவாமற் போனாலும் போகட்டும், நாவைக்
காக்கவும்; இல்லாவிட்டால் சொல்லிழுக்குப்பட்டுத்
துன்புறுவன்.

யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

ஒரு தீச்சொல் நன்மையனைத்தையும் கெடுக்கும்.
தீச்சுட்ட புண் ஆறிப்போகும். நாச்சுட்ட வடு மாறாது,
உள்ளிருக்கும்.

தீயினுற் சட்டபுண் உள்ளாறும் ஆளுதே
நாவினுற் சட்ட வடு.

மனமடங்கவேண்டும். நாலு கால், தலை ஆகிய ஐந்துறுப்புக்களையும் ஆமை உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளும். அதுபோல், ஒருவன் ஒருமைப்பட்ட மனவுறுதியால் ஐம் பொறிகளைப் புறஞ் செலுத்தாது உள் முகப்படுத்த வல்லவ னானால், எழுமையிலும் இன்பம் பெறுவான். யோகத் தில் ஓநுமை கொண்டவன், மனம் எழுந்து உலகில் பழகும்போதும் அமைதி யின்ப முறுவான். எழுமை என்பது எழு ஆதார நிலைகள் என்றும் பொருளாம். மனமடங்கிய யோகிக்கு, குண்டலி சக்தி யெழுந்து, ஆறு ஆதார கமலங்களையும் மலர்த்தி, ஏழாவதான ஸஹஸ்ரராந்தில் சுத்தாத்மாவுடன் கலந்து பேரின்ப மளிக்கும். இதுவே எழுமையின் ஏமாப்பு என்றறிக. “ஆமை அங்கங்களை உள்ளே யிழுத்துக் கொள்வதுபோல இந்திரியங்களை அடக்கியவன் நிலைத்த ஞானி” (கீதை)

ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்புடைத்த.

இவ்வாறு தன்னிலை திரியாது உள்ளடங்கி நிலைத் தவன் காட்சி, மலையினும் மிகப் பெரிதாகும்.

நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் ஞேற்றம்
மலையினு மாணப் பெரிது.

10. நன்றி செய்நாறை என்றும் மறவேல்

நாம் உதவியொன்றும் செய்யாமலிருக்க, நமக்குச் சமயத்தில் ஒருவர் உதவினால், அவ்வுதவிக்கு உலகும் வானும் கொடுத்தாற்கூட ஈடாகாது.

செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற வரித.

பயனைக் கருதாது, எதிர்பார்த்தலின்றி, செய்த உதவியின் நன்மை கடலினும் பெரிது. கடல் எதுவும்

எதிர்பாராது மேகங்களுக்குத் தனது ஆவியைத் தந்தும்
உலகிற்கு வான் வழங்கச் செய்கிறதன்றோ !

பயன்றாக்கார் செய்த உதவி நயன்றாக்கின்,
நன்மை கடலிந் பெரிது.

தக்க சமயத்தில் ஒருவர் செய்த சிற்றுதவியும்,
உலகினும் மிகப் பெரிது.

காணத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறி தெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

ஆதலால் உதவி செய்வோர், பயன் கருதாது,
சமயம் பார்த்து, உபகாரம் செய்யவேண்டும். அவ்வுதவி,
பயிர்ஊனை வினைவித்து உயிர்ஊனைக் காக்கும் நிலத்தினும்,
அந் நிலத்தைச் செழிப்பிகளும் மழையினும், அம் மழை
வழங்க மேகத்திற்கு ஆவிதரும் கடலினும் பெரும்
பயனளிக்கும். இத்தகைய உதவி தினைத் துணையாயினும்,
பயனறிந்த நல்லார் பனைத்துணையாகக் கொண்டு நன்றி
பாராட்டுவர். பெற்றவர் தகுதியே உதவிக்கு அளவு.
பாத்திரமறிந்து உதவி செய்க! மாசற்ற பெரியார்
நட்பை மறவற்க. துன்பத்தில் உதவிய நல்லோர்
நட்பைத் துறக்கவேண்டா.

மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துட் டுப்பாயார் ஈட்பு.

துன்பந் துடைத்தவர் நட்பை நல்லோர் ஏழு-
பிறப்பிலும் நன்றியுடன் நினைப்பர். கொன்றார்போலக்
கெடுதல் செய்தாலும், ஒருவர் செய்த ஒரு நன்றியை
நினைக. தீமை கெடும். நன்றி மறவேல். தீமையை
உடனே மறக்க மறவேல்.

நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

ஏனெனில், எந்த நலத்தைக் கெடுத்தவர்க்கும்
உய்வுண்டு; செய்ந்நன்றி கொன்ற மனிதனுக்கு
உய்வில்லை.

எந்நன்றி கொண்டுக்கும் உய்வுண்டாம் உய்விலலை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

இவ்வாறு, பயன் கருதாது, காலத்தில் தக்காருக்கு உதவி செய்தல் வேண்டும். பிறர் நமக்குச் செய்த உதவியை நன்றியுடன் நினைக்க வேண்டும்.

உதவி செய்க; உதவி நினைக.

11. நடுநிலை யாளன் கெடுவதிங் கில்லை

கேடில்லாது வாழவேண்டுமானால், சந்ததி வழங்க வேண்டுமானால், ஓரம், வஞ்சனைகளை ஒழித்து, நடுக்கண்ட நியாயப்படி நடக்க வேண்டும். சமமாகத் தூக்கி நிறுக்கும் துலாக்கோல்போல ஓரமில்லாத நடுவு நிலைமையே சான்றோர்க்கு அழகு.

சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணீ.

நண்பன், பகைவன், அயலான் என்னுது, அனைவரிடமும் பண்புடனே நடக்கும் நடுநிலையே தக்க நல்லறமாகும். நடுநிலையாளன் செல்வம் சிதையாது. சந்ததி களுக்கு உறுதியாகத் தக்கும். மக்களைப் பார்த்தால், அவரவர் பெற்றோர் தக்கவர் தகாதவர் என்பது தெரியும். நடுநிலையாளருக்கு நல்ல சந்ததிகள் எய்தும்.

தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும்.

கேடும் பெருக்கமும், செல்வமும் வறுமையும் எவருக்கும் உண்டு. எந்நிலையிலும் மளங்கோடாமல் நேர்மையாக நடத்தலே பெரியார்க்கு அழகு. நடுநிலையாளன் வறுமையை உலகம் ஒரு கெடுவாகக் கருதாது, வறுமை குறித்து அவனை அவமதிக்காது.

கெடுவாக வையா துலக நடுவாக
நன்றிக்கட் டங்கியான் குழவு.

நடுநிலை தவறிக் தீமை செய்தால், வஞ்சம் புரிந்தால், கெடுவது உறுதி என்றறிக! மனக்கோட்டமில்லாத நேர்மையான சொல்லே நடுநிலையாகும். நல்ல இலாபமானாலும் சரி, நடுநிலையற்ற செல்வத்தை உடனே நீக்குக.

நன்றே தரினு நடுவீகந்தா மாக்கத்தை
அன்றே யொழிய விடல்.

வாணிகத்திலும் நடுநிலை காக்கவேண்டும். தனக்கு ஊதியம் கருதுவதுபோலப் பிறர்க்கும் நல்ல பொருள் களைத் தரவேண்டும்; தன்னலம்போலப் பிறர் நலமும் கருதும் வாணிகனுக்கு நல்ல வியாபாரமாகும்.

வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தமபோற் செயின்.

இவ்வாறு நடுநிலை போற்றி நடப்பது கடனும்.

12. சான்றோள் எனவே தக்கார் சொல் வரந்

ஒவ்வொரு நாளும் சிறுமை போக்கிப் பெருங் குணமேலோனாக வேண்டும். குணமே சான்றோர் நலம். பிறப்பு, கல்வி, பட்டம், பதவி முதலிய நலமெல்லாம் பொருளல்ல; நல்லவெல்லாம் சான்றோர் கடமையாம். நல்லவை எவை? அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை, இவ்வைந்தும் சான்றான்மை (சால்பு) என்னும் மாளிகையைத் தாங்கும் ஐந்து தூண்களாகும்.

அன்புநாண் ஒப்பரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ
டைந்துசால் பூன்றிய தூண்.

தவத்திற் கழகு கொல்லாமை, சான்றான்மைக் கழகு பிறர் கெடுதலைச் சொல்லாமை.

கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்திமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.

ஒரு காரிய சாதனைக்குப் பணிவு பேராற்றலைத் தரும். அதையே படையாகக் கொண்டு சான்றோர் பகைவர் பகைமையை மாற்றுவர்.

ஆற்றுவா ராற்றல் பணிதல் அதுசான்றோர்
மாற்றுகரை மாற்றும் படை.

தம்மைவிடத் தாழ்ந்தோரிடமும் சான்றோர் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வர். தீமைசெய்தவருக்கும் நன்மையே செய்வது சான்றோ ரியல்பு. அப்படிச் செய்யாத சால்பு பயனில்லை.

இன்னுசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.

சான்றோர் வறியராயினும் இழிவன்று. உலகில் வரும் எத்தகைத் துண்பத்திற்கும் சான்றோர் அஞ்சார். ஊழி பெயர்ந்தாலும் தமது ஒழுக்கத்திற் சிதையாதவர் சான்றாண்மைக்கு ஆழியாவார்.

ஊழி பெயரினும் தம்பெயரார் சான்றாண்மைக்
காழி யெனப்படு வார்.

சான்றவர் சான்றாண்மையிற் குன்றினால் உலகம் தாங்காது. இவ்வாறு, அன்பு, நாண், பரோபகாரம், பழைய நண்பரை மதித்தல், உண்மையுரைத்தல், கோள்-பொய் உரையாமை, குண்டுணித்தனம் செய்யாமை, சிறுமை-பொருமையின்மை, பணிவு, இனிமை, கனிவு, ஒழுக்கத்தில் உறுதி—இவையெல்லாம் சான்றோர் தன்மை. இவற்றைச் சிறு வயதினின்றே வாழ்வில் அமையச் செய்க.

நூல் 3. சொல்லறம்

13. இன்சொல் இனிது; வன்சொற் கடிது

நல்லதும் பொல்லதும் சொல்லாலே வரும் ஆதலால், அறநெறி யொழுக்கத்திற்கும், உலகில் வெற்றிபெற வாழுவதற்கும் பயனுள்ள, நயனுள்ள இன்சொல் முதன்மையானது. குழந்தை முதல் இந்தச் சொல்லறங் காக்க வேண்டும். பள்ளிப் பிள்ளை முதல், பாராளு மன்னர், அமைச்சர், பொதுநல ஊழியர் வரைக்கும் சொல்லறங் காத்தல் நல்லறமாகும். தெய்வப் புலவர், பல இடங்களில், நாவடக்கம், இன்சொல், பயனுள்ள சொல், திறம்படப் பேசுதல், அரங்கங்களில் பேசும் வகை, அரசியலார் பேசுந் திறமை முதலிய பொருள் பற்றி அரிய உண்மைகளை விளக்குகிறார். அவற்றை இப் பகுதியில் தொகுத்துரைப்பாம்.

செம்பொருள் கண்ட சீரியர் வாய்ச்சொல்; இன் சொல்; அதில் அன்பு கலந்தொளிரும், வஞ்சனையிராது. அவர் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசார்; தீச்சொல் வழங்கார். கரவற்று, கேட்போர் நன்மை பெறும்படியே அறிந்த அறவோர் பேசுவர். மனமுயந்து ஒரு பொருளைத் தருவதினும், முகமலர்ந்து, அன்புடன் இனிய மொழிகள் கூறுவது மேலானது. அதனால், கொடுக்காது இனிது பேசிமட்டும் வந்தவரை அனுப்ப வேண்டுமென்பதன்று. ஈகையுடன் இன்சொல்லும் சேர்ந்திருக்க வேண்டும்; முகமலர்ந்த சொல் ஈகையை விட மேலானது என்பதாம்.

அகனமர்ந் தீதலி னன்றே முகனமர்ந்
தின்சொல னாகப் பெறின்.

முகமலர்ந்து, இனிது நோக்கி, அகமலர்ந்து,
உள்ளாரப் பேசும் இன்சொல்லில் அறம் நிலவும்.

இவ்வாறு எல்லாரிடமும் இன்சொல் வழங்குவாளைத் துன்புறுத்தும் வறுமைப் பிணி யணுகாது. அவனுக்கு எல்லாரும் நண்பராவர்; துணை புரிவர். பெரியோரிடம் பணிவு, அனைவரிடமும் இன்சொல்—இவையே ஒருவனுக்கு அணியாகும்.

பணிவுடையன் இன்சொல னாத லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற.

விருப்பமுடன் இன்சொல் வழங்கி வந்தால் தீமைகள் விலகும்; புண்ணியம் பெருகும்.

பண்பும் டயனும்கொண்ட இன்சொல்லால், பலர் நட்புறவின் நயமும், கருதிய நலமும் கைகூடும். கடுமை, பொருமை, புறங்கூறுதல், சிடுசிடுப்பு, செருக்கு முதலிய சிறுமைகளின்றி, பண்புடன் இன்சொல் வழங்குதல் இம்மைக்கும் நல்லது, மறுமைக்கும் நல்லதாம். இவ்வளவு நன்மைகளைத் தருவதைக் காணும் எவனே இன்சொல்லைவிட்டு, வன்சொல் வழங்குவான்? அப்படி இன்சொல் இருக்க, வன்சொல் உரைப்போன், இனிய கனியை விட்டுப் புளித்த காயைத் தின்றவன் போல்வான்.

இன்சொல் இனிதின் நல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது?

இனிய வுளவாக இன்னுத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்க் தற்று.

14. பயனில சொல்வான் மக்கட் பதடி.

இன்சொல் பேசுவதுடன் பயன்படப் பேசவேண்டும். வீண் பேச்சும், வெட்டி வம்பும், பிறர் பழியும் தீங்காகும். பலரும் “சீ, சீ” என்று வெறுக்கும்படியாகப் பயனில்லாது வாய்க்குப்பை கக்கும் மனிதன் எல்லாராலும் இகழப்படுவான். நண்பர்களிடம் நயந்தப்பி நடக்கக் கூடாது. அதைவிடக் கெடுதல், பலபேர் முன்னே பய

னில்லாத வெற்றுரையாடல். அப்படி வளர்க்கும் வெற்றுரையே ஒருவனை வீணன் என்று காட்டும்.

நயனில னென்பது சொல்லும் பயனில
பாரித் துரைக்கு முரை.

பலர் கூடிய சபையில் பண்பின்றி, பயனில்லாதது சொல்லளப்பவன், நயமிழந்து, நலமிழந்து வருந்துவான். நல்ல குணவான்கள்கூடப் பயனில்லாத வெற்றுரை சொன்னால் தம் பெருமையும், புகழும் இழக்க நேரிடும்.

சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சொலின்.

பயனில்லாது சொல்லளக்கும் வீணனை, மனிதன் என்னற்கு ; அவனை மனிதப் பதர் என்க !

பயனில்சொற் பாராட்டு வாளை மகனெனல்
மக்கட் பதடி யெனல்.

அறிவாளிகள் நயமில்லாத கடுமொழி வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும் ; பயனற்ற வீண்வார்த்தை சொல்ல வேண்டா.

நயனில சொல்லினுஞ் சொல்லுக சான்றோர்
பயனில சொல்லாமை நன்று.

பெரிய காரியங்களை எண்ணி, அரிய பயன்களைக் கருதும் அறிவாளிகள் பெரும் பயனில்லாத, ஆழ்ந்த பொருளில்லாத சொல்லை வழங்கமாட்டார்கள்.

அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார் சொல்லார்
பெரும்பயனில்லாத சொல்.

காமம், வெகுளி, மயக்கமாகிய குற்றமற்ற சுத்தான் மக் காட்சியுள்ள ஞானிகள், மறந்துங்கூடப் பொருளில்லாத வெற்றுரை சொல்லார்.

பயனுள்ள வார்த்தையைச் சொல்லுக ; ஒரு காலும் வீண் பேச்சு வேண்டா.

சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.

15. புறங் கூறுவோன் புல்லிற் புல்லன்

மிகவும் வெறுக்கத்தக்க வெற்றுரை புறங்கூறல். புறங் கூறி ஒருவருக்கொருவர் சிண்டுமுடித்துத் திரிபவன் ஒருநாள் இருவராலும் வெறுக்கப்படுவான். அறம் என்ற பேச்சே இல்லாது, அதற்கு எதிரான காரியங்கள் செய்கிறவனாலும் சரி, “இவன் புறங் கூறுவதில்லை” என்று பெயரெடுப்பது மிகவும் நல்லது. அஃதாவது புறங்கூறுதல் அதர்மத்தினும் அதர்மம்; மகா பாவம், அறம் வழவி அதர்மம் செய்தல் தீது. அதனினுந் தீது, ஒருவனைக் காணாதபோது புறம்பேசிப் பழித்து, கண்டபோது போலி நகைபுரிதல்.

அறனழிஇ யல்லவை செய்தலீற் றீதே
புறனழிஇப் பொய்த்து நகை.

புறங்கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழ்தலைக் காட்டிலும் புறங்கூறாமல் உயிர் விடுதல் நல்லது. அப்படி உயிர் போனாலும் புறங்கூறுதவன் அறநூல்களிற் சொல்லப் பட்ட நல்ல பலன்களை அடைகிறான். கண்முன்னே ஒருவன் உன்னைக் கண்ணோட்டமின்றிப் பேசினாலும், அவன் முன்னில்லாதபோது, பின்னால் வரும் தீமையை மதிக்காது, புறஞ்சொல்லிப் பழிக்கவேண்டா.

கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ் சொல்லற்க
முன்னின்று பிண்ணோக்காச் சொல்.

கொடுமை செய்தவன் மேலும் கோட் சொல்லக் கூடாது. ஒருவன் வாயினால் தருமோபதேசஞ் செய்யலாம்; அல்லது மனத்தில் நினைக்கலாம். புறஞ் சொல்லும் புன்மையே அவனது போலீத்தனத்தைக் காட்டிவிடும்.

அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தா னன்னை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும்.

நீ பிறனைப் பழித்தால், உன் குற்றங்களில்
பொறுக்கி யெடுத்துக் கேவலமானவற்றை அவன்
பழித்துத் தூற்றுவான். பழிப்பவர் பெரும் பழிப்
படைவர். ஒருவருக்கொருவர் மனமகிழும் இனிய மொழி
களைச் சொல்லி நட்பாடத் தெரியாத பேதைகள், பகை
மூட்டி, நண்பரைப் பிரிப்பர். கோட்சொல்லிகளிடம்
கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாடல் தேற்று தவர்.

அதுமட்டுமா? அத்தகைய புல்லர்கள் தம் நண்பர்
குற்றத்தையும் அயலில் தூற்றித் திரிவார்கள் எனில்,
பகைவரைத் தூற்றாது விடுவார்களா? காணாதவிடத்தில்
புல்லிய பழிச்சொல் பேசித் திரியும் பாவியை உலகம்
எப்படித் தாங்குகிறது? ஒருகால், பொறுப்பதே தனது
கடமை என்றெண்ணி அஃது அப்பாவியைத் தாங்கு
கிறது போலும்! இப் புறங்கூற்றொழிய ஒரு வழியுண்டு.
அது, பிறர் குற்றம் காண்பதுபோல் ஒவ்வொருவனும்
தன் குற்றம் கண்டு, தன்னைத் திருத்திக்கொள்ளலே.
அனைவரும் இப்படி நடந்தால் எவர் உயிர்க்குந் துன்ப
மிராது.

ஏதிலார் குற்றம்போற் நங்குற்றங் காண்கிற்பிற்
நீதண்டோ மன்னு முயிர்க்கு.

இனி, பெரிய பொதுநலப்பணி தாங்கும் அறிவாளிகள்
எவ்வாறு பேச வேண்டுமெனக் காண்போம்.

16. நல்லதும் பொல்லதும் நாவினுள் வருமே

யா நலத்துள்ளும் நா நலம் உயர்ந்த நலமாகும்.
ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வரும். ஆதலால், சொற்

சோர்வுபடாமல் கவனமாயிருக்க வேண்டும். நமது சொல், நண்பர் மனத்தை இன்னும் நெருங்கிய நட்புரிமையால் பிணிக்கத் தக்கதா யிருக்க வேண்டும். நமது சொல்லைக் கேளாப் பகைவரும், “ஆகா, இவ்வளவு அருமையான மனிதனைப் பகைக்கலாமா? அவனை நேசிப்போம்” என்று விரும்பும்படி நம் சொல் இருக்க வேண்டும். அதுவே நல்ல சொல்லாகும்.

கேட்டார்ப் பிணிக் குந் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்.

திறனறிந்து, நன்றாக நிறுத்துப் பார்த்து, ஆட்களின் தன்மையறிந்து திறம்படப் பேசுக! அதுவே அறமும் பொருளும் தரும். ஆணித்தரமாகப் பேச வேண்டும். நமது சொல்லுக்கு எதிர்பேச முடியாது சீர்தூக்கிப் பேசவேண்டும். நமது சொல்லை வெல்லும் மற்றொரு சொல் இருக்கக்கூடாது. பிறர் “இன்னும் இன்னும்” என்று விரும்பிக் கேட்கும்படி பேசுக; பிறர் பேசுவதில் பயனுள்ளதைக் கொள்க. இது மாசற்ற சொல்லாண் புடையவர் கொள்கையாகும். சொல்வன்மையும், சோர் வின்மையும், அஞ்சாமையும் கொண்ட ஒருவனை எதிராளிகள் வெல்ல முடியாது.

சொல்லவல்லன் சோர்விலன் அஞ்சான் அவனை
இகல் வெல்லல் யார்க்கு மரிது.

காரியங்களை நிறக்க, நயமாகச் சொன்னால் உலகம் விரைவாகக் கேட்டு நடக்கும். மன்றில், வழவழவென்று பேசிக் கேட்போரை ஆயாசப்படுத்தக்கூடாது. மாசற்ற சில மொழிகளை மனத்திற் பதியும்படி பேசத் தெரியாத வர்களே தேவையில்லாத பல வார்த்தைகளைப் பேச விரும்புவர்.

பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்றமா சற்ற
சிலசொல்லல் தேற்றா தவர்.

கற்றதை விரித்துரைக்கத் திறமையற்றவர்கள்,
கொத்திலே மலர்ந்தும் மணக்காத பூவைப் போல்வர்.

17. கண்ணும் முகமும் கருத்தைக் காட்டும்

எதிரே இருப்பவர்கள் என்ன நோக்கங் கொண்டிருக்கிறார்களென்று குறிப்பறிந்து பேசவேண்டும். அகத்தின் கண்ணாடி முகம். முகப்பளிங்கில் மனச்சாயம் விளங்கும்.

அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோனெஞ்சல்
கடுத்தது காட்டு முகம்.

கசப்பு, உவப்பு, வெறுப்பு, விருப்பு, பகை, நட்பு எல்லாம் முகச்சாடையில் நன்றாகத் தெரியும். அவ்வாறு மூகக்குறிப்பால் மனதறிந்துகொள்ளும் அறிவாளி, நமது முகக் குறிப்பறிந்தே விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவான். மற்றொரு சாதனம் கண். கண்ணிலே தெரியும் கருத்து. பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணுரைக்கும். துண்ணறிவாளர் கண்ணையே அளவு கோலாகக்கொண்டு பிறர் கருத்தை யளந்தறிவர்.

துண்ணிய மென்பார் அளக்குங்கோல் காணுங்காற்
கண்ணல்ல சிலலை பிற.

பிறர் மனக்குறிப்பைக் கண்பார்த் தறியாதவர்களுக்குக் கண்ணிருந்தும் பயனென்ன? உறுப்புகள் எல்லாருக்கும் ஒன்றுதான். எனினும், வாயாற் சொல்லாமல் பிறர் குறிப்பறிந்து கொள்ளும் அறிவாளி, ஒரு தனிச் சிறப்புடையவனாவான். அறியும் கண் அலாதி. அவ்வாறு கண்ணும் முகமும் பார்த்து உள்ளக் குறிப்பறியும் அறிவாளியை என்ன கொடுத்தாயினும் அரசர் தமது அமைச்சகையிற் கொள்ளவேண்டும். சொல்லாமலே மனத்திலிருப்பதைக் குறிப்பினால் அறிபவன், கடல்கூழ் உலகிற்கு ஒரு நல்லணியாவான். அவ்வாறு குறிப்பால் மனத்திலிருப்பதைச் சிறிதும் ஐயமின்றி அறிபவனைத் தெய்வத்திற்குச் சமானமாக நினைக்கவும்; அவனைத் தெய்வப் புலவன் என்க!

ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.

18. பேசாக் கல்வி பேடி.கை வரணம் !

சபைக் குதவாக் கல்வி மணமில்லா மலர் போலாகும். சபை நடுக்கம் கூடாது. கற்றதைக் கற்றவர் முன் திறம் படச் சொல்லுவார் கற்றருட் கற்றோராவார்.

கற்றருட் கற்று ரெணப்படுவர் கற்றார்முன்
கற்ற செலச்சொல்லு வார்.

சொல் வன்மையும், பேசும் முறையும் அறிந்த தூய-
தன்மையர் சபைக்கு அஞ்சார் ; தமக்கு முடிந்ததை வாய்-
சோராது திறம்படப் பேசுவார். அமர்க்களத்தில் சாவை-
யெதிர்க்கும் வீரர் சாதாரணமானவர் ; அவையகத்தில்
அஞ்சாது நிற்பவரே அரிய வீரர்.

பகையகத்துச் சாவார் எளியர் அரியர்
அவையகத் தஞ்சா தவர்.

கற்றவர் முன்னே, ஒருவர் தாம் நன்கு கற்றுணர்ந்த-
பொருளை அஞ்சாது பேசுக. தமக்கு மேலானவர்கள்
பேசினால் கருத்தூன்றி அவர்கள் சொல்லும் அரிய
பொருளைக் கொள்ளுக. தெரிந்ததைத் தைரியமாகப்
பேசுதல், தெரியாததை அறிஞர் பேசும்போது அறிந்து
கொள்ளல் என்ற இரண்டும் அறிவை வளர்க்கும்
சாதனங்களாகும்.

கற்றார்முற் கற்ற செலச்சொல்லித் தாங்கற்ற
மிக்காருண் மிக்க கொளல்.

ஒருவன், சபையில் தைரியமாகப் பேசும் பொருட்டு,
எடுத்துக்கொண்ட பொருளை நன்கு கற்கவும், சொல்-
லிலக்கணத்தை நன்கு கற்கவேண்டும் ; சொற்றிறமை
மிக வேண்டும். அப்போதுதான் எதிராளிக்குத் தக்கபடி
ஈடு கொடுத்து வெற்றியுறப் பேச முடியும். கை நடுங்கு
வோன் வானும், வாய் நடுங்குவோன் நூலும் பயனில்.
போர்க்களத்தில் பளபளக்கும் கூரிய வாளைப் பேடி
கையிற் கொடுத்தால் பயனாகாது. அதுபோலச் சபைக்குப்
பயப்படுவோன் கற்ற நூலறிவும் பயன்படாது.

பகையகத்துப் பேடிகை யொள்வான் அவையகத்
தஞ்சு மவன்கற்ற நூல்.

நல்ல சபையில் ஒரு பொருளை நன்கு சொல்லத்
தெரியாதவர், பலகற்றும் பயனில்லை. கற்றறிந்தும்
நல்லறிவாளர் சபையை அஞ்சுவோர், கல்லாதவரினும்
கடையராவர். அறிஞர் அவைக்களத்தை அஞ்சித் தாம்
கற்றதைத் திறம்படப் பேசத் தெரியாதார், உயிரோ
டிருந்தும் இறந்தவருக்குச் சமானமானவர்.

19. அவையை அறிந்து, சுவைபடப் பேசுக

ஆனால், அச்சமில்லை என்று கண்டதைப் பேசிவிடக்
கூடாது; சபையறிந்து, ஆராய்ந்து பேசவேண்டும்.
அதுவே பேச்சிலக்கணம் அறிந்தவர்க்கு அழகு. சபை
யோர் எதனை எதிர்பார்க்கின்றனர், எந்த நோக்கத்துடன்
நம்மைப் பேசச் சொல்லினர் என்றறிந்து, அவர்கள்
எதிர்பார்க்கும் பொருளை நன்குணர்ந்து பேசுக! அதுவே
சொல் நடை தெரிந்தவர்க்கு அழகு. அவையறியாது
பேசத் துணிபவர் சொல்வகை யறியார். அவரால்
எப் பயனும் இல்லை. ஒள்ளிய அறிவாளிகள் முன்னே
அறிவாளிபோலப் பேசுக. சரக்கில்லாத வெள்ளைகளின்
கூட்டத்தில் தானும் வானமுதத்தைப் போன்று வெள்ளை
யாக இருந்துவிடுக! நல்லார் முன்னே நாவன்மை
காட்டுக; மூடர் கூட்டத்தில் மௌனமாயிருக்க!

ஒளியார்முன் ஒள்ளிய ராதல் வெளியார் முன்
வான்சுதை வண்ணங்கொளல்.

ஒன்றும் தெரியாத வெள்ளைகள் முன்பும், வெள்ளை
போலச் சும்மா இருக்கவேண்டும். தம்மினும் மிக்க.
பெரியார் சபையில், “நான்” என்று மார்புதட்டிக்
கிளம்பாது, மௌனமாக அடங்கியிருப்பது மிகமிக
நல்லது.

நன்றென்ற வற்றுள்ளு நன்றே முதுவருள்
முந்து கிளவாச் செறிவு.

நன்றாகக் கற்றறிந்து அற்புதப் புலமை வாய்ந்தவர் சபையில், “நான்” என்றெழுந்து இழுக்குரை கூறுவான், நன்னெறியினின்று நிலைதப்பி வீழ்ந்தவனுக்குச் சமானமாவான்; சொல்லிலக்கணம் அறிந்து இரசிக்கும் அறிவாளிகள் சபையிலேதான், கற்றறிந்த புலவர் கல்வித் திறமை விளங்கும். பொருளை ஆழ்ந்து உணரத்தக்க அறிவாளிகள் முன்னே சொற்பொழிதல், வளரும் பாத்தியில் தண்ணீர் விட்டாற்போலப் பயனாகும்.

உணர்வ துடையார்முற் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று.

நல்லறிஞர் சபையில் நல்ல பொருளை விரிப்பவர், புல்லர் சபையில் மறந்தும் பேசாதிருக்கக் கடவர்.

புல்லவையுட் பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க நல்லவையுள்
நன்கு செலச்சொல்லு வார்.

அறிஞர், தம் இனமல்லாத, தமது கொள்கைக்கு எதிராளிகள் முன் பேசாதிருக்கவேண்டும். அப்படிப் பேசுவது, நல்ல அமுதை ஆபாசமான முற்றத்தில் கொட்டியதற்குச் சமானமாகும். அறிவாளிகள் அவையில் அறிவாளிகள் பேசுக. சிறுமையும், பொருமையுங் கொண்ட மூடர் சபையில் சும்மா இருத்தல் அறிவுடைமையாகும். இவ்வாறு, இனியன பேசுக; பயன்படப் பேசுக; அறிவிலிகள் முன் பேசற்க; குறிப்பறிந்து சொல்லுக; கருத்து நிறைவேறும்.

நூல் 4. தீயன விலக்கல்

20. தீவினை தன்னைத் தீயினும் அஞ்சுக!

கரங்கத்தினின்று எடுத்த தங்கக்கட்டி போன்றது மனித இயல்பு. அதை நல்லொழுக்கம், நற் பழக்கம், நற் சேர்க்கை முதலிய சாதனங்களால் நாடோறும் மாசறுக்கவேண்டும். இளமைப் பழக்கம் மாறுவது கடினம். ஆதலால், அவ்வப்போது தீமைகளை யறிந்து, உணர்ந்து திருந்தவேண்டும். நாட்குறிப்பு எழுதி வருவது நல்லது. அதில் செய்த தீமைகளையும் எழுதி, அதற்காக வருந்தி, மறுநாள் மீண்டும் அத் தீமையைச் செய்யாது கவனமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். தீமைக்கு மாறான நன்மையைப் பயிலவேண்டும். பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சாது குற்றஞ் செய்தல், கயமை, பெரியார்களை நிந்தித்தல், பொருமை, சினம், களவு, சூதாடல், கள்ளாண்ணல், பிறர்க்குத் தீங்கிழைத்தல், உயிர்க்கொலை, புலாலுண்ணல் முதலியன பெருந் தீமைகளாம்.

தீவினை செய்தால் தீமையே விளையும். அதைத் தீப்போல அஞ்சி விலக்குக. தீவினையே செய்து தடிப் பேறிய கொடியர், தீவினையாகிய பிழை செய்ய அஞ்ச மாட்டார்; மேலோர் அஞ்சுவர். பகைவனுக்குக்கூடத் தீமை செய்யற்க; அஃது அறிவினுள் எல்லாம் சிறந்த அறிவுடைமையாகும். மறதியாகக்கூடப் பிறனுக்குக் கேடு செய்யற்க. அப்படிச் செய்தவனைத் தரும தேவதையே கெடுக்கச் சூழ்ச்சி செய்யும்.

மறந்தும் பிறன்கேடு குழற்க சூழிந்

அதஞ்சுமுஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு.

“நான் வறியன்” என்றெண்ணித் தீவினை செய்து விழைக்கக் கருதற்க. அவ்வாறு செய்தால், மேலும்

வறுமையால் வருந்த நேரிடும். பாவஞ்செய்யும் தரித்திரன் பரம தரித்திரனாவான்.

இலனென்று தீயவை செய்யற்க செய்யின்
இலனாகு மற்றும் பெயர்த்து.

“ நோய் நுடக்கங்கள் வந்து வருந்தவேண்டா ” என்று நினைப்பவர், பிறரை நோவுறுத்தாது, புண்ணிய பாவங்களுக்கு அஞ்சி நடக்கட்டும்; எந்தப் பகைவரிடமிருந்தும் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். நாம் செய்த தீவினையாகிய பகைவனைத் தப்ப முடியாது; பின்னாலேயே வந்து, அவன் நம்மைக் கெடுப்பான். ஒருவனது நிழல் அவனைத் தொடர்வது போலவே, செய்த தீவினைப்பயனும் விடாது தொடர்ந்து ஆனைக் கெடுக்கும்.

தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல்தன்னை
வீயா தடியுறைந் தற்று.

தன்னைத்தான் விரும்புகின்றவன், தான் நலமுடன் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றவன், எவர்க்கும், எத்துணையும், எத்தகைய தீங்கையும் செய்யாதிருக்கட்டும். நேர்மை தப்பிப் பிறர்க்குக் கெடுதல் செய்யாத நல்லவன் கேடுறமாட்டான் என்றறிக.

21. குற்றந் திருத்திக் குணமுற் றேங்குக

செருக்கு, சினம், சிறுமை, தற்புகழ்ச்சி, பிறரைப் பழித்தல், தீவினைசெய்தல்—இவை பெருங் குற்றங்களாம். அவரவர் தத்தம் குற்றங்களைக் கண்டு, திருத்திக்கொண்டு, மாசற்று வாழுக! பழி, நாணும் இயல்புள்ள நல்லோர், தினைத்துணைக் குற்றத்தையும் பனைத்துணையாகக் கருதித் திருத்திக்கொண்டு கவனமாக நடப்பர். தன் குற்றமே தனக்குப் பகைவன். அதைக் கருத்தூன்றித் திருத்துக; குற்றமில்லாது நடத்தலே பொருளாகக்கொண்டு வாழுக! செருக்கு, சினம், சிறுமை ஆகிய குற்றமில்லார் செல்வம் விகவும் பெருமையாக விளங்குந் தன்மையுள்ளது.

செருக்குஞ் சினமுஞ் சிறுமையு மில்லார்
பெருக்கம பெருமித நீர்த்து.

கஞ்சத்தனம், மாட்சியில்லாத மானம், வணக்கமற்ற செருக்கு, பெருமையற்ற தன்மகிழ்வு என்பவையெல்லாம் அரசனுக்குக் குற்றமாகும்; ஏனையோர்க்கும் குற்றமாகும். வருமுன்பே குற்றத்தைத் தடுத்துப் பாதுகாப்புடன் வாழ வேண்டும். கவனக்குறைவாக இருத்தால், தீ முன் இட்ட வைக்கோல்போல வாழ்வு கெட்டுப் பாழாகும்.

வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்
வைத்தூறு போலக் கெடும்.

பொதுஜனத் தலைவனான மன்னன், முதலில் தன் குற்றத்தைத் திருத்திப் பிறகு பிறர் குற்றத்தைக் கண்டு திருத்த வேண்டும். அத்தகைய மன்னனை ஒரு குற்றமும் அணுகாது. அவனது ஆட்சி மாசற்ற நீதியாக விளங்கும்.

தன்குற்ற நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பின்
என்குற்ற மாகு மிறைக்கு.

செய்யவேண்டிய நல்ல தான தருமங்களைச் செய்யாது, கஞ்சத்தனம் செய்பவன் செல்வம் சிதைந்து போகும். கஞ்சத்தனம், அனைத்திற்கும் மிஞ்சிய குற்றமாகும். தன்னைத்தான் வியக்கவேண்டா; தன்மையில்லாத காரியத்தை விரும்பவேண்டா.

வியவற்க எஞ்ஞான்றுந் தன்னை நயவற்க
நன்றி பயவா வினை.

படாடோபம் ஒரு குற்றம். ஒருவன், தான் காதலிக்கும் பொருளை வெளிப்பகட்டில்லாமல், பகிரங்கப் படுத்தாமல் அனுபவிக்கவேண்டும். அதனால் பகைவர் எண்ணம் பலியாது போகும்.

22. கயவர் தூற்றுவர்; கண்டதைச் செய்வர்

பகுத்தறிவுள்ள மக்களாகப் பிறந்தும், தீமையே புரிந்து, பிறரை இகழ்ந்து, நல்லாரைத் தூற்றி, மகா

கருமிகளாய், பெரியார் சொல்லை அவமதித்து, வாழ் வோரைக் கண்டால் பொருமைப்பட்டுக் கேடுசெய்து, தரங் கெட்டு அழையும் மக்களே கயவர். கயவர் வடிவில் மனிதரைப் போன்றிருக்கிறார்கள்; எனினும் மனிதர் இனத்தில் அவர்களை யாருக்கும் ஒப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாது விலங்குகள் கூட அவர்களுக்குச் சமானமாகா. கயவருக்குச் சமானம் கயவரே. பகுத்தறிவைக்கொண்டு, நன்மையறிந்து நடப்பவர், தீமை செய்தால் மனம் வருந்துவர். கயவர் ஒரு கவலையுமில்லாமல், ஓர் உணர்ச்சியுமில்லாமல், தாராளமாகத் தீமை செய்வர். தேவர் தமது இச்சைப்படி எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இன்றி நடப்பர்; கயவரும் செருக்காடித் தான்தோன்றித் தனமாக நடப்பதால் தேவர் போன்றவரே!

தேவ ரணையர் கயவர் அவருந்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான்.

தன்னைவிடப் பட்டித்தனமாக நடப்பவனைக் கண்டால், “ அடே நான் உன்னைக் காட்டிலும் மேல்; எனக்குச் சமானம் உண்டா? நீ என்ன மனிதன்!” என்று இடம்பமடித்துச் செருக்கினால் இறுமாப்பான் கயவன். இந்தக் கீழ்மகன், ஆசாரவொழுக்கங்களுக்குச் சில வேளை கட்டுப்பட்டு நடந்தால், அதன் காரணம் அச்சம், அவா: (தனக்கு மேலேயுள்ள பலவான் தண்டிப்பானே என்னும் அச்சம், வரும்படியை எதிர்பார்க்கலாம் என்ற ஆசை). சான்றோர், ஒரு சொல்லில் பயன்படுவர். கயவர் சக்கையாக வெளுக்கப்பட்டால் குணத்திற்கு வருவர்.

சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் கரும்புபோற்
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்.

இங்கே கொல்லப் பயன்படும் என்றால் அவர்களைக் கொல்ல வேண்டு மென்பதன்று. உடம்பு வணங்கி, அடக்கமும் பணிவும் ஏற்படும்படி சக்கையாக வேலை வாங்கினால் போதும். கரும்பைப் பிழிவதுபோல, துசை

வேர்க்க வேலை கொடுத்து அவர்களை வணக்க வேண்டும். கயவர் மகா கருமிகள்; கையை யிறுக்கிக் குத்திக் கன்னத்தைப் பெயர்க்கும் வன்மையாளர்க்கே இணங்குவர்; சாதுக்களுக்கு எச்சிற் கையைக்கூட உதற மாட்டார்கள்.

சர்ங்கை விதிரார் கயவர் கொடிறுடைக்குங்
கூன்கைய ரல்லா தவர்க்கு.

இவ்வளவு தண்டனைக்குக் கயவர்கள் என்ன தீமை செய்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு அடக்கங் கிடையாது. அவர்களை நம்பி, இரகசியமொன்றைச் சொன்னால், அதை அவர்கள் ஊர் முழுவதும் "டாம் டாம்" போடுவர். அவர்கள் வெறுந் தம்பட்டம்.

அறைபறை யன்னர் கயவர்தாங் கேட்ட
மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க லாள்.

பிறர் உண்டுடுதது வாழ்வதைக் கண்டாற்கூடப் பொறுக்காது, அவர்மேற் பொய்க்குற்றங் கண்டுபிடிக்க வல்லவர் கயவர்.

உடுப்பதூ உ முண்பதூ உங் காணிற் பிறர்மேல்
வடுக்காண வற்றுகுங் கீழ்.

வறுமை, துன்பம் வந்தால், கயவர் மானங்கெட்டுத் தம்மை விற்றுப் பிழைக்கக் கூசமாட்டார்கள். மானத்தை விடச் சோறுதான் கயவருக்குப் பெரிது. விலையடிமைப் படவே கயவர் உரியவர்.

எற்றிற் குரியர் கடவரொன் றுற்றக்கால்
வீற்றற் குரியர் விரைந்து.

23. பெரியாரைப் பறித்தவன் பெருங்கே டடைவான்

அறிவு, ஒழுக்கம், தவம், பொது நலங்களிற் சிறந்த பெரியார்களை நன்கு மதிக்கவேண்டும். மாசற்ற பெரியார்களை அவமதித்து, இகழ்ந்து, எதிர்த்து வருத்துதல் பெருங் கேடாகும். பேராற்றலுள்ள பெரியாரை

யிகழாது நன்கு மதித்து நடத்தல் சிறந்த ஒழுக்கமாகும். பெரியாரைப் பேணாது மனம் போனபடி நடந்தால், ஓயாத துன்பங்கள் வரும். கெட்டுப்போக வேண்டாவா? ஆனால், பெரியார் சொல்லைக் கேளாது, மனம் போனபடி செய்யேல். உன்னை ஒழுக்கத் திறமை வாய்ந்த பெரியார்களுக்குப் பிழை செய்தால் கெடுவாய். வல்லமை மிக்க பெரியார்களுக்கு, ஆற்றலில்லாச் சிறியர் தீமை செய்வது, தானாகவே வரவிருக்கும் எமனை அதற்கு முன்னே தம் கையாலேயே “வா!” என்று கூப்பிடுவதற்குச் சமானமாகும்.

கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால் ஆற்றுவார்க்
காற்றாதார் இன்ன செயல்.

வலிமையுள்ள வேந்தன் சினத்திற் குள்ளானார், எங்குச் சென்றாலும் பிழைக்கமாட்டார்கள். எரி சுட்டாலும் பிழைக்கலாம், தவஞான வொழுக்கங்களிற் சிறந்த பெரியாருக்குப் பிழை செய்தவன் நசித்துப் போவான். அவ்வாறு தவப் பெருமை வாய்ந்த பெரியார் சீறினால், வகைவகையாகச் சீரும் சிறப்பும் பெற்ற போக வாழ்க்கை உருப்படியாகாது வீணாகும்.

மலைபோன்ற அருந்தவப் பெரியார்கள், “உன் செல்வம் குன்றிப் போகும்!” என்றால், “நிலையான சீருஞ் சிறப்பும் உள்ளோம்” என்று பெருமை கொள்ளும் மன்னரும் குடியோடு அழிவர். பெரியார் சாபத்திற்கு உள்ளாகக்கூடாது. உயர்ந்த தவ விரதங்களைக் கொண்ட பெரியார் சீறினால், இந்திரன் கூடப் பதயிழந்து அரசரிமை யிழப்பான்.

ஏந்திய கொள்கையார் சிறின் இடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

மிகப் பெரிய படைவலியுடன் நிலைத்த மன்னர் கூட, தவஞ் சிறந்த சீரியர் முனிந்தால், பிழைக்க மாட்டார். ஆதலால், பெரியவரை நன்கு மதித்து நடக்கவேண்டும்.

24 பொருமைக்காரன் பூண்டோ டழிவான்

அறமும் ஆக்கமும் வேண்டுமா? வேண்டுமெனில், இன்னொருவன் தன்னுயிருப்பதைக் கண்டு பொருமைப் படாதே. நெஞ்சில் பொருமை யில்லாதிருத்தலே நல்லொழுக்கத்திற்கு அடையாளம். யாரிடமும் பொருமை கொள்ளாதிருந்தால், அதைப் போல விழுமிய செல்வம் இல்லை. பொருமைகொண்டு பெரியோர், பிறருக்குத் தீங்கு செய்யமாட்டார்கள். அந்த இழுக்கான புல்லிய தன்மையால் வரும் துன்பத்தை அவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். பொருமைக்காரனுக்குப் பொருமையே போதும். பகைவர் விட்டாலும் பொருமையே அவனைக் கெடுத்துவிடும்.

அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்றார்
வழுக்கியுந் கேடின் பது.

பிறர் செய்யும் ஈகையைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டாதவன் குலம், உண்ண உடுக்கக்கூட கதியில்லாமல் கெடும்.

கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்.

பொருமைக்காரனைத் திருமகள் பொறுக்கமாட்டாள்; தன் தமக்கை மூதேவிக்கு அவனைக் காட்டிக்கொடுத்து விலகிப்போவாள்.

அவ்வீத் தழுக்கா றுடையாளைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும்.

பொருமைப்படும் பாவி, பரம தரித்திரனாகி, நரக வேதனைப்படுவான். பொருமைக்காரன் செல்வமும், அஃதில்லாதவன் வறுமையும் முன்வினைப் பயன் என்ன்ற அறிஞர் நினைப்பார். பொருமையாளன் செழிப்பதுமில்லை; பொருமையில்லாத நல்லோர், இன்பம் பெருக்கத்திற்குக் குறைவதுமில்லை.

25. உள்ளத்தாலும் கள்ளந் தீது

ஏமாற்றினவன் ஏமாறுவான். திருடினவன் உள்ளதும் இழப்பான். அவமானப்படாமல் வாழ வேண்டுமானால், பிறரை வஞ்சிக்காது, மனத்தை யடக்கவேண்டும். பிறர் பொருளை வஞ்சனையாகக் கைக்கொள்ளலாம் என்று உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதாகும்.

உள்ளத்தால் உள்ள ஆந் தீதே பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தாற் கள்வே மெனல்.

களவினால் வந்த சொத்து வளருவதுபோலத் தோன்றியழிந்து போகும்.

களவினா லாகிய ஆக்கம் அளவிநற் தாவது போலக் கெடும்.

கள்ளப் பொருள்களிற் பேராசை கொள்ளல் தொகையாத் துன்பத்தை விளைவிக்கும். இன்னொருவன் பொருளைக் கொள்ளையடிக்க, அவன் எப்பொழுது அயர்வானென்று பார்த்திருக்கும் வஞ்சகக் கள்வர், மிகவும் மேலான அநுட்செல்வத்தை வேண்டி, அதைத் தரும் அன்பு செய்யமாட்டார்கள். களவில் மோகங்கொண்டவர் அளவு கடந்து நடப்பர்; அறம் வகுத்த ஒழுக்க நெறிகளில் நிற்காது, அதரும வழிகளிலேயே அளவுக்கு மீறி நடப்பர். அறநெறியில் அளவறிந்து நடக்கும் ஆற்றலுடைய மேலோரிடம், களவு என்னும் இருள் மடமை இருக்காது. நன்மை தீமைகளை அளந்தறிந்து நடப்பார் நெஞ்சத்தில் அறநினைவே குடிகொண்டிருப்பதுபோல, அளவறியாது நடப்பவர் மனத்தில் கள்ளத்தனமே குடிகொண்டிருக்கும்.

அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல கிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு.

களவே தொழிலாகக் கொண்டொழுகும் கொடியர் அளவுக்கு மிஞ்சிய அக்கிரமஞ் செய்து வீழ்வர். கள்ளருக்கு உயிர்நிலை தவறும். அவர்கள் ஓயாது

பல தண்டனைகளுக்கு உள்ளாவர். கள்ளமற்ற நேரிய நடையுள்ள நல்லாரைத் தெய்வலோகம் மறுக்காது ஏற்றுக்கொள்ளும்.

26. திருட்டுச் சொத்து தீங்கு செய்யும்

அவரவர் நியாயமாக வைத்திருக்கும் பொருளை, நடுநிலையின்றி அபகரித்தவன் குடிகெட்டுத் தீமையுற்றழிவான். அநியாயமான காரியங்களை நாணும் நடுநிலையாளர், சுயநலங் கருதிப் பிறர் பொருளைத் திருடும்படி செய்யமாட்டார்கள். நிலையான பேரின்பத்தை விரும்பும் அறிவாளிகள், சிற்றின்பத்தை இச்சித்து அதருமமான காரியங்களைச் செய்யார்.

சிற்றின்பம் வெஃகிய நனல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்

புலன்களை வென்ற பெரிய ஞானிகள், தமக்கு இல்லையென்றெண்ணிப் பிறர் பொருளை வெஃகார்.

இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் புலம்வென்ற
புன்மையில் காட்சியவர்.

பொருளவாவி, யாரிடமும் இழிசெயல் புரிபவர் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் என்ன? அவர்களுடைய அகன்ற நுண்ணறிவினால் ஒரு பயனுமில்லை. கடவுளருளை வேண்டிச் சரியை, கிரியை, யோக, ஞான சாதனங்களைச் செய்து நன்னெறியில் நடப்பவன் பிறர் பொருளைக் கைப்பற்றத் தீய சூழ்ச்சிகளைச் செய்தால், கெடுவான். திருட்டுச் சொத்து வேண்டா; அதனால் துன்பமே அனுபவிக்க நேரிடும். ஒருவன் தன் செல்வம் தேயாதிருக்க வேண்டுமானால், பிறன் சொத்திற்கு ஆசைப்படவேண்டா. அறம் இன்னது என்றறிந்து பிறன் பொருளுக்குப் பேராசைப்படாத அறிவாளிகளின் தகுதியறிந்து, திருமகள் வந்துசேருவாள். நியாயமெண்ணாது பிறன் பொருளை அவாவுவான் அழிவான்.

“இன்னொருவன் சொத்து நமக்கு வேண்டா” என்னும் பெருமையே ஒருவனுக்கு வீறும் வெற்றியும் தரும்.

இறலீனும் எண்ணுது வெஃகின் விறலீனும்
வேண்டாமையென்னுஞ் செருக்கு.

27. இனத்தைக் கெடுக்கும்; சினப்பகை கொல்லும்

சினம் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி, அது கொடிய தீ; ஒருவனுக்கு இதமான இனம் என்கிற புணையைச் சுட்டெரிக்கும். தனது வல்லமையைக் காட்டச் சினத்தையே பொருளாகக் கொண்டவன் கெடுவான். நிலத்தில் அறைந்த கை தவறாது நோவும்; அது போலவே, சினத்தில் உறைந்தவனும் தீங்குந்ரழிவான்.

சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று.

சினம் முகத்தில் தவழும் நகையைக் கொல்லும்; மனக்களிப்பைக் கொல்லும். சினத்தினும் கொடிய பகை வேறு இல்லை. ஒருவன், தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் சினத்தைத் தடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்! இன்றேல் சினம் சினந்தவனையே கொல்லும்.

தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்
றன்னையே கொல்லுஞ் சினம்.

பலிக்கும் இடத்தில் கோபங்கொள்ளாதவனே சினங்காப்பவன். பலிக்காத இடத்தில் காத்தென்ன, காவாதென்ன? தன்னைவிட எளியவரைச் சினந்தால் அதைவிட வேறு தீமையில்லை. எளியாரை வெகுண்டால், தருமம் அவர் பக்க மிருந்து சினந்தவனைக் கெடுக்கும். ஆதலால், செல்லும் இடம், செல்லா இடம், எந்த இடத்தும், யாரிடமும் கோபம் கொள்ள வேண்டா. பல சுடர் காந்தும் நெருப்புத் தோய்ந்தாற் போலப் பிறர் தீங்கு செய்தாலும், கூடுமான வரையில் சினங்காத்துப் பொறுமையாயிருத்தல் நல்லது. மனத்

தாற்கூடச் சினத்தை நினைக்காத அமைதியாளன்
நினைத்ததை உடனே பெறுவான்.

உள்ளிய தெல்லா முடனெய்தும் உள்ளத்தால்
உள்ளான் வெகுளி யெனின்.

சினந்தார் செத்தார் போல்வர் ; சினந் துறந்தாரே
துறந்த ஞானிகளைப் போல்வர்.

28. துநர் வாழ்வு தூண்டில் மீறும்!

சூதாட்டம், காலக்கொலை, தற்கொலை, சீட்டு, உழக்கு, குதிரைப் பந்தயங்கள் முதலிய பலவிதமான சூதாட்டங்கள் மாந்தரைக் கெடுக்கின்றன. சூது பல விதத்தில் சிறுமைப்படுத்தி, சீரழித்து, ஆனைப் பொட்டலாக்கும்.

சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்கும் குதின்
வறுமை தருவதொன் றில்.

“பார் என் கைத்திறனை!” என்று, சூதாட்ட வீட்டில் மோகங்கொண்டு, பகடையுருட்டி, அகங்கரித்து அலைந்தவர் பலர் ; ஒருவராவது உருப்பட்டவரில்லை. பகடை பாழாக்கும். ஓயாது சூதாடுவோன் பொருளெல்லாம் ஒழிந்து இன்னொருவர் கையிற் சேரும். ஒன்று வந்தால் நூறு போகும். இந்தச் சூதாட்டக்காரர் நன்றாக வாழுவதே யில்லை. வென்றாலுங்கூட வேண்டா சூதாட்டம்! ஒருதரம் வென்றால் தூண்டில் முள்ளிற் பட்ட மீன் போலச் சூதிற் சிக்கிப், பொருளும், மாணமும் போக நேரிடும். சூதென்னும் மூதேவி முண்டவர் வறுமையாகி அல்லற்படுவர். சூதாட்டத்தில் காலம் போக்கினால் பழைய செல்வமும் போய், குணமும் கெடும். சூதாட்டம் பொருளைக் கெடுக்கும்; பொய்யனாக்கும் ; அருளைக் கெடுக்கும் ; அல்லற் படுத்தும். ஊண், உடை செல்வம், கல்ய, அருளொளி என்ற ஐந்தும் சூதரை அகையா. மாயச் சூது மண்ணைப் போடும் ; உண்ண உடுத்தக்கூடக் கதிகெட்டுப் பிச்சை வாங்கச் செய்யும்.

உடை செல்வம் ஊண் ஒளி கல்வியென் றைந்தும்
அடையாவாம் ஆயங் கொளின்.

உடம்பு எவ்வளவு வருந்தினாலும், உயிராசை விடுவதில்லை. அதுபோல, தோற்கத் தோற்க இன்னும் பணயம் வைத்து ஆடத் தூண்டும் சூது. இழந்தும் சூதின் காதலும், வருந்தியும் உயிரின் காதலும் ஆனை விடா. ஆதலால் சூதை அறவே ஒழித்து, ஒதுங்கிக் கண்ணாற்கூடப் பாராமல், மனத்தாற்கூட நினையாமல் வாழ்க!

29. குடியைக் கெடுக்கும் கொடுவிடங் கள்ளம்

கள்ளாண்டவர் நஞ்சுண்டவர். அவர்கள் எந் நாளும் கள்வெறி பிடித்துப் போதையில் மயங்கிப் பிணம் போற் கிடப்பர். செத்தாருக்கும் அவருக்கும் வேற்றுமை இல்லை.

தஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பார் கள்ளாண் பவர்.

கள்வெறியரைப் பகைவரும் அஞ்சார். அவர்கள் மூகத்தைப் பெற்றதாய்கூட வெறுப்பாள்; சான்றோர் வெறுக்கக் கேட்பானேன்? குடிகாரர் ஒளியிழப்பர். கட்டுடியாதே! ஊரில் பெரியோரின் நன்மதிப்பைப் பெற வேண்டா என்று நினைக்கும் கழிசடைகள் வேண்டுமானால் குடித்துக் கெட்டும். கட்டுடியாகிய பொல்லாக் குற்றம் செய்வாரை, "நாணம்" என்னும் நல்லாள் காண வெட்கிப் புறங்காட்டிச் செல்வாள்.

நாணென்னு நல்லாள் புறங்காடுக்குங் கள்ளென்னும்
பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு.

பணத்தையுங் கொடுத்து, உடம்பறியாது பிணம் போலப் படுக்கும் போதையை விலக்கு வாங்குவது செயலறியாத அடிமடமையாகும். இரகசியமாகக் குடித்துக் கண் மயங்கிச் சாய்ந்து தள்ளாடி நடப்பவரை

ஊரார் கண்டு நகைப்பர். “நானு குடிக்கிறேன்? கிட்டம் போவேனா?” என்று குடிகாரன் பேசினாலும் உள்ளே ஒளித்த குற்றம், இன்னும் மிகும். நடையும் விழியும் குடியைக் காட்டும். குடிக்குற்றத்துடன் பொய்க்குற்றமும் சேரும். குடித்துக் களித்துப் போதையேறி நிற்பவனுக்கு, “அப்பா, கள் பொல்லாது; நஞ்சு; உடலைக் கெடுக்கும்; பொருளைக் கெடுக்கும்” என்று காரணம் காட்டுதல், தண்ணீரில் ஆழ முழுகினவனைத் தீவட்டி கொண்டு தேடுவதை யொக்கும்.

களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல், கீழ்நீர்க் குளித்தானைத் தீந்தூரீஇ யற்று.

ஒருவன், தான் கள்ளண்ணைதபோது, வேறொரு குடிகாரன் படும் பாட்டினைக் கண்டும், தான் குடித்து அவ்வாறு சோர்ந்து கிடக்கும் நிலையை ஏனோ அறியான்! மதியைக் கெடுக்கும், மானங் கெடுக்கும், குடியைக் கெடுக்கும் குடி யொழிக!

30. விலைப்பெண் முயக்கம் வெறுமை பயக்கும்

ஒருவனை யணையும்போதே இன்னொருவனிடம் மனம் வைக்கும் இருமனப் பெண்டிர், கள், சூது என்ற இம்மூன்றும், திருமகள் “சீ, சீ,” யென்று ஒதுக்கித் தள்ளிய மூதேவிக் கூட்டங்களின் நண்பராம்.

இருமனப் பெண்டிருந் கள்ளங் கவறுந் திருநீக்கப் பட்டாச் தொடர்பு.

வேசையர் ஆசை காசினால் விளையும்; அன்பினால் என்று. அவர்கள் இன்சொல்லும், தனக்கு வார்த்தைகளும் தீங்கு விளைவிக்கும். அவர்கள் பசைக்குத் தக்க படி பசப்பு மொழி பேசுவர். “இந்த ஆளிடம் இவ்வளவு பொருள் உள்ளது” என்பதறிந்து அப் பொருளைக் கைப்பற்று மட்டும், வேசையர் வெகு நயமாகப் பேசி வலைபோடுவர். அவர்களை அணுகற்க!

அவர்களிடம் என்ன சுகம் உள்ளது? அன்பற்ற சேர்க்கை பொய்ச் சேர்க்கையன்றோ? இருட்டறையில் முன்பின் அறியாத அநாதைப் பிணத்தைத் தழுவுவது போலவே வேசை பணத்திற்காக அணைவாள்.

பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையில் ஏதில் பிணந்தழீஇ யற்று.

அருட் செல்வம் விரும்பி முயலும் அறிவாளிகள் பொருளையே பெரிதாகக் கருதும் வேசையரின் அற்ப சுகத்தைத் தீண்டார். மதிப்பொலிவுடையோர் பொதுப் பெண்களின் புன்னலந் தோயார். அழகு, மினுக்கு, தனக்கு, ஆடல், பாடல்களால் ஆளை மயக்கிச் செருக்கி அற்ப சுகந்தரும் வேசையர் தோளில், தமது வாழ்வின் நலத்தைக் கருதும் நல்லறிவாளர் தோயார்.

தந்நலம் பாரிப்பார் தோயார் தகைசெருக்கிப் புன்னலம் பாரிப்பார் தோள்.

மனத்தை வேறிடம் வைத்து, உடலைத் தழுவும் வேசையரை நிறை நெஞ்சமில்லாத புல்லரே சேர்வர். மாயம் புரியும் விலைப் பெண்டிர் முயக்கில் தீமைகளை ஆராய்ந்து அறியாத காமப்பித்தர் விழுவர். பச்சை மோகினி போல், அந்த வேசையர் முயக்கம் இனிது போலத் தோன்றி உயிரை உலைக்கும். வரையின்றிப் பொருள் கொடுத்தோருக்குத் தம்மை விற்கும் வேசையரின் அணிமணித் தோள் நரகக் குழியாகும். அதன் தீமையை ஆராயாத கீழ்மக்களே அந்த நரகக் குழியில் ஆழுவர்.

வரைவிலா மாணியையார் மென்றோள் புரையிலாப் பூரியர்கள் ஆழும் அளறு.

31. புலா ளுண்பது புண்ணை யுண்பதாம்

புகை, இரத்தவெறி, இரக்கமற்ற கொடுமை முதலிய தீயகுணங்கள் புலால் உண்பதால் உண்டாகின்றன.

தனது ஊனைப் பெருக்க மற்றோர் உயிரைக் கொண்டு அதன் பிணவுடலை யுண்பவனுக்கு, மனிதத் தன்மையிற் சிறந்த இரக்கம் என்னும் குணம் இருக்காது. அவன் அருளில்லாக் கல் நெஞ்சனாவான்.

தன்னான் பெருக்கக்குத் தான்பிற் றூனுன்பான்
எங்ஙன மாளு மருள்?

சிக்கனத்துடன் போற்றி வளர்க்காதவர்க்குப் பொருளாட்சியில்லை; புலாலுண்பார்க்கு அருளாட்சி இல்லை. படைக்கலங்களை மிகவும் சேர்த்த ஒரு நாட்டவர், “போர், போர்” என்று தினவெடுத்தலைவர். அவர்கள் மனது பொதுநலப் பயனுள்ள அருட்பணியிற் செல்லாது; மக்களைக் கொண்டு நாடு பிடிப்பதிலேயே செல்லும். அதுபோலப் பிறவுயிர்களின் உடலை யுண்ணும் பாவிர்களின் மனம், இரக்கமின்றி உயிர்க்கொகையை நாடும் உயிர்க்கொகை அருளற்றவன் செயல். ஊனுண்ணல் கொடிய மறச் செயல். கொல்லாமையே அருட் செயல். ஊன் மறுத்தவன் உயிரைக் காத்தவனாகிறான். ஊனுண்ப வனை நரகம் விழுங்கும். “இனி உண்பதில்லை” என்று உலகோர் ஊன் மறுத்துச் சைவரானால், கசாப்புக் கடைகள் ஒழியும்; ஊன் விற்பவர் இரார்; உயிர்க் கொலை குறையும்.

தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லுன்றருவா ரில்.

ஆ! ஆடுகோழிகளின் கழுத்தை அறுக்கும்போது, அவை கதறித் துடித்து அழுவதைப் பார்த்து இரங்காத கல்நெஞ்சம் உண்டோ? பிறவுயிர் வருந்தும் புண்ணை யுணரும் இரக்கமுள்ள மக்கள் புலாலுண்ணலை யொழிக்க வேண்டும். பிழை, பழி, மாயங்களினின்று விடுபட்ட நல்லறிவாளர், தம்முயிர் போல் பிற வுயிர்களைக் காணும் காட்சியாளர், உயிர் நீங்கிய பிணமான ஊனை ஒரு காலும் உண்ணார். சிறு தெய்வங்களுக்குப் பலி, யாகம் என்ற பெயரால் உயிர்க் கொலை செய்வது கொடுமை.

ஆடு மாடுகளின், வபையை எடுத்து நெய்யிற் பொசித்து உண்ணும் யாகக் கொலைகள் ஒழிக! அவிசொரிந்து ஆயிரம் யாகங்கள் செய்வதிலும், ஒர் உயிரைக்கொன்று உண்ணாதிருப்பது நல்ல புண்ணியமாகும்.

அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர் செகுத் துண்ணுமை நன்று.

எக்காரணத்தாலும் கொடில் செய்யாது, ஊனுண்ணாது, அன்பு கொண்டொழுகும் மனிதனை, “புண்ணிய வாளானே, நீ நீடு வாழ்க!” என்று எல்லா உயிர்களும் தொழும்.

கொல்லான் புலாலை மறுத்தாணைக் கைகடப்பி
எல்லா வுயிருந் தொழும்.

32. கொல்லா நலமே யெல்லா நலமாம்

அஹிம்சையே பரம தருமம். எல்லா அறவினைகளும் ஒரு சொல்லில் அடங்கும்; அஃதே கொல்லாமை. எல்லா மறவினைகளும் கொலையினால் வரும்; கொல்லா மையே அறவினை; கோறலே அழிவினை.

அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.

ஒருவன், தனது பொருளைப் பசித்தவர்களுக்குப் பகுத்துக் கொடுத்து உண்ணலும், பல உயிர்களையும் தன்னுயிர் போலப் பேணுதலும் அறநூலார் தொகுத்த ஒழுக்கங்களிற் சிறந்தன. நல்லற மெல்லாம் கொல்லாமை என்னும் ஒழுக்க மொன்றனுள் அடங்கும்; அதற்கு அடுத்தபடி பொய்யாமை, உயிரிரக்கம் என்ற உண்மை இரண்டும் சிறந்த அற நலங்கள். எவ்வுயிரையும் கொல்லா வொழுக்கமே நல்வழியாகும். உலகின் துன்ப நிலையை அஞ்சித் துறப்பவர்களில், எவ்வுயிரையும் கொல்லாது, அஹிம்ஸா தருமத்தைக் காக்கும் துறவியே மிகச் சிறந்தவன். கொல்லா விரதங் காப்பவன் வாழ்நாள்

மேல் உயிருண்ணும் கூற்றும் செல்லாது. அவன் நீடு வாழ்வான். உயிர் அனைவர்க்கும் இனிது. தன்னுயிர் போவதாயினும், தன்னுயிரைக் காக்கவாயினும், பிற வுயிர்களைக் கொல்லற்க!

தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்பற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

செல்வம் இனிது, பெரிது. எனினும் கொலையால் வரும் செல்வத்தைச் சான்றோர் இழிவாகக் கருதுவர். இரத்தச் செல்வம் உரத்த பாவம். கொலைத்தொழிலாளரே புலைத்தொழிலாளர். புண், குட்டம் முதலிய தீதாய்களால் உடல் வருந்தி, தீய வறுமையிலும் வாடும் மக்கள், முற்பிறப்பில் உயிர்க்கொலை புரிந்தவர் என்று வினைப் பயன் அறிந்த பெரியார் சொல்லுவார்.

33. என்றும் எதற்கும் இன்னு செய்யேல்

பிறவுயிர்களுக்கு நோவிழைப்பாரிடம் எல்லா நோய்களும் பற்றும். நோயற்று வாழ விரும்புவோர் பிறவுயிர்களை நோவுறுத்தாது அன்புடன் நடத்த வேண்டும். மிகச் சிறந்த செல்வம் பெறுவதாயினும், மாசற்ற நன்னெறியாளர் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யார். அருள்வழி நடக்கும் தூயர், பிறர் வருந்தத் தாம் செல்வச் சிறப்புடன் வாழ நினையார். மாசற்ற அறவோர், கொடுந்துயர் செய்யும் வைகிகளுக்கும் எதிர்த்துன்பஞ் செய்யார். வருத்தும் பகையையும் வருத்தார் தூயர். இது மேலோர் கொள்கை.

கறுத்தின்ன செய்வதக் கண்ணு மறுத்தின்ன
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

ஒருவன் ஒரு துன்பமும் செய்யவில்லை. எனினும் ஒருவன் பகைகொண்டு தனக்குப் பெருந்துன்பம் செய்கிறான். அவனுக்கும் திருப்பித் துன்பஞ் செய்யற்க! செய்தால் மேன்மேலும் மாருப் பகையுந் துன்பமும் பெருகும். ஆனால், துன்புறுத்தியவனை எப்படித்

தண்டிப்பது? நன்மையைச் செய்து நாணவைத்திருக்க / நன்மையைக் கொண்டு வன்மையை மாற்றலாம். "ஆகா இவ்வளவு நல்லவனுக்கா தீங்கு செய்தோம்!" என்றுணர்ந்து பகைவர் தாமே திருந்துவர்.

இன்னசெய் தாரை யொறுத்த வவர்நாண நன்னயஞ் செய்து விடல்.

பிறர் படும் இன்னல், தனக்கு வந்த இன்னல் என்றுணர்ந்து, அனைத்துயிர்களுக்கும் அன்பு செய்க! இன்றேல், அறிவுள்ள மனிதனாகப் பிறந்தும் பயனென்ன? ஆருயிர்க்கன்பேயறிவின் பயனாம்.

அறிவினா குகுவ துண்டோ பிறிதினைய் தந்நாய்போற் போற்றுகக் கடை.

ஒருவன், தனக்குத் தீமை என்றுணர்வதைப் பிறர்க்குச் செய்யற்க! தன்மேல் கத்தி பட்டால் "ஆ! ஐயோ!" என்று துடிக்கும் மனிதன், இரக்கமின்றிப் பிற வுயிர்களை வருத்துவதேதீனா? உணர்ச்சி யுள்ளவன் உயிர்களை வருத்தான்.

தன்னுயிர்க் கின்னமை தானறிவான் என்கொடுலா மன்னுயிர்க் கின்ன செயல்.

முற்பகல் செய்தால் பிற்பகல் விளையும், ஒருவன் செய் தீமை தன்னையே பற்றும்.

பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்ன பிற்பகற் ருமே வரும்.

இன்ன ஒழிக! மன்னுயிர் வாழ்க!

நூல் 5. நட்பும், அன்பும்

34. தீயவர் நட்பு நோயினுங் கொடிது

சேர்க்கை வாசனையால் நன்மையும் தீமையும் நடத்தையில் பிடிபடும். ஆதலால் மாசற்ற நல்லோரை நாடவேண்டும். தகுதியற்றவர் நட்பை ஏதாயினும் தந்தாயினும் விடவேண்டும்.

மருவுக மாசற்றார் கேண்மை யொன் றீத்தும்
ஒருவுக வொப்பிலார் நட்பு.

ஆராய்ந்து கொள்ளாத கேண்மை, முடிவில் உயிருக்கே ஆபத்தாய் முடியும். ஒரு தரம் பழகிவிட்டால் அப் பழக்கம் விடுவது கடினமாகும். ஆதலால், பழகு முன்பே பலதரம் சோதித்து நண்பரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். நல்ல குணம் ஒழுக்கத்திற் சிறந்த குடிப் பிறப்பு, குற்றங் குறைகள், சேர்க்கை, இனம் எல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்தே ஒருவனுடன் பழகுக! நல்ல குடிப் பிறந்து, பழி பாவங்களுக்கு நாணி நடக்கும் உத்தமர் நட்பை, ஏதாயினும் கொடுத்தாவது கொள்ளுக!

குடிப்பிறந்து தன்கட் பழிநாணு வாணக்
கொடுத்துங் கொளல்வேண்டு நட்பு.

நீ தகாத வழியில் நடந்தால், "இப்படிச் செய்யக் கூடாது" என்று நன்றாக இடித்துப் புத்தி சொல்லி, "ஏன் இப்படி நடந்தோம்!" என்று பிழை வருந்தி, அழச்செய்து நல்ல வழிக்குத் திருப்பும் ஆற்றல் கொண்ட அறிவாளர் நட்பை ஆராய்ந்து பற்றுக. உறவினர் சிலர், பசையுள்ளமட்டும், முகமன் சொல்லிக் கையினைத்ததும் இகழ்ந்தோடுவர். நமக்கு ஒரு கேடு வந்த காலத்தில் உதவி செய்வோனே நண்பன். கேடு,

நட்பை நீட்டியளக்கும் அளவுகோல்; அதனால் உண்மையான நண்பரை அறியக் கேடும் ஒரு நன்மையாகிறது.

கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல்.

‘ஏன் இப்படிச் செய்தோம்!’ என்று பின்னால் வருந்தி, உள்ளஞ் சிறுகும் காரியத்தைச் செய்யற்க; அல்லலிற் கைவட்டோடும் நண்பரைக் கொள்ளற்க! கெடுங்காலைக் கை விடுவார் நட்பை நினைத்தாற்கூட நெஞ்சு சுடும். அப்படிப்பட்ட மூடர் நட்பை ஒரேயடியாக ஒழிப்பதே ஒருவனுக்குப் பெரிய இலாபமாம்.

ஊதிய மென்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை யொரீஇ விடல்.

தீயர் சிலர் வெகு உருக்கமாகப் பேசிக் கட்டித் தழுவி, ஆளை அள்ளிக் குடித்துவிடுவது போலப் பாசங்காட்டி நேசஞ் செய்வர்; பின்னால் மோசஞ் செய்வர். அவர் நட்பு, பெருகுவதினும் அருகுவதே நல்லது.

பருதவார் போலினும் பண்பிலார் கேண்மை
பெருகலிற் குன்ற லீனிது.

அத்தகைய போலிகள் சுயநலக்காரர்கள்; பயனிருந்தால் நயப்பர்; கையினைத்தால் விட்டு நீப்பர். அவர்கள் சிநேகம் இருந்தென்ன, இழந்தென்ன? இந்த ஆளிடம் இவ்வளவு கைப்பற்றலாம் என்று அளந்து பார்த்துத்தான் அந்தப் போலிகள் உறவாடுவர். கைப்பொருள் பற்றும் வேசைக்கும், வஞ்சனையாகத் திருடும் கள்வர்க்குமே அவர்களை ஒப்பிடலாம். போர்க்களத்தில் வீரனைத் தாங்காது கீழே தள்ளி ஓடுகின்ற மடக் குதிரையால் என்ன பயன்? அப்படிப்பட்ட துரோகிகள் நட்பைவிடத் தனிமை நல்லது.

அமரகத் தாற்றறுக்குங் கல்லாமா வன்னார்
தமரிற் றனிமை தலை.

புல்லியர் கேண்மை எய்தலின் எய்தாமை நன்று.
பேதையரின் நெருங்கிய நட்பைவிட அறிவாளர்
பகைமை கோடிப்பங்கு மேல்.

பேதை பெருங்கழீஇ நட்பின் அறிவுடையார்
ஏதின்மை கோடி யுறும்.

நகைத்துக் குடிகெடுக்கும் போலிகள் கேண்மையை
விடப் பகைவரால் பத்துக்கோடிப் பங்கு நலமாகும்.
உம்மால் முடிந்த ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்யும்
போது, எதிர்க்கட்டை போட்டுக் காரியத்தை முறியடிக்க
கும் தீய நண்பருடன் பேச்சை நிறுத்தி, மெல்ல அவர்
உறவை விலக்குக! முன்னே ஒன்று சொல்லி, செயலில்
நேர் விரோதமாக நடப்பவர் உறவு, கனவிற்கூடக்
கெடுதல் விளைக்கும். சொல் வேறு செயல், வேறு
பட்டார் நேசம் கனவிலும் வேண்டா!

கனவினும் இன்னாது மன்னே வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு.

மனையிலே நட்பாடி, மன்றிலே பழிப்பவர் நட்பை
எள்ளளவுங் கொள்ளற்க!

எனைத்துங் குறுகுத லோம்பன் மனைக்கெழீஇ
மன்றிற் பழிப்பார் தொடர்பு.

அவ்வாறு புறத்தே நேசித்து, இனம்போலப் பழகி,
அகத்தே அன்பற்றவர் நட்பு, விலைமகளிர் மனம் போல
வேறுபடும். பகைவர் எவ்வளவு கற்றவராயினும் உள்
ஞறவு கொள்ளார். அவர், இனம்போன்று இனமல்லார்.

இனம்போன் றினமல்லார் கேண்மை மகளிர்
மனம்போல வேறுபடும்.

முகத்தில் இனிய நகையும், அகத்தில் கொடிய
பகையும் கொண்ட வஞ்சகரை அஞ்சி விலகுக! மனவுற
வில்லாதவர் எவ்வளவு முகத்துதி பேசினும் நம்பக்
கூடாது. நண்பர்போல இனிது பேசினாலும், பகைவர்

வஞ்சம் புலப்படும். வணக்கமாக, இணக்கமாகப் பேசினாலும் பகைவரை நம்பற்க! வில் வணங்குவது எதற்காக? அம்பு தெறிக்கவே. பகைவர் சொல்வணக்கம் வில் வணக்கம்போலத் தீங்காகும்.

சொல்வணக்கம் ஒன்றாகக் கொள்ளற்க வில்வணக்கம் தீங்கு குறித்தமை யான்.

கும்பிடும் கைக்குளும் அம்பை ஒளிப்பர் ; பகைவரின் மாமாலக் கண்ணீரை நம்பற்க !

தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கும் ஒன்றா அமுதகண்ணீரு மனைத்து.

சிலர் முன்னால், "ஆகா! உங்களுக்குச் சமானமா!" என்று மிகவும் முகமன் செய்வர் : உள்ளாக்குள் இரகசியமாக, "இவன் மகா மனிதனோ!" என்று ஏளனம் செய்வர். அவர்களைப் புறத்தே நகையுடன் பேசி, உள்ளத்தில் அறவே ஒழிக! பகைவருடன் நட்பாடச் சந்தர்ப்பம் வரும்போது, முக நட்புக்கொண்டு, அக நட்பை அறவே ஒழிக!

பகைநட்பாங் காலம் வருங்காள் முகநட்
டகநட் பொரிஇ வீடல்.

35. இன்னுள் என்பதை இனத்தால் அறிக!

உறவுக்கேற்ற வுள்ளமும், ஆளுக்கேற்ற தோழனும், நிலத்திற்கேற்ற நீரும், இனத்திற்கேற்ற அறிவும் அமையும்.

நிலத்தியல்பா வீர்திரிந் தற்றுகு மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகு மறிவு.

அறிவு மனத்தில் உண்டாவதுபோலத் தோன்றும், ஆனால், அது சேர்க்கை வாசனையால் மாறும். பெரியார் சிற்றினம் அஞ்சுவர். சிறுமதியாளர், சிற்றினமே சுற்றமாகச் சூழ்வர். மனத்திற்கேற்ற உணர்ச்சியும் இனத்திற்கேற்ற தன்மையும் பொருந்தும்.

மனத்தானு மாந்தர்க் குணர்ச்சி யினத்தானும்
இன்னான் எனப்படுஞ் சொல்.

மனந் தூயவர்க்கு நல்ல மக்கட்பேறுண்டாகும். இனந்தூயவர்க்கு ஆகாத நல்வினை யில்லை. மனத்தூய்மை மாந்தர்க்குப் பெருஞ் செல்வமாகும். இனத்தூய்மை எல்லாப் புகழுந் தரும். நல்ல மனமுடைய பெருங்குணப் பெரியாருக்கும் சத்தங்கம், நல்லார் உறவு, இனநலம் ஆகிய இவை பெரிய பலமாகும். தூய நன்மனம் விண்ணின்ப மளிக்கும். அத்துடன் நல்லார் இலக்கணமும் இருந்தால் இன்பம் உறுதியாகும்; மிகப் பெருகும். மனநலமும் குண நலத்தால் மிகப் பெருகும். ஒழுக்கம் உறுதியாக நிலைப்பதற்கு நல்லார் கூட்டம் பெரிதும் பயனும். மனமும் செயலும் நல்லினத்தால் மாசற்றொளிரும்.

மனந்தூய்மை, செய்வினை தூய்மை இரண்டும்
இனந்தூய்மை தூவா வரும்.

நல்லினம் போன்ற துணையில்லை. தீயார் உறவைப் போன்ற அல்லல் இல்லை.

நல்லினத்தி னூங்குந் துணையில்லை தீயினத்தின்
அல்லற் படுப்பதூஉ மில்.

36. அறிவிற் சிறந்த பெரியார் துணைக் கொள் !

அறநெறி யொழுக்கத்தில் முதிர்ந்த அறிவுடைய பெரியார் கேண்மையே திறம். அத்தகைய பெரியார், உற்றநோய் தீர்ப்பர்; நோயுருது காப்பர்.

அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையார் கேண்மை
திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல்.

பெரியாரைப் பேணல் அரிதினும் அரிய நற்செயலாம். தம்மினும் கல்வி கேள்வி யொழுக்கங்களிற் சிறந்த பெரியாரைத் தலைக்கொண்டொழுகுதல் ஒருவனுக்குச்

சிறந்த வலிமை தரும். தக்கவர் இனத்திற் சேர்ந்து அவரைப் பின்பற்றி நன்னெறியில் நடப்பவனைப் பகைவர் எதுவும் செய்யமுடியாது.

தக்காரிணத்தனய்த் தானொழுக வல்லாணைச்
செற்றார் செயக்கிடந்த தில்.

குற்றஞ் செய்தால் நன்றாக இடித்துத் திருத்தும் பெரியார் நட்பைக் கொண்டொழுகும் ஒருவனைப் பகைவர் எவரே கெடுக்க முடியும்? அமைச்சர் மன்னனுக்குக் கண்போன்றவர். அறமும், அறிவும், அனுபவமும் நிறைந்து, இதஞ்சொல்லி, குற்றஞ் செய்தபோது கண்டித்துத் திருத்தும் மந்திரியை அரசன் நன்கு மதித்துக் கொள்ளுக! நன்றாக இடித்துப் புத்தி சொல்லாது, மன்னன் சொன்னவெல்லாம் "சரி-சரி" யென்னும் தலையாட்டிப் பொம்மைகளால் பயனில்லை. அத்தகைய கோழைகளையுடைய மன்னன் கெடுக்கும் பகைவரின்றியே கெட்டொழிவான்.

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும்.

முதலில்லார்க்கு ஊதியம் இல்லை. தூண்போன்று உறுதியாகத் தம்மைத் தாங்கும் நல்லறிவுப் பெரியாரின் துணையில்லாமல் மன்னருக்குப் புகழ் நிலைக்காது. பல பேரைப் பகைத்துக் கொள்ளுவதைவிட நல்லறிவாளர் துணையைக் கைவிடுதல் பதின் மடங்கு தீங்காகும்.

பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீமைத்தே
நல்லார் தொடர்கை விடல்.

37. நல்லவர் நட்பு நன்றூற் பயன்போல்

உண்மையான நட்பு உலகில் மிகவும் அரிது. நாம் அடையக்கூடிய பொருள்களில் நட்பைப்போல் அரிய தொன்றில்லை. நாம் மேற்கொண்ட செயல்களுக்கு நண்பர் பெருந்துணையாவர்; நம் பகைவர் சூழ்ச்சியி

னின்று நம்மைக் காப்பர். ஆனால், பண்புள்ள தண்மரையே பற்றவேண்டும். நிறைகுண தண்பர் நட்பு வளர்பிறை போலும் ; புல்லர் நட்புத் தேய்பிறைபோலும்.

நிறைநீர நீரவர் கேண்மைப் பிறைமதிப்
பின்னீர டேதையார் நட்பு.

அருட்பெரியார்கள் இயற்றிய தெய்விக நூல்கள் கற்கக் கற்கப் புதுப்புது நயமும் பயனும் அளிப்பது போலப் பண்புடைய தண்பர் உறவும் பழகப் பழக இனிதாகும்.

நவிரொரு நூனயம் போலும் பயிரெறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு.

இத்தகைய பண்பர் உடனுறைந்து, அடிக்கடி கூடிக் கூடிக் பழகுதல் வேண்டா. அவர் உள்ளம் ஒன்றுபட்டு, எங்கிருப்பினும் அன்புணர்ச்சி மிகுந்துகொண்டிருக்கும். புணர்ச்சியினும் உணர்ச்சியே நட்பை உறுதிப்படுத்தும். கேவலம் முகத்தில் நகையுடன் புகழ்மொழிகளால் ஒருவரையொருவர் துதிசெய்வது நட்பன்று. வெறும் வாய்ப்பந்தலாற் பயனில்லை. நெஞ்சில் அன்பிருக்க வேண்டும். உள்ளொன்றி, மனமகிழப் பழகவேண்டும். அஃதே நட்பு.

முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு.

“உனக்குச் சமானமா? நீ இற்திரன்; சந்திரன்!” என்று முகத்துதி பேசி, கூட்டங்கூடி வேடிக்கையாகச் சிரித்துத் திரிவது நட்பன்று. அறவழி தப்பி மிகை செய்தால் நன்றாக இடித்துப் புத்தி சொல்லி, நல்ல வழியில் திருப்புதலே நட்பின் கடமை. கெடுதலைத் திருத்தி, நல்லதை வளர்ப்பதே நட்பின் பெருமை. திருடர், குடியர், சூதர், சோம்பேறிகளிடமுந்தான் ஒரு நட்புள்ளது. அத்தகைய இழிநட்பு வாழ்வை நரகமாக்கும். அழிசெயல்களினின்று நீக்கி, நல்வழியில் நடக்கச்

செய்து, உனக்கொரு கேடு வந்தபோது. தனக்கு வந்த துன்பமென்று தானும் உடன் வருந்தி, ஒரு சபையிலே வேட்டி யவிழ்ந்தால், எப்படி உடனே அதை யெடுத்து உடுத்திக்கொள்ளக் கை பாயுமோ அதுபோலத் தன் தோழனுக்கு வந்த இடுக்கண் தீர்ப்பதே உண்மையான நட்பின் இலக்கணம்.

உடுக்கை யீழந்தவன் கைபோல வாங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.

நட்பின் அரியணை எங்குள்ளது? எவ்விதமான வேறுபாடுமின்றி, கூடக்கூட அன்பும் அறமும் நிலையாக ஊன்றித் திண்மைபெறும் உள்ளத்திலே நட்பென்னும் அரசி வீற்றிருப்பாள். அந்த அன்புச் சேர்க்கையில் முகமன், அறிமுகம் என்பதே யிராது அன்பென்னும் கங்கையிற் கூடிய இரு நதிகள் போல அந்த நட்பு இன்ப வெள்ளந் ததும்பும். “தெரியாதா? இவர் நம் நண்பர், நாங்குளிருவரும் நெடுநாளாக ஒன்று. இவர் மகா தாராளமான சித்தமுள்ளவர்” என்றெல்லாம் புனைந்துரைப்பதுகூட நட்பிற்குச் சிறுமையாகும்.

இனையர் இவரெமக் கின்னம்யா மென்று
புனையினும் புல்லென்னு நட்பு.

நெடுநாள் உரிமையுடன் நெருங்கிப் பழகிய நண்பர், ஒருவருக்கொருவர் பிழைகளைப் பொறுத்து எவ்விதமான மனத்தாங்கலுமின்றி நேசிப்பர்; கேளாது நடந்தாலும், நோகத்தக்க காரியங்கள் செய்தாலும், அழிவு வந்தாலும் நஷ்டப்படுத்தினாலும், “அறியாமையால் செய்தான்; வேண்டுமென்று நம் நண்பன் இப்படிச் செய்யான்; அல்லது நம்மிடம் அதிக உரிமை கொண்டாடு செய்தான்” என்றெண்ணி மன்னித்து மறப்பர்.

அழிவந்த செய்யினும் அன்பரூர் அன்பின்
வழிவந்த கேண்மையவர்.

“உன் நண்பன் இப்படி” என்று பிறர் கோட் சொல்லி மனதைக் கலைக்கப் பார்த்தாலும், பழகிய நண்பர் அச் சொல்லைக் கேளாது, அன்பு செய்வார். நண்பர் பிழைசெய்தாலும் குத்திக் காட்டாது பொறுப்பார்; மாறாத அன்புடன் பழகும் நண்பரை உலகம் முழுதும் விரும்பும். பண்பருது பழகும் உள்ளன்பரைப் பகைவரும் விரும்புவார்.

38. அன்பே இன்பம் அன்பே உயிர்நிலை

நீமை தீர்ந்து, மேற்சொன்ன நன்மைகள் பெருகி மனித சமுதாயம் உள்ளொன்றிய நண்பர் கூட்டமாக வாழுதற்கு, அன்பு, அருள், பொறுமை இம் மூன்றும் இன்றியமையாதன. அன்பினால் ஆர்வமும், அதனால் நண்பென்னும் தேடரிய செல்வமுங் கிடைக்கும் உடலுக்கும் உயிருக்கும் அன்புத் தொடர்பே உள்ளது. கட்டற்ற ஆன்மா, இந்த எலும்புக் கூட்டில் இணைந்திருப்பதேன்? அன்பை விரும்பியே. உலகில் மாந்தர் நுகரும் இன்பம் அன்பின் பயனே. அன்பிற்கேற்ற இன்பம் விளையும். அன்பே உயிரின் நிலைக்களன். உயிர் உடலில் நிலைகொண்டு வாழ்வது அன்பின் வழியே. அன்பில்லாத மனிதன் எலும்புந்தோலும் போர்த்த உடம்புள்ளவன்; உணரும் உயிரற்ற அசேதனன் போல்வான்.

அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த உடம்பு.

உடம்பு புறத்துறுப்பு, அன்பே உள்ளுறுப்பு, அந்தக்கரணம், உயிர். அன்பில்லா வெற்றுடல் பயனில்லை. வறண்ட வனாந்தரத்தில் உலர்ந்த மரம் தளிர்த்துத் தழைத்தோங்குமோ? அதுபோல உள்ளே அன்பில்லாத உயிர் வாழ்க்கையும் செழித்தோங்காது. மனிதனுக்கு எல்லா இன்பங்களையும் நல்கும் அறத்திற்கு மட்டுமன்று. அதர்மத்தை மாற்றுவதற்கும் அன்பே

துணையாகும். எலும்பில்லாத புழுவை வெயிலின் கொடுமை வாட்டுவதுபோல, அன்பில்லாதவனை அறக்கனல் வாட்டும். அன்பற்றவனை அறம் சுடும்.

என்பி வதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி வதனை யறம்.

அன்பை அடைத்துவைக்க முடியாது. அன்பிற்குத் தாழ்ப்பாள் கிடையாது. ஆர்வங்கொண்ட காதலர் கண்களில் ததும்பும் நீர்த்துளிகளே அன்பைக் காட்டும். உள்ளத்தில் ஊறும் அன்பு கண் வழியாகப் பொசிந்து காட்டும். கடவுளன்பு, காதலர் அன்பு, தாயன்பு, உயிர்க் கருணை என்ற எல்லாம் இத்தகையன. இத்தகைய பேரன்பர் எல்லா உயிர்களிடமும் அருள் பெருகிப் பிறர்க்கென வாழுவர்; தமது எலும்பைக் கேட்டாலும் ததீசிமுனிவர் போலக் கொடுத்தும் பொது நலம் புரிபவர். அன்பில்லாதவர் சுயநலர்.

அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பு முரியர் பிறர்க்கு.

39. யாதினும் பெரிதாம் அருட்பெருஞ் செல்வம்

ஆன்மா நிலையானது; அனைத்திலும் ஒரு மயமானது. இதை உணர்வான் தன்னுயிரில் மன்னுயிரைக் காண்பான். அனைத்துயிர்களும் அவன் உள்ளத்தில் துடிக்கும். அவற்றிற்கு வந்த துன்பத்தை அவன் தனதெனத் தீர்ப்பான்; அவற்றிற்குச் செய்யும் நன்மை தனக்கே இன்பம் என்றுணர்வான். அவனே அருளாளன். உயிர் அஞ்சும் இருவினைக் கட்டுகள் அவனுக்கில்லை. அவன் என்றும் அருளுணர்விலேயே வாழ்கிறான்.

மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வாந் கில்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சும் வினை.

மடமையிருளும், பந்ததொந்தத் துன்பங்களும்
நிறைந்த கீழியலுலகிற் புகுந்து அருளாளர் வருந்தார்.

சுவர்க்கமும் நரகமும் பந்தமும் மோட்சமும் அவரவர் மனத்திலே யுள. அருளாளர் நெஞ்சம் எப்போதும் இறைவனிடமும், இறைவன் திருமேனியாகும் ஆன்மாக்களிடமும், அன்பு மிகுந்து நிலைத்திருக்கும்; ஆதலால் உலகாயதத் தீமையும், நரகத்துயரும், அறியாமையால் வரும் கேடுகளும் அருளுடையார்க்கு இல்லை. அருளை மனத்திற்கொண்டு, அதனால் இலகுயிர்சளுக்கு நலஞ் செய்து வாழ்வோரை, எவ்விதமான அல்லலும் கெடுப்பதில்லை. காற்றுச் சூழ்ந்த, விசாலமான, வளமிகுந்த உலகமே அதற்குச் சாட்சி. பயிர் விளைவித்து உயிர்களை யெல்லாந் தாங்கும் உலகம் உயிர்க்கணங்களுடன் நிலை பெற்று நீடுநிலவுகிறது. நல்லொழுக்கம் பயின்று, மனமொழி மெய்த் தூய்மையுற்று, அருளைப் பெறுக! பல மதங்களிற் புகுந்து தேடினாலும், அருளே அவற்றின் முடிபாகும். அருளே அருந்துணையாகும். மதங்கள் உயர்வாகச் சொல்லும் மோட்சஇன்பம், அருளில்லார்க்கு இல்லை. பொருளில்லாத வறியருக்கு இவ்வுலகின் சுகபோகங்கள் இல்லை. அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகின் பேரின்பம் எட்டாது.

அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை; பொருளில்லார்க் கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு.

தேட வேண்டிய பொருள் அருளே. அதை மறந்தவர், அல்லது செய்து, அல்லற்படுவர். பொருளில்லாத ஏழை முயற்சியால் ஒரு காலத்தில் செல்வச் செழிப்புறலாம். அருளற்றவன் தழைத்து வாழமாட்டான். சித்தந் தெனியாதவன் உண்மையான கடவுட் பொருளை உள்ளத்திற் காணமுடியாது. அதுபோல, அருளில்லாதவன் அறப் பயன் காணன். அருளில்லாதவன் கன்மனத்தன், அகங்காரி; அன்பும் இரக்கமும் இல்லாதவன். அவன் மன மிளகி அறஞ்செய்தல் அரிது; செய்தாலும், நல்ல மனத்துடன் செய்யமாட்டான். அவனுடைய அகங்காரமே அதை அழித்துவிடும்.

அறம், பொருள், இன்பம் அனைத்திற்கும் அருள் வேண்டும். அருட்செல்வமே செல்வம். புல்லரிடமும் பொன்னும் பொருளும் உள.

அருட்செல்வம் செல்வத்துட்செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள.

மனிதன் தன்னைப்போலப் பிறரை நினைத்து உதவ வேண்டும். ஒரு வலியன் நம்மை அடித்தால் வருந்து கிறோம். நம்மினும் மெலியரை நாம் வருத்தும்போது அவ்வுணர்ச்சி வரவேண்டும். வலியர் மெலியரை வருத்துதல் கொடுமை; அருளால் அதர்மக்கொடுமைகள் அழியும்.

40. பொறுமை பூண்டார் புகழ்முடி பூண்பர்

தீயதை வென்று நல்லதை நிலைநிறுத்தி, அன்பும் அருளும் பொலியும் இன்ப வாழ்வு பெற, எவ்வளவோ பொறுமை கொண்டு ஒருவன் சாதனம் செய்ய வேண்டும். அறியாப்பகைவர் எள்ளுவர், தீங்கிழைப்பர், வன்சொல் வழங்குவர். அவற்றை யெல்லாம் பொறுத்து, மன்னித்து, நிறை குன்றாது மேலோங்க வேண்டும். நிறைகுண நல்லோர் பொறை மிகவுடையார். பொறுமையே ஒரு தவமாம். பெரியோர் உண்ணாது நோற்பர்; உபவாச விரதங்களைக் கைக்கொண்டு தவம் புரிவோர் பெரியவர்களே. பிறர், பகைமை, பொருமை யாற்பேசும் கொடுஞ் சொற்களைப் பொறுக்கும் சாந்தர் அவரினும் பெருமையுடையார். அவர்கள் துறந்த முனிவரைவிடத் தூயர்; ஏனெனில், பொறுமையாளரிடம், பகை, வஞ்சம், பதற்றம் இல்லை யாகலின், அன்பு, அமைதி, மனவலி மிக்குள துறவிகள், உலகினின்று விலகியிருந்து இக் குணங்களைக் கொண்டொழுவுவது இயல்பேயாம். பொறுமை, ஏழைமை—கோழைமை யன்று. வெட்கத் தக்க தரித்திரத்தனம் யாதெனில், வந்த விருந்தை உபசரிக்காதிருத்தலே. ஆற்றலினும் பேராற்றல்

யாதெனில், மடையர்கள் இழைக்கும் தீமைகளைப் பொறுத்தலே. சிலுவையில் அறைந்த பகைவர்களையும் பொறுத்து, “பரம பிதாவே, அவர்களை மன்னி; தாம் செய்வது இன்னது என்பதைத் தாமே அறியாது செய்கிறார்கள்!” என்றார் ஏசுநாதர். மக்கள் நாடோறும் நிலத்தை வெட்டித் தோண்டி, உழுது பயிரிடுகின்றனர். அந்நிலம் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு மன்னுயிரைத் தாங்குகிறதன்றோ? அதுபோல இகழும் பகைவரைப் பொறுத்தல் அறிவாளரது இன்றியமையாத தன்மையாகும்.

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.

பிறர்செய்த குற்றத்தை அடுத்த விநாடியே மன்னித்து மறக்கவும்; அதனால் பகை முதிராது; எதிராளி நல்லுணர்ச்சி பெறுவான். தீச்சினங்கொண்டு ஒறுத்தாரை, அறிவாளிகள் ஒரு பொருட்டாக மதியார்; பொறுத்தாரையே மாசற்ற பொன் போல மதிப்பார். பொன்னுக்குத் துரு ஏறுது; பொறுமைக்குச் சினமேருது. பிறர் செய்யத்தகாத கொடுமை செய்ய தாலும், அக் கொடுமையால் மனத்தில் நொந்து வருந்தி ஆத்திரங்கொண்டு, பதிலுக்குப் பதில் அதர்மமான தீமையை நாமும் செய்யாமல் இருத்தல் நல்லது. ஆனால் அப்படி மிகைசெய்யும் பகைவரை வெல்வதெப்படி? செருக்குக்கொண்டு ஆத்திரப் படபடப்பில், பகைவர் தீங்கு செய்கின்றனர். நீ அமைதியுடன் எதிர் செய்யாமல் பொறுத்து, உனது தகுதியைக் காட்டு! “அடடா! இவ்வளவு பொறுமையும், நற்குணமும் கொண்டவனையா நாம் ஒறுத்தோம்!” என்று பகைவர் வெட்கித் திருந்துவர்.

மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தந்
தகுதியான் வென்று விடல்.

ஓறுத்தவர்க்கு, ஆத்திரம் தீருமட்டும் ஒருநாளே
இன்பமே யுண்டாகும். எதிர் செய்யத் திறமையிருந்தும்
பொறுத்தவர்க்கு உலகம் அழியுமட்டும் புகழ் நிலைக்கும்.

ஓறுத்தார்க்க் கொருநாளே யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

பொறுமை பொன்முடி கொள்ளும்.

நூல் 6. கல்வி கேள்வி

41. புல்லறிவாளர் நல்லது கொள்ளார்

அறநெறி யறிந்தொழுக, கல்வி கண்போலுதவும்.
கல்லாதான் சொல் செல்லாது. மடமை கொடியது,
ஒருவனுக்குக் கொடிய வறுமை அறிவின்மையே.

அறிவின்மையின்மையு ளின்மை பிறி தின்மை
யின்மையா வையா துவகு.

செல்வம் படைத்திருந்தும், ஈத்துவக்கப் புல்லறி
வாளர்க்கு மனம் வராது. அப்படி ஒரு கால் ஈந்தாலும்,
அதுவும் பெற்றவன் செய்த நல்வினையால் எய்திய
தென்றே கொள்ளவேண்டும். மூடர், தங்கள் மடமை
யாலேயே தமக்குப் பகைவரைவிடப் பெரிய இன்னலைத்
தேடிக் கொள்வர். அறிவிலிகளின் வெள்ளைத்தனம்
“நாம் ஒள்ளிய மதிப்பொலி வுடையே” என்று சம்ப
மடிக்குப். அந்தத் தற்செருக்கே அவர்களின் வெறுமை
யைக் காட்டும்.

வெண்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் ஒண்மை
யுடையம்யா மென்னுஞ் செருக்கு.

கல்லாத நூல்களை யெல்லாம் தான் கற்றதாகச்
சம்பம் பேசுவான் புல்லறிவாளன். அதலினின்று அவன்
ஏதோ சிறிது கற்றது கூடச் சந்தேகமாகப் படும்.
புல்லறிவாளன் வெகு தட்புடலாக உடலை அலங்காரஞ்
செய்து கொள்வான்; தனது குற்றத்தை அறிந்து,
திருத்தி, மறையச் செய்ய மாட்டான்; அவனுக்குச்
சொன்ன அரிய வேதோபதேசங்களைச் சோரவிடுவான்;
நல்ல வழி காட்டினாலும் நடக்காது, தனக்குத்தானே
துன்பத்தைத் தேடிக்கொள்வான்; அறிவாளிகள்,
“இப்படி நட!” என்று ஏவினால் நடக்கமாட்டான்,

தானாகவும் கடைத்தேறமாட்டான் ; உண்மை யுணரமாட்டான். அத்தகைய புல்லறிவாளன், இறக்குமளவும் துயரில் ஆழ்வான். அவனது யாக்கையை விருப்பின்றிச் சும்மக்கும் நிலத்திற்கு, அவன் உயிர், நோய் போலத்துன்பஞ் செய்கின்றது.

ஏவவுஞ் செய்கலான் தான்தேரூ னவ்வுயிர்
போல மளவுமோர் நோய்.

தன்னை எல்லாமறிந்தவனாக மதிக்கும் புல்லறிவாளன் நல்லறிவைக் கொள்ளான். அவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவனும், அறிவில்லாத மடையனுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவனும் சரி. தனது புல்லறிவு காண்பதே சரியென்பான் மூடன் ; உலகத்துடன் ஒத்து வாழ மாட்டான் ; உலகிலுள்ள அறிவாளிகள், “உண்டு” என்று ஒப்பிய உண்மையை, “இல்லை” யென்று எதிர்ப்பான் ; அத்தகைய மூடப் பிடிவாதக்காரனை ஒரு பேயென்றே அறிஞர் மதிப்பர்.

உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் னவயத்
தலகையா வைக்கப் படும்.

இத்தகைய பேதையர் ஏதங்கொண்டு ஊதிய மிழப்பர் ; கெடுதலைப் பற்றுவர் ; நல்லதை விடுவர் ; ஆகாத காரியத்தில் ஆசை வைப்பர். பேதையானவன் இப் பிறப்பிலேயே ஏழு பிறப்பிற்கும் நரகத்தைத் தேடிக்கொள்வான். அவனை ஒரு காரியத்திற்கும், நம்ப முடியாது. அவன் தாறுமாறான பிழைகளைச் செய்வது மட்டுமன்றித் தனக்கே விலங்கும் தேடிக்கொள்வான் ; ஏதாவது ஒரு பொருள் ஆதாயமானால், குடி வெறியேறிய பித்தன் மாதிரி நடப்பான் பேதையின் சிநேகம் மிகவும் சௌகரியம் ; ஏனென்றால் பிரியும்போது எவ்விதமான வருத்தமும் இராது. பேதை நட்புத் தானே தேயும். சான்றோர் கூட்டத்தில் பேதை புகுதல், சுத்தமான படுக்கையில் ஆபாசத்தை மிதித்துக் கழுவாத காலை வைப்பது போலாகும்.

கழாஅக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றூற் சான்றோர்
குழாஅத்துப் பேதை புகல்.

பேதைக்கு வெட்கம், நாணம் இல்லை; நல்லதை நாடமாட்டான்; அன்பு மரியாதையின்றித் தடித்தனமாக நடப்பான்; கடமை பேணான், இஃதே அவன் தொழில்.

நாணமை நாடாமை நாரின்மை யாதொன்றும்
பேணமை பேதை தொழில்.

மடையனுக்குச் செல்வம் வந்தால், அவன் தன்னைச் சேர்ந்தவரைப் பட்டினி போட்டு, அன்னியர் வேண்டாமட்டும் அனுபவிக்கும்படி அதைத் தகாத வழியில் வழங்குவான்; குடி, கூத்தி, வழக்கு, சூது, இடம்பக் கூத்துகளுக்குச் சொத்தை விரயமாக்கித் தான் காப்பாற்ற வேண்டிய உறவினர் உண்ணக்கூட இல்லாது வருந்தச் செய்வான்.

ஏதிலார் ஆரத் தடர்பசிப்பர் பேதை
பெருஞ்செல்வ முற்றக் கடை.

42. கல்லான் சொல்ல வல்லான் அல்லன்

இப் பேதைமையும், புல்லறிவாண்மையும் நீங்க நல்ல கல்விப் பயிற்சி வேண்டும். கல்லாதவன் சொல் செல்லாது. முன்னே சொல்லறத்தை அறிந்தோம். சொல்வன்மை கல்வியால் வரும். நிரம்பிய நூலறிவின்றி அறிவாளர் சபையில் பேசத் துணிதல், வகுப்பறையில்லாது சதுரங்கம் விளையாடுவது போலாகும். பெண் ஒருத்தி அழகனொருவனைக் காமுறுகிறாள். ஆனால், அவளுக்கு இரண்டு முலைகளும் இல்லை; அவளிச்சை நிறைவேறுமா? அவ்வழகன் மனத்தை அவள் வசப்படுத்த முடியாது. அவளது முயற்சி பலிக்காது; சிறக்காது. கல்வியில்லாதவன் அறிவாளர் சபையில் சொற்பொழிய அவாவுகிறான். அவன் பேச்சை யார் விரும்புவர்? அப்படி அவன் அசட்டுத் துணிவுடன் மேடையேறிப்

பேசினாலும், அவன் சொல் அவலப்படும். அவன் அவமானப்படுவான்.

கல்லாதான் சொற்கா முறுதல் முடியீரண்டும்
இல்லாதான் பெண்காமுற் றற்று.

கல்வி கேள்விகளில் மிகுந்த அறிவாளிகள் முன்னே வாயைத் திறவாதிருந்தால், கல்லாதவரும் மிகவும் நல்லவரே யாவார்.

கல்லாதவரு நனிநல்லர் கற்றார்முன்
சொல்லாதிருக்கப் பெறின்.

ஒருவேளை அறிவுரை கூறினாலும், கல்லான் பேச்சை அறிவாளிகள் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். தெரிந்தவன் போலப் படியாதவன் பேசும் பேச்சு, கல்வி யறிவாளர் பேசும்போது சோபிக்காது போகும். கற்றவர் முன்னே கல்லாதவன் பேச்சு ஏறுது. கற்றோர், “ஏதோ ஜீவ ஜந்து இருக்கிறது” என்பர் கல்லாதவனைப் பார்த்து. கல்லாதவன் களர் நிலம் போலப் பயனாகான். பலதுறைகளிலும் நன்கு நுழைந்து ஆராய்ந்த நுண்ணிய மாண்புள்ள, புலமை வேண்டும். அப்படி யில்லாதவன் பகட்டும், அலங்காரமும், மண்பாவைவின் அழகுபோலாம்.

நுண் மாண் நுழைபுல மில்லான் எழினலம்
மண்மாண் புண்பாவை யற்று.

கற்றவர்க்கு, வறுமை துயராம், அதனினும் துயராம் கல்லாதவன் செல்வம். உயர் குலத்திற் பிறந்தும், கல்லாதவன் இழிஞானவான்; இழிகுலத்திற் பிறந்தும், கற்றவனே மேலானவன். விலங்கிற்கும் மக்களுக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமையோ, அவ்வளவு கற்றவர்க்கும் கல்லாதவர்க்கும் உள்ளது. கல்வியால் மனிதனிடமுள்ள விலங்குத் தன்மை ஒழியும்.

விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்.

43. கசடறக் கற்றுக் கற்றவா ரெழுரு

எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும். கற்றவரே கண்ணுடையார் ; கல்வியில்லாதவர் முகத்தில் இரண்டு புண்ணுடையார். ஏனெனில் கல்லார், கண்ணிருந்தும் நல்வழி பார்த்து நடக்கமாட்டார்கள் ; அல்வழி நடந்து புண்படுவர்.

எண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லா தவர்.

வறியர் செல்வர்முன் தாழ்வதுபோலத் தாழ்ந்து பணிந்தேனும், நல்லாசானிடம் கல்வி பயின்றவர் மேலானவர். அப்படி ஆசானுக்கு வணங்கிக் கல்லாதவர் கடையரே. ஒரு பிறவியிற் கற்ற கல்வி, ஏழு பிறப்பிற்கும் இன்பமளிக்கும், மேன்மைதரும் ; ஏனெனில் கல்வி என்றுங் கெடாத விழுமிய செல்வம் ; பகைவன், பங்காளி, கள்ளன்—இவர் கொள்ளமுடியாத நிலையான செல்வம். மற்றைப் புவிச் செல்வங்கள், நிலைக்கும் செல்வங்களல்ல.

கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றையவை.

மேலும், பொன்மணிச் செல்வம் எடுக்க எடுக்கக் குறைந்து முடிவில் வற்றிப்போகும். தோண்டத் தோண்ட ஊறிப் பொங்கும் மணற்கேணிபோல, கற்கக் கற்கக் கல்வி அறிவு பொங்கிப் பெருகும்.

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு.

கற்றவனுக்கு யாதும் தனது சுதேசம் போலாகும் ; எந்த ஊரும் தன் சொந்த ஊர்போல இனிதாகும். அவனை எந்த நாடும் வரவேற்கும். எந்த ஊரிலும் அவனுக்குச் செல்வாக்குண்டு. இவ்வளவு பெருமை தரும் கல்வியைச் சாகுமட்டும் ஏன் ஒருவன் கற்காமல் காலங் கழிக்கிறான் ? நல்ல நூல்களை மேன்மேலும் கற்க வேண்டும். அறிவாளிக்கு யாங்கணுஞ் சிறப்புண்டு.

யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு?

தான் சுவைத்து இன்புற்ற கல்வியறிவை உலகமும்
சுவைத்து இன்புறுவதைக் கண்டு, கற்ற புலவர் மேன்
மேலும் உலகிற்குக் கல்வி புகட்டப் பெரிதும் விரும்புவர்.
கற்றதைக் கற்பித்தல் களிப்பு.

தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.

கற்றோர் பேருவப்புடன் கூடுவர்; மீண்டும் எப்போது
கூடுவோமோ என்ற வருத்தத்துடன் பிரிவர்.

உவப்பத் தலைக்கூடி யுள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்.

இவ்வாறு, என்றைக்கும் பெருமையும், அனைவருக்கும்
இன்பமும் தரத்தக்க கல்வியை மாசறக் கற்கவேண்டும்.
அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம், கலை, பிழைப்பதற்கேற்ற
நற்றொழில்களைப் பயிற்றி ஆளாக்குங் கல்வியே கற்கத்
தகும். அப்படி கற்பவை கற்றபின், கற்றவழி
நின்றொழுதி மேன்மை பெறுக.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

கற்றும், பிறர்க்கு உபதேசித்தும், தான் ஆடங்
காது நடக்கும் படித்த முட்டான், பெரிய பேதை
யாவான்.

ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையா ரில்.

கற்றதன் பயன் என்ன? முற்றறிவான இறைவனைப்
பணிதலே.

44. கேள்விச் செல்வம் கேட்கலாச் செல்வம்

பெரியார்களிடம் பாடங் கேட்கவேண்டும். படிப்பதை விடக் கேட்டல் மனத்திற் பதியும். சிறந்த செல்வம் செவிச் செல்வம். கல்லாது போனாலும் பெரியார் உபதேசங்களைக் கேட்கவும், அக்கேள்வி யறிவு, இடர்களிற் பற்றுக்கோடாக உதவும். சேற்று நிலத்தில் ஊன்றுகோல்போல, கற்றறிந்து நல்லொழுக்கம் வாய்ந்த பெரியார் சொல் உறுதி தரும். அறிவாளிகளின் அமுத மொழிகளைச் செவியுண்ணும்போது பசிகூடத் தெரியாது. செவிக்கு அத்தகைய நல்லுணவில்லாத போதுதான் வயிற்றின் நினைப்பு வந்து அருந்துவர், கேள்வி விரும்பும் நல்லோர்.

செவிக் துண வில்லாத போத்து சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும்.

இரிய செவியுணவு கொண்ட அறிவாளர், அமுதை உண்ணும் தேவர் போல்வர். வாய்ச்சுவையே யுணர்ந்து, பெரியார் அமுத மொழிகளைச் செவியாற் சுவைக்கத் தெரியாதார் இருந்தென்ன, போயென்ன? அவர்கள் மாக்கள் போன்று, தீனியே பெரிதாக உண்டு காலங் கடத்துகின்றனர். கேள்வியால் மீண்டும் மீண்டும் துளைக்கப்படாத காது இருப்பினும், அதனையுடையார் செவிடர் போல்வர்.

கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியால்
தோட்கப் படாத செவி.

மனத்திற் பதிய, நன்கு அமுந்த ஆராய்ந்துணர்ந்து அறிவு நிரம்பிய கேள்விச் செல்வமுடையவர், வாய் தவறியும் மடத்தனமாகப் பேசார். பொருளுணர் புலவர் புன்மொழி பேசார். அப்படி நுட்பமான கேள்வி யில்லாதவர்களிடம் வாயடக்கம் இராது.

நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் லணங்கிய
வாயின ராத லரிது.

நாடோறும் பெரியார்களிடம் சென்று எத்துணையேனும் நன்மொழி கேட்கவும்; கேட்டமட்டிற் பெரும் பயனாகும்.

எனைத்தானு நல்லவை கேட்க அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்.

45. அறிவுடை யாரே திருவுடை யாராம்

கண்டதைக் கேட்டு நடப்பதிற் பயனில்லை. எப்பொருளை யார் வாயிலாகக் கேட்டாலும், அதில் உண்மை இன்னது என்று நன்கு ஆராய்ந்து உணர்வதே அறிவு.

எப்பொருள் யார்க்கு யார்க்கு கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

தனக்குத் தெரிந்ததைத் தெளிவாக, எளிதாகப் புரியும்படி சொல்லி, பிறர் மூலம் தான் அறியவேண்டிய நுண்பொருளைக் கண்டறிதல் அறிவு வளர்ச்சிக்குத் துணையாகும். மனத்தைப் போனபோக்கில் விடாமல் அடக்கி, தீமையை விடுத்து, நல்வழியிற் செலுத்தலே அறிவாகும். அறிவு ஒருவனை அழிவின்றிக் காக்கும் கருவி. பகைவரும் புழுந்து அழிக்க முடியாத உறுதிக் கோட்டை. அறிவே தன்னைக் காக்கும் படை. உலகத்தைத் தழுவி நடப்பது அறிவுடைமையாகும். அப்படி நடக்கும்போது; உலகின் இன்ப துன்பங்களால் முன்னே மலர்ந்தும் பின்னே கூம்பியும் போகாமல், எப்போதும் சமநிலையில் விளங்குவதே அறிவு. பெரியார்களைக் கொண்ட உலகம் எப்படி நடக்கிறதோ அப்படித் தானும் ஒத்து நடத்தல் அறிவு. இலெளகிகத்தையும் அனுசரித்து நடத்தல் அறிவுடைமையாகும்.

எவ்வ துறைவ துலகம் உலகத்தோ டவ்வ துறை தறிவு.

“இன்னதால் இன்னதாகும்” என்றதை அறிஞர் ஆராய்ந்து நடப்பர். அறிவிலிகள் கண்டபடி நடப்பர். “பார் என் காரியத்தை!” என்று அசட்டுதனமாக நடப்பது மடமை. அஞ்சவேண்டியதற்கு அஞ்சி நடக்க வேண்டும். அறிவுடையார், உலகம் வெறுக்கத் தக்கதை அஞ்சி நடப்பர்.

அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை யஞ்சுவ
தஞ்ச வறிவார் தொழில்.

முன் யோசனையுடன், இன்னது செய்தால் இன்னது விளையும் என்று உணர்ந்து, தற்காப்புடன் கவனமாக நடப்பவன் எந்தத் துன்பம் வந்தாலும் நடுங்கமாட்டான்; தைரியமாகச் சமாளிப்பான். ஆதலால், எதையும் நன்கு ஆராய்ந்து, சமயோசிதமாக உலகை அனுசரித்து நடக்கும் அறிவுடையார்க்கு ஒரு குறையும் இல்லை. அவர்கள் எல்லாம் உடையவராவர். மனம் போனபடி நடக்கும் அறிவிலிகள், எவ்வளவு சொத்தும் சுகமும் கொண்டவர்களும் ஒன்றுமில்லாத ஏழையராவர்.

அறிவுடையா ரெல்லா முடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனு மிலர்.

நூல் 7. காதல் விளக்கம்

46. கண்கருத் தொத்த காதல் வாழ்க !

கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம், அறிவாற்றல்களிற் சிறந்த வாலிபன் வாழ்வென்னும் மாளிகையில் நுழைகின்றான். ஒரு புதிய உணர்ச்சி யுண்டாகிறது. மாணிடத்தின் ஒரு பாதி யான ஆண்மை. மற்றொரு சமபாதி யான பெண்ணை நாடுகிறது. வாழ்வென்னும் மின் மீட்டியில் (Battery), ஆண்மை என்னும் ஆகுமின்னல், பெண்மை என்னும் ஏகுமின்னலைப் புல்ல வேட்கிறது. இரண்டு மின்னல்களும் கூடியே வாழ்வின் மின்பொறி, இருவினைக்களான உலகில் பல இன்ப துன்பங்களை நுகரும். ஒன்றின்றி மன்றென்றிற்கு வாழ்வில்லை. இந்த இன்றியமையாத இயலின் வேட்கையே காதல். ஆணில் உள்ள சிவம், பெண்ணில் உள்ள சக்தியை விரும்புவதே காதல். “மனிதா ! நீ தனித்து வாழப் பிறந்தவனல்லன். அதோ நிற்கிறாள் பார் உன் வாழ்க்கைத் துணைவி !” என்று இயற்கை காட்டுகிறது. இக் காதல் உள்ளிருந்து அரும்பி ஐம்புலனும் ஒரே காலத்தில் நுகரமுடிகிறது. இதுவே அகப்பொருளாம். தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல்களில் காதலிலக்கணம் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த இலக்கணத்திற்குப் பல இலக்கியங்கள் உள்ளன. அவற்றுட் சிறந்தது திருக்குறள் காமத்துப்பால். பொருளதிகார உரை யாசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், குத்திர விளக்கத்திற்கு, அகநானூறு, கலித்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை முதலிய நூல்களுடன், திருக்குறையும் மிகுதியாக எடுத்தாளுகின்றார். காமத்துப்பால், காதற்கூையின் பைஞ்சோலை. கண் கவர்ந்து, கருத்தைப் பிணைத்து இருவரை ஒருவராக்கி வாழ்விற்கூட்டி, இயல்பினால் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, இல்லறம் போற்றி, வாழ்வு

பல அனுபவங்களால் பழுத்து, உலகியலறிந்து, உயர் பொருளை நாடும் வழியில், காதல் ஓர் இன்றியமையாத துணையும் ஆற்றலுமாகும். காதலர் தமது காதல் உறுதி பெறவே களவொழுக்கம் பூண்பர். “களவு” என்றால் திருட்டன்று; விபசாரம் அன்று. உள்ளொன்றிய காதல், மறைவாக முதிர்ச்சி பெறுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பே களவு. தோழியும் இந்த இரகசியக் காதலருக்குத் துணை செய்கிறாள். நாளடைவில் வீடு அறிய, திருமணம் தடை பெற, காதலர் இருவரும் இல்லறம் பூண்டு ஊடிக்கூடி, பிரிவால் வருந்திச் சேர்க்கையால் மகிழ்வர். இங்ஙனம் கற்பியல் நிகழ்கின்றது.

அழகிய வாலிபனொருவன் நண்பருடன் வேட்டையாடச் செல்லுகிறான். நண்பர்கள் நாலாபக்கமும் பிரிந்து போகின்றனர். இவன் தனியே ஒரு சோலையிற் புகுகின்றான்; அங்கே இளங்கண்ணிகை யொருத்தியைக் காண்கின்றான். அக்கண்ணிகை தோழிகளுடன் பூந்தோட்டத்தில் விளையாட வந்தவள்; தோழிமாரைப் பிரிந்து, வழி தப்பித் தனியே நிற்கிறாள். அவளால் முன்னிற்கும் அழகனைக் காண்கின்றான். அவள் கண்ணம்பு அவன் உள்ளத்திற் பாய்ந்து உயிரை வருத்துகிறது. காதலன் வியக்கிறான்: “ஆ, இஃதென்ன! என்முன் நிற்கும் இந்த அணி மணிப் பாவை, அணங்கோ? அபூர்வமான மயிலோ? பெண்ணே? இன்னதென்று சொல்லக்கூடாது என் மனம் திகைக்கிறது! ஆ! இந்தக் கட்டழகி, எனது நோக்கிற்கு எதிர்நோக்கு நோக்கினாள்; அழகுத் தெய்வமே ஒரு சேனை கொண்டு என்னை வென்றது போன்றதே! கூற்று என்பதை முன்னே அறிந்திலன்; இப்போது அறிந்தேன்; அக்கூற்றிற்குப் போர் செய்யும் இரண்டு கண்கள் உள்ளன! பெண்ணணங்கு பேதை; இவள் போர் விழிகள், கண்டவரின் உயிரை உண்கின்றனவே! ஆ, என்னைக் காண்பது கூற்றே! கண்ணே! அல்லது மாணே! இம்முன்றும் அந்த மடவரல் நோக்கில் உள்ளவே!

கூற்றமோ கண்ணோ பீணையோ மடவரல்
நோக்கமும் மூன்று முடைத்து.

புருவ வில் வளைத்துக் கண்ணம்பெய்கிறாள். புருவம் கோடாது பார்வையை மறைத்தால், இவள் விழிகள் நான் நடுங்குத் துன்பத்தைச் செய்யா. மத யானையின் முகபடாம் போலிருக்கிறதே மாதர் இளங் கொங்கைமேற் போர்ந்த துகில்! போர்க்களத்தில், பகைவர் நடுநடுங்கும் புயவலியும் மனவலியும் கொண்ட எனது ஆண்மை, இந்த ஒண்ணுதற் பாவைமுன் சிதைந்ததே! பெண்மான் போன்ற மடநோக்கும், நாணமுமே இவளுக்கு இயற்கையான நல்லணிகள், வேறு பொன்னணிகளால் இவளுக்கு ஆவதென்ன?

பீணையேர் மடநோக்கு நாணு முடையாட்
கணியெவனோ ஏதில தந்து.

கள்ளினும், காமமே களியிற் சிறந்தது. காய்ச்சிய கள், உண்டாரை மகிழ்விக்கும். காமக்கள், கண்டாரை மகிழ்விக்கிறதே!"

இருவரும் பேசாமற் பேசுகின்றனர்: இருவர் உள்ளமும் கண் குறிப்பாற் பேசுகிறது; நான் பார்க்கும் போது, அவள் நாணத்தால் நிலத்தை நோக்குகிறாள்; நான் பார்க்காதிருக்கும்போது, என்னைப்பார்த்து மெல்லப் புன்னகை புரிகிறாள். இக் கள்ளப் பார்வை காமத்திற் பெரிது.

யானோக்குங் காலை நிலனோக்கும் நோக்காக்கால்
தானோக்கி மெல்ல நகும்.

கொஞ்சம் நாணந் தெளிகிறது. காதலி இரண்டு விதமாகக், கண் பார்க்கிறாள்; ஒரு பார்வை, ஆசை நோயை வளர்க்கிறது; மற்றொரு பார்வை, அந்த நோய்க்கு மருந்தாகிறது. ஒரு நோக்கு "ஆசை கொள்!" என்கிறது, மறு நோக்கு "ஆசை கொண்டேன்" என்கிறது. ஒரு நோக்கு காதலைப் பெருக்குகிறது;

மறுநோக்கு அதைத் தீர்க்கிறது. இவளுடைய மைவிழிகள் காட்டும் இந்த இருநோக்கின் பெருமை என்னே.

இருநோக் கிவளுண்க ணுள்ளது ஒருநோக்கு
நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து.

“இதோ கள்ளப் பார்வை பார்க்கிறாள் காதலி, உடனே குனிகிறாள். அப் பார்வை எங்களிருவர் உள்ளத்தும் வளரும் காதற் செடிக்கு நீர் வார்க்கிறதே; இப்போது அவள் குறிப்பாகப் பார்க்கவில்லை. எனினும், ஒரு கண் சிறக்கணித்தாற்போல மெல்லச் சிரிக்கிறாள் : தனக்குள் என்னைப் பார்த்துக் களிக்கிறாள். வெளிக்கு அயலார் போலப் பேசினாலும், உள்ளத்தில் அன்புடையார் சொல்லை எளிதில் உணரலாம். உள்ளே பகைக்காது வெளியே “ஊ ஹு, நான் மாட்டேன்போ!” என்னும் சிறு கடுஞ்சொல்லும், வெளிக்குப் பகைத்தவர் போலப் பார்வையும், அயலார் போன்று நேசிக்கும் காதலர் குறிப்பாகும். என் விழிகள் அவளைக் கெஞ்சுகின்றன. அதையறிந்து, அக் காரிகை மனமிரங்கிப் பையச் சிரிக்கிறாள். நாணம் வந்து விடுகிறது. முன்பின் அறியாத அன்னியர்போல நாங்கள் பொதுநோக்கு நோக்குகிறோம். உள்ளே நாங்கள் காதலிக்கிறோம். இப் பொதுநோக்கு காதலர்க்கு, இயல்பே.”

ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்
காதலார் கண்ணே யுள.

இவ்வளவு தூரம் கண்ணாற் பேசி, இருவர் உள்ளமும் ஒன்றுபட்டபின், வாயால் காதலைச் சொல்லவேண்டுமா? தேவையில்லை : காணொத்தால் கருத்தொக்கும்.

கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில.

47. அழகே! அழகே! அணங்கே! இன்பமே!

“பிணிக்கு மருந்து, வேறொரு மூலிகை, இந்தப் பாவை என்னுள் உண்டாக்கிய ஆசைநோய்க்கு அவளே மருந்து. நோய் தந்ததும் அவள்; தீர்ப்பதும் அவள்.”

பிணிக்கு மருந்து பிறமன் அணிபிழை
தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து

அந்த மருந்துண்ட இன்பத்தைக் கொண்டாடுகிறான் கூடிக் களித்த காதலன்; “கண்ணால் இவ்வளகைக் கண்டேன்; காதால் இவளது குயிலமொழியைப் பருகினேன்; மலர் மணக்கும் இவளை முகர்ந்தேன்; இவளது உதட்டமுதை உண்டேன்; இவளது மெல்லிடலில் தோய்ந்தேன்; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களாலும் நுகரும் இன்பத்தை, இந்த மெல்லிடையிடம் ஒருங்கே நுகர்ந்தேன்; ஐம்புலனின்பமும் இவளிடமே அனுபவித்தேன்!” என்று மகிழ்கிறான். தோழன் அக் காதலனை நோக்கி, “தோழா, என்ன இப்படி ஒரு பெண்ணிடம் மயங்கி மனமிழந்தாய்! ஐம்புலன்களைக் கடந்த ஆத்மசுகம் உள்ளதே. அஃது இதயமாகிற வைகுண்டத்தில் உள்ளது; தாமரைக் கண்ணான் உலகாகிய உள்ளத்தில் உள்ளது” என்று இடித்துரைக்கிறான். காதலன் அவனைத் தடுத்துக் கூறுகிறான்; “நண்பனே, அறியாமற் பேசுகிறாய். என் ஐம்புலன்களும் கூடப் புல்லி அனுபவித்த இந்தக் காதலியின் மெல்லிய தோட்சுகத்தினும், நீ சொல்லும் தாமரைக்கண்ணான திருமாவின் வைகுண்ட சுகம் இனிதாகுமோ? இவளிடம் ஒரு தீயுள்ளது; அதன் அதிசயம் என்னவென்றால், நீங்கினால் சுடும்; நெருங்கினால் தண்ணெனக் குளிரும்; இந்த அதிசயக் கனலை இவள் எங்கிருந்து பெற்றாள்?

நீங்கிற் நெறா உங் குறுகுங்காற் றண்ணென்னுந்
தீயாண்டுப் பெற்றா ளிவள்.

மலர்க்கூந்தல் கொண்ட என் காதலியின் தோள்
நான் எந்த எந்த இன்பப் பொருளை இச்சித்தாலும்

அதன தன் இன்பத்தைத் தருகிறது. என் மனம் விரும்பும் இன்பமெல்லாம் இவளிடம் நுகர்கிறேன். தீண்டுந்தோறும் வாட்டந் தணிந்து, என்னுயிர் தளிக்கிறது; ஆதலால் இவளது தோள் வானேர் உண்ணும் அமுதத்தால் ஆக்கப்பட்டதே! இவ்வாறு வானின் பத்தை இவளிடம் நுகர்கின்றேன், இனி இல்லற இன்பம் வேண்டுமா? அதுவும் இவளிடமே யுள்ளது, தமது வீட்டில் இருந்து, முறையாக இல்லறம் நடத்தி, முயற்சியால் ஈட்டிய பொருளைப் பலருக்கும் பயன்படும்படி பகுத்துண்ணும் இன்பம் போலுள்ளது இவளது முயக்கம்.

தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு,

காற்றுக்கூட இடைப்புக்காதபடி கூடிப் புணரும் இன்பம் இருவருக்கும் இனிது. ஊடல், உணர்தல், புணர்தல் மூன்றும், காமம் கைகூடினவர் பெறும் பயனாகும். அறிவு வளருந்தோறும், முன்னர் இருந்த அறியாமை புலப்படுகிறது. அதுபோல இச் சேயிழையைப் புணர்ப், புணர, "ஆகா! முன்னே இத்தகைய இன்பத்தை அறியாது போனோமே!" என்று புலப்படுகிறது. "பெண்ணின் பத்தை என்னென்றுரைப்பேன்! ஆ! அழகிய மென்மையுள்ள அணிச்சப் பூவே, நீ வாழ்க! மாதர் மென்மைக்கு நீ உதாரணமாயிருக்கிறாய். எனினும், நான் புல்லும் இவள், உன்னினும் மென்மையள்! நெஞ்சே, மலரைக் கண்டு மயங்குவதென்! இவன் கண், பூப்போல் இருக்கிறதென்றா? அப் பூக்கள் பலர் காண நிற்கின்றன. இவள், யானே காண நிற்கும் கற்புடைக் காதலி. இவள் கண்ணிற்குப் பூவும் இணையோ? மூங்கிலை யொத்த தோளுடைய இவளுக்கு, தளிர் மேனி, முத்தே முறுவல், நன்மணமே வாடை, வேலே கூர்விழி. "இந்த மாணிழையாள் கண்ணிற்கு, யான் இணையாகேன்" என்றும், குவளையும் வெட்கிக கவிழ்ந்து நிலத்தை நோக்கும்.

காணிற் குவளை கவிழ்ந்து நிலன்றோக்கும்
மாணிழை கண்ணொவ்வே மென்றா.

“ஆ! காம்பைக் கிள்ளாது, அனிச்சப் பூவைச் சூடியிருக்கிறுளே! அதன் பாரத்தால் இவளது நுண்ணிடை முறியுமே! அந்த விண்மீன்கள், மதி இன்னது, இம் மடந்தையின் முகம் இன்னது என்றறியாது நிலைகலங்கி அலைகின்றனவே!

மதியு மடந்தை முகனு மறியா
பதியிற் கலங்கிய மீன்.

ஏன்? முன்னே தேய்ந்திருந்து, இன்று நிறைந்து விளங்கும் முழுமதிக்குக் களங்கம் உள்ளது. இந்த மாதிரி முகத்தில் அக் களங்கம் இல்லை. இது களங்கமில்லாத முழுமதி! “இந்த அழகியின் முகம்போல மறுவற்றொளிர வல்கையேல், ஏ மதியே, நீயும் என் காதலைப் பெற்று நீடு வாழ்வாய்! இம் மலர்வழிப் பாவையின் முகம்போன்ற யெனில், ஏ முழு மதியே, பலர் காணத்தோன்றாதே! ஏனெனில், என் காதலியின் முகமதியையானே கண்டு மகிழ்கின்றேன். கற்புள்ள அவள் முகம் பலர் காணக் கிடைக்காதது.” “இந்த அழகியின் மெல்லடிகளுக்கு, அனிச்சமும், அன்னத் தூவியுங்கூட நெருஞ்சி முட்போலும்! அவ்வளவு மெல்லியவை!” என்று தன் காதலியின் நலம் புனைந்துரைக்கிறுண்டலைவன்.

48. காதலர் கலப்பு கண்ணொடு மணியாம்

இக் காதலின்பம் சாமானியமன்று! இஃது உள் ளார்ந்த உயிர்க்காதல். “உடம்பிற்கும் உயிருக்கும் எப்படியோ, அப்படியே எனக்கும் இந்த மடந்தைக்கும் நட்பு உள்ளது” என்கின்றான் அக் காதற்றலைவன்.

உடம்பொடு யிரிடை யென்ன மற்றன்ன
மடந்தையொடு மடம்பிடை நட்பு.

“இந்த இன்சொற் பாவையின் வெண் பல்லில் ஊறிய எச்சில் (இவளது அதரபானம்), பாலொடு தேன்

கலந்தாற் போலிருக்கிறதே! என் கண்ணின் கருமணியே, நீ போ! உன்னிடத்தில் என் காதலியை வைக்க வேண்டும். நீ யிருந்தால் அவளுக்கு இடமிராது. காதலீ! நான் கண், நீ என் கண்மணி. உன்னையே என் கண் பார்க்கிறது. உன்னால் என் கண் பார்க்கிறது. ஒள்ளிய போர் விழிகளையுடைய என் கண்ணொளின் நற்குணங்களை, மறந்தால் நினைப்பேன். ஆனால், அவளை நான் மறப்பதே இல்லையே! அருகேயிருந்தால், அவள் என் உயிருக்கு உடம்பொடு கூடி வாழ்தல் போல்வாள்; என்னைப் பிரிந்தால், உயிருக்கு உடம்பினின்றும் நீங்கிப்போதல் போல்வாள். அவளைக் கூடியிருக்கும் போதே எனக்கு உயிர்வாழ்வு. அவளைப் பிரிந்தால் சாவுதான்!"

வாழ்த லுயிர்க்கன்னள் ஆயிழை சாதல்
அதற்கன்னள் நீங்கு மிடத்து.

இவ்வாறு, உடலும் உயிரும், கண்ணும் மணியும் வாழ்வும் உயிர்ப்பும்போலச் சேர்ந்து, உள்ளொன்றிய காதல் ஆன்மக் காதலாம். தலைவன் உணர்ச்சி அறிந்தோம்.

காதற்றலைவியின் உணர்ச்சியைக் காண்போம் : இருவர் காதல் செய்தியும் மெல்ல ஊரிற் பரவுகிறது. சிலர், "அவன் உன்னைக் கைவிட்டோடிப் போனான்" என்று பயமுறுத்துகின்றனர். ஊரார் பேச்சைத் தோழி வந்து சொல்லுகிறாள். தோழிக்குத் தலைவி, தன் காதலன் அருமையை எடுத்துரைக்கிறான் : "என் காதலர் என் கண்ணைவிட்டுப் போகார்; என் கண்ணிமைத்தாலும் வருந்தார்; அவ்வளவு நுண்ணியர். அவர் எனது சூக்கும சரீரத்துட் புகுந்து ஆவியிற் கலந்துள்ளார். கண்ணுக்கு மையிடுவதுகூட இல்லை. ஏனெனில் மையிடும் நேரத்திற்குள் அவர் என் கண்ணினின்று மறைந்தால் என் செய்வது? அதனாலேதான் கண்ணெழுதாம லிருக்கிறேன்.

கண்ணுள்ளார் காதலவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து.

இமைத்தாற்கூட அவர் மறைந்துவிடுவாரோ
என்றஞ்சி இமையாதிருக்கிறேன்; இமையாது, உறங்
காது அவரைக் காண்கிறேன். இவ்வாறிருக்க, இவ்வூரார்,
அவர் பிரிவால் நான் உறக்கமற்று வருந்துகிறேன்
என்று நினைக்கின்றனர். காதலர் என் நெஞ்சத்தார்.
நான் நெஞ்சு; அவர் அதில் தடிக்கும் உயிர். நெஞ்சி
லிருக்கும் அவருக்குச் சுடுமென்றே நான் சூடானவற்றை
உண்ண அஞ்சுகிறேன்.

நெஞ்சத்தார் காதலவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சும் வேபாக் கறிந்து.

என் உள்ளத்தில் அவர் உகந்துறைகிறார், “அவர்
உன்னைப் பிரிந்தார்; உன்பால் அன்பில்லார்” என்று
ஊரார் சொல்லுவது என்னே!

49. பற்றிய காமம் பெற்றிடக் கதறும்

இவ்வாறு உள்ளொன்றிய காதலருக்கு உறவினர்
சம்மதம் கிடைக்கவில்லை. ஏமாற்றம்! எனில், காதல்
அடங்குமா? அது நிறைவேற, முற்காலம் ஒரு முரட்டு
வழியிருந்தது. காதலன் மடலேறுவான். அஃதாவது,
பணங்கருக்குகளைக் குதிரைபோலக் கட்டி, அதன்மேல்
அவன் உட்காருவான். கருக்குகள் உடலைக் கீறும்.
இரத்தம் வரும் காதலன் பொறுத்துக்கொண்டு, தன்
காதலை முறையிடுவான். நண்பர், மடலுடன் அவனைத்
தூக்கிக்கொண்டு காமப் பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டே
ஊர் சுற்றி வருவர். நாம் இங்கே சொன்ன காதலர்
இவ்வாறே தமது காதலை ஊரறியச் செய்கின்றனர்:
“காம முழந்து வருந்திணைக்கு மடலே கதி, உயிரும்
உடலும் காதலியைப் பிரிந்து வருந்தி, மடலேறத்
துணிந்தன. நாணம், நல்லாண்மை என்னும் படகைக்
காமவெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. மாலையில்

யான்படும் காமவேதனை, மடல் ஆகிய இரண்டையும் மாலை புனைந்த அந்த மெல்லிய பைந்தொடி எனக்கீந்தாள். விழிகளோ உறங்கா; ஆதலால், நிசியிலும் மடலேறுகிறேன். கடல்போலக் காமமுழந்தும் மடலேறுது பொறுத்திருக்கும் பெண்ணினும் பெரிய தொன்றில்லை!”

காதலியின் ஆசை நிறைகடந்து, கரைகடந்து விம்முகிறது; மறைக்க முடியாது மன்றிற்கு வருகிறது. எனது காமத்தை ஊரார் அறிகிலர்; அதுதானே தெருவில் வந்து வெளிப்படுகிறது. என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றனர், அறிவிலார்! நான் படும்பாடு அவர்கள் பட்டாலன்றோ தெரியும்!

யாங்கண்ணிற் காண நகுப அறிவில்லார்
யாம்பட்ட தாம்படா வாறு.

ஊரெல்லாம் புகார்! ஊரார் பழிச்சொல்லால் எனக்கு நல்ல காரியமாயிற்று. இன்றேல், காமம் தனது இயல்பான தன்மையிழந்து சுருங்கிப்போகும். இப்போது நான்கள் காதலர் என்று ஊரெங்கும் தெரிந்தது.

கவ்வையாற் சவ்விது காமம் அதுவின்றேல்
தவ்வென்னுந் தன்மையிழந்து.

களிக்கக் களிக்கக் கள்வேட்கை மிகும். வெளிப்படவே காமம் இனிக்கும். என் மலர்விழியாளின் அருமைக்கு நான் மடலில் இறத்தலும் தரும். அதற்குள் ஊர்ச்சத்தம் பரவியது. அதனால், அவளை எளிதில் பெறுவேன்; பெற்றதுபோலவே மகிழ்ந்தேன்.....”

காதலி என்ன சொல்லுகிறாள்? “கணவனைக் கண்டது ஒரே நாள். திங்களைப் பாம்பு கவ்வினால் எப்படி உலகெல்லாம் தெரிய இருள் படருமோ, அதுபோல எமது காமக்கொடி நீண்டு படர்கின்றது. இவற்றால் எனது காதல் ஊரெல்லாம் தெரிந்து, அலர் பிறந்தது ஊர்ப்பழி எரு; எனது தாய்மொழி நீர்.

ஊரவர் கௌவை யெருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளுமிந் நோய்.

இந்த ஊர்ப்பழியால் எமது காமத்தை அணைக்க முயல்வது நெய்யால் நெருப்பணைப்பது போலும்! காதலர் தாமே இசைந்து வந்து என்னிச்சையை அளிப்பர்; உடனழைத்துச் செல்வார். ஊர்ப்பழி நல்லதே. அதை விரும்புகிறேன். எங்கள் காதல் வெளிப்படையாயிற்று!”

இது பழந்தமிழர் தமது காதற் பெருக்கத்தைக் காட்ட வழங்கிய பழக்கம்; சுருங்கக் கூறியேனும்.

50. பிரிவைப்போல எரியுஞ் சுடாது

ஊரார் இளகி, உற்றூர் இரங்கி ஒருவிதமாக இரு வருக்கும் மணவினை முடிந்தது. இல்லறத்தல் இரு வரும் வாழுகின்றனர். சிறிது காலஞ் சென்று, தலைவன் தனது அலுவல் நிமித்தம் வெளியூருக்குச் செல்ல வேண்டும். வீரர் போர் முனைக்காகவும், வணிகர் வியாபாரத்திற்காகவுஞ் செல்வர். அப்போது மனைவியிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளுகிறான் மணான்; “காதல், நான் எனது தொழில் மூறைக்காகச் சிறிது காலம் உன்னைப் பிரிந்து வெளியூரில் தங்க வேண்டும்; அலுவலை முடித்து விரைந்து வருகிறேன். விடை தா!” என்கிறான். பிரிவு என்றதைக் கேட்டதும், எரிமெழுகாகத் தவிக்கிறான் பாவை. “என்னைப் பிரிந்து செல்லாத செய்தியானால் என்னிடம் சொல்லுங்கள்! சென்று சீக்கிரம் வருகிறேன் என்பதை உம்மைப் பிரிந்து வாழ்வோருக்குச் சொல்லுங்கள்!”

செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.

“முன்னே அவர் பார்வையே இன்பமாயிருந்தது. இப்போது என்னைப் பிரியும் அவரது புணர்வுகூடத் துன்பத் தருகிறது. நான் பிரிவாற்றேன் என்றுணர்வார்;

அத்தகைய கணவரும் ஒருகால் பிரிய நேருதல் உண்மை. என்னைக்கண்ட ஞான்தே, எனக்கு நம்பிக்கையளித்து, “உன்னைப் பிரியேன், அஞ்சாதே!” என்றார்; நம்பினேன். இப்போது அவரே பிரிவாராயின், அவர் வாக்கை நம்பிய என்மேலா குற்றம்? தோழி! என்னுயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால், அவர் பிரிந்து செல்வதை நிறுத்து! அவர் சென்றால், மீண்டும் புணர்தல் அரிது. என்னுயிர் தரிப்பதரிது. தோழி! பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ணாரானால், என் தலைவர், என்னுயிர் தர மீண்டும் வருவார் என்று நான் நம்புதல் அரிது. என் முன்கை வகைகள் நழுவி, என் தலைவன் பிரிவைத் தெரிவிக்கின்றனவே! இனம் இல்லாத ஊரில் வாழுதல் பெண்டிருக்கு இன்னகைத் தரும். அதைவிட இனிய மணாளர் பிரிவு பெருந் துன்பத் தரும்.”

இன்னு தினனில்லார் வாழ்தல் அதனினும்
இன்னு தினியார்ப் பிரிவு.

தோழி, “ஊரில் எத்தனையோ பேர் கணவன்மார் அலுவலாக வெளியூர்களுக்குச் செல்லும்போது, நல் விடை கொடுத்துப் பிரிவைப் பொறுத்துக்கொண்டதான் இருக்கின்றனர். நீயும் அப்படி யிரு !” என்று தேறுதல் சொல்லுகிறான். தலைவி: “ஆமாம் தோழி! பிரிவிற்கு எளிதில் உடன்பட்டு, துன்பநோயின்றிப் பிரிவாற்றிப் பின்பு உயிரோடிருந்து வாழுவார் உலகிற் பலர். நான் அத்தகையள் அல்லேன்; பிரிவைத் தாங்கேன். அது நெருப்பினுங் கொடிது. நெருப்புத் தொட்டாற் கூடும், காம நோய் விட்டாற் கூடும்!”

தொடிற்சுடி னல்லது காமநோய் போல
விடிற்சுட லாற்றுமோ தீ.

51. நலிந்தேன், பிரிவால் மெலிந்தேன், குலைந்தேன்

தலைவன் விடைபெற்றுச் செல்லுகிறான். பிரிவுத் துயரால் தலைவி நலிந்து வருந்துகிறாள். இவ்வாறு

பிரிவுத்துயரால் வருந்தலுக்குப் “படர் மெலிந்திரங்கல்” என்பர். தனிமை பொறுக்காது காதலி தவிக்கிறாள் :—
 “இதோ எனது துன்ப நோயை மறைக்கிறேன் ; ஆனால் எப்படி ? இறைக்க இறைக்க ஊறும் ஊற்றுநீர்போல, நோய் மிகுந்து வளர்கின்றதே !

மறைப்பேன்மன் யானிஃதோ நோயை யிறைப்பவர்க்கு
 ஊற்றுநீர் போல மிகும்.

இதைக் கரக்கவும் ஆற்றேன். இந்த நோய் தந்த அவருக்குக் கூட உரைக்க நாணுவேன். என்னுயிர் ஒரு காவடித்தண்டு போன்றது. காமம், நாண் இரண்டும் அதன் இரு முனைகளிலும் தொங்குகின்றன. இடர்ப்படும் இந்த உடலில் இக் காவடி தூங்குகிறது. இதன் சுமை தாங்ககில்லேன். ஆ, காமக் கடலுண்டே, அதைக் கடக்கத் தகுந்த தோணியைக் காண்கிலேன் ! ஆ, நட்புக்கொண்ட, அன்புமிக்க என் கணவரே பிரிவால் இவ்வளவு துயர் தரும்போது, பகைமை கொண்டால், என்ன செய்வாரோ ? அவரைப் பகைக்கவும் முடிந்திலேன். காமத்தின் இன்பம் கடலளவிற்பது. அது பிரிவினால் வருத்தும் துன்பம் கடலினும் பெரிது.

இன்பங் கடன்மற்றுக் காம மஃதடுங்கால்
 துன்ப மதனிற் பெரிது.

இந்தக் காமக் கரும்புனை நீந்திக் கரைகாணேன்; இந்த நள்ளிரவிலும் தனிநின்று தவிக்கிறேன். அன்புள்ள இரா, மற்றெல்லா உயிர்களையும் அமைதியாக உறங்கச் செய்தது. யான் ஒருத்தியே அதற்குத் துணையாக விழித்திருக்கிறேன். ஆ! அவருடன் கூடி இன்புற்ற நாள்களில் இந்த இராக் குறுகியிருந்தது ; இந்நாள் மிகவும் நெடியதானது. ஆ! இந்த நீளிரா, பிரிந்து கொடுமை செய்த அக் கொடியவரினும் கொடிதா யிருக்கிறதே! என் மனம் காதலர் இப்போது இருக்கும் இடத்திற்கே செல்லுகிறது; இக் கண்ணும் அவ்வாறே அவரிடம் செல்லக் கற்றால் கண்ணீர் வெள்ளத்தில்

நீந்தாது, அவரைக் காண முடியாது கண் கண்ணீர் வெள்ளத்தில் நீந்துகிறது!"

52. காதலும் கண்ணுல், நோதலும் கண்ணுல்

“தலைவீ, செவ்வரி படர்ந்த நின் விழிகள் இவ்வாறு அழுது அழுது அலங்கோலமாயினவே! அழாதே! சற்றுப் பொறுத்திரு!” என்கிறாள் தோழி. நாதனைக் காணத் துடிக்கும் கண்களின் வருத்தத்தைத் தலைவி ஆற்றாது முறையிட்டுப் புலம்புகிறாள். இதனைக் “கண் விழும் பழிதல்” என்பர்; விதுப்பாவது ஆசைநோய்; அதன் மிகுதியால் கண்கள் வருந்துதல். “தோழி, இந்தக் கண் காட்டத்தான் நான் அவரைக் கண்டு காதல்கொண்டேன். இந்தத் தீராத காதல்தோய் வந்தது இக் கண்களால். ஏளிந்தக் கண்கள் இன்று அழுகின்றன? தெரிந்துணராது, முன்பின் யோசிக்காமல், அவரைப் பார்த்துக் கண்கள் காதல்கொண்டன. அன்று காதலரை விரைந்து விரைந்து பார்த்த கண்கள் இன்று அழுது தவிக்கின்றனவே. என்ன வெட்கக்கேடு! சிரிக்கத்தான் வேண்டும், இக்கண் செய்த மாயத்திற்கு!”

கதுமெனத் தானோக்கித் தாமே கலுமும்
இதுநகத் தக்க துடைத்து.

இக் கண் ஒழிவில்லாத துன்பத்தை என்னுள் நாட்டியது. அழுதழுது இக்கண்ணும் நீருலர்ந்து போயிற்று. நானினிப் பிழையேன். கடலும் சிறிதென்னும் படியாகக் காமநோய் தந்து, தாமும் உறங்கமாட்டாமல் துன்புறுகின்றன கண்கள். ஓ! வேண்டும் இந்தக் கண்களுக்கு! இவ் விழிகள் எனக்கேன் இக்காமநோயைத் தந்தன? அதனால் தாமே துயரப்படுகின்றன.

ஓ ஓ வினிதே யெமக்கிந்நோய் செய்தகண்
தாஅ மிதற்பட்டது.

மனம் பேணாது, என்னைக் காதலித்த அவர் இருக்கிறாரே, அவரைக் காணாது இந்தக் கண்கள் அமைதி

விழந்து, பொறுமையின்றித் தவிக்கின்றன. தோழி, நான் எப்படித் தூங்குவேனடி? காதலர் வராதபோது, அவரைக் காண ஏக்கம் பிடித்து இக்கண்கள் உறங்கில. அவர் வந்தாலும், அவரழகிலேயே சொக்கிப்போய் “இவ்வளவு இன்ப மணாளர் பிரிந்து போவாரோ!” என்று அஞ்சித் துஞ்சா. அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இருவிதத்திலும் ஆராத் துன்புறுகின்றன கண்கள். நீ, ஊரார் அறியாது என் இடரை மறைக்கச் சொல்லுகிறாய்! எப்படி முடியும்? என் கண்களே எனது நோயைப் பறையறைந்து கூறுகின்றனவே!”

மறைபெறல் ஊரார் க் கரிதன்றால் எம்போல்
அறைபறை கண்ணு ரகத்து.

53. பருவர லுற்றுப் பசந்தது மேனி

“தோழி என்னை நயந்த மணாளருக்கு நானே பிரி விடை தந்தேன். பிரிவுத் துன்பத்தால் மேனி நிறம் பெயர்ந்தது. எனில் நானே செய்த குற்றத்திற்கு யாரிடம் குறை கூறுவது? இப் பசப்பை யான் பொறுக்கிறேன். அஃது அவர் தந்த குழந்தை. அந்தப் பெருமை பாராட்டி, அஃது என் மேனிமேல் ஏறி ஊர்ந்து தவழ்கிறது. என் அழகையும், நாணத்தையும் அவர் கொண்டு சென்றார். அதற்குப் பதிலாக, இந்தக் காம நோயையும் பசலையுந் தந்தார்.

சாயலு நாணு மவர்கொண்டார் கைம்மாரு
நோயும் பசலையுந் தத்து.

அவரையே நினைக்கின்றேன். அவர் வல்லமையே பேசுகிறேன். எனினும், இப் பசப்புப் படர்ந்தது என்ன வஞ்சனை! “உன் கணவர் பக்கத்து ஊருக்குத்தானே போயிருக்கிறார்; சீக்கிரம் வருவார்; பொறுத்துக்கொள்!” என்கிறாய். எப்படிப் பொறுப்பேனடி? ஒரு நாள் என் காதலர் சற்று அந்தப் பக்கம் பிரிந்து சென்றார்; உடனே இங்கு என்னைப் பசப்புக் கவர்ந்தது. ஒருநாள் அவரைப்

புல்லியிருக்கும்போது சற்றுப் புடை பெயர்ந்தேன். உடனே பசப்பு என்னை அள்ளிக்கொள்வதுபோல வந்து விட்டது.

புலனீக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில் அள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு.

இந்தப் பசப்பின் துடுக்கை என்னென் னுரைப்பேன்? விளக்கை அப்புறம் கொண்டுபோனால், இப்புறம் உடனே இருள் வந்து கவ்வுகிறதன்றோ? அதுபோல, என் கணவன் அப்புறம் அகன்றால், உடனே இந்தப் பசப்பு என்னைப் பற்றிக்கொள்ளுகிறது.

விளக்கற்றம் பார்க்கு மிருளேபோற் கொண்கன் முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு.

நயமாகப் பேசி, என்னிடம் பிரிவிடை வாங்கிச் சென்றவர் “நல்ல நிலையில் இருக்கிறார், என்னை மறவாமல் இருக்கிறார்” என்கிறாய்; என்றால் தோழி என் மேனி பசந்தால் பரவாயில்லை. என்னை நயமாக இணங்கச் செய்த என் காதலரை, ஊரார் தூற்றாதிருந்தால், அதுவே எனக்கு நல்லது. “கணவன் பிரிந்தது தாங்காமல், இவள் மேனி பசந்தது” என்று ஊரார் சொன்னால், அஃது எனக்கொரு நல்ல பேராகும். நான் என் காதலரிடம் கொண்ட அன்பும், பிரிவாற்றாமையையும் நேயமும் இதனால் வெளியாகுமல்லவா?”

54. தலைவனைக் கூட்டாத் தனித்துயர் கொடுத்து

காதலி தனது தனிமையைப் பொறுக்க முடியாது வருந்துகிறாள். இவ்வாறு மிகுதியாகத் தனிமை வருந்துதல் “தனிப் படர் மிகுதி” எனப்படும். தோழி, கொட்டை இல்லாத கட்டி மாம்பழம் போன்ற காதலின்பம் யாருக்கென்று நினைக்கிறாய்? தாம் விரும்பும் காதலர், தம்மை விரும்பப் பெற்ற மகளிர்க் கன்றோ?”

தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே
காமத்துக் காழில் கனி.

காதலித்தவர்களுக்குக் காதலர் நல்கும் அன்பு, உலகில் வாழும் உயிர்களுக்கு வான்மழை போன்று, இன்பச் செழிப்பைத் தரும். விரும்பிய காதலர் விருப்பமையடைந்த பெண்டிரே, “நாம் வாழுகிறோம்” என்னும் பெருமைக்கு உடையவர். காதலன் விரும்பாவிடின், காதலிக்கு இன்பமில்லை. நாம் காதலித்த கணவர் நம்மை விரும்பாவிடின் வேறென்ன நன்மையைச் செய்யப் போகிறார்?

நாங்காதல் கொண்டார் நமக்கெவன் செய்பவோ
தாங்காதல் கொள்ளாக் கடை?

இரண்டு பக்கமும் பாரம் வைத்தால்தான் காவடி தூக்க எளிது. அதுபோல, இருவருக்கும் காதல் இருந்தால்தான் காமம் இனிக்கும். ஒருதலைப் பாரமும் ஒருதலைக் காமமும் துன்பச்சமையாகும். என் நோவும், துன்பமும் சற்றும் அறியாது, இக் காமன் என்னையே வருத்துகிறான். “தோழி, அவரிடமிருந்து ஓர் இனிய சொல்லேனும் வராதா? காதலர் இன்சொற்பெருது வாழும் பெண்டிர் வன்கண்ணரில் வன்கணர். அவருக்கு அருளில்லையாயினும், ஒரு செய்தியாவது அனுப்பினால் என் காது குளிரும். நெஞ்சே, உன்னை மனமுருத வர்க்கு, நீயுற்ற நோயைச் சொல்லிப் பயனென்ன? அதைவிடக் கடலைத் தூர்க்க முயற்சி செய்! நீ வாழ்வாய்!”

55. நினைத்து நினைத்து நீரா யுருகுவார்

இங்கே காதலி புலம்புகிறாள். அங்கே காதலன் மனைவி தனக்குத் தந்த இன்பத்தை நினைக்கிறாள்: ‘‘கள், உண்டார்க்கே களிப்பைத் தருகிறது. காமம் நினைத்த பேர்க்கும் பெரு மகிழ்வளிக்கிறது. கள்ளினும் காமம் இனிது.’’

உள்ளினுந் தீராப் பெருமகிழ் செய்தலாந்
கள்ளினும் காம யினிது.

நினைத்ததும், காதலியின் திருவடிவு முன்வந்து
நிற்கிறது. எனது துன்பம் இல்லாமற் போகிறது. காமம்
எவ்விதத்தும் இனிதே!"

காதலன் அங்கு அவ்வாறு நினைப்பதைக் காதலி
உணருகிறாள்; தும்மல் வந்து மறைகிறது. ஆ!
என்னைக் காதலர் நினைக்க எண்ணி, நினையாது வேறு
வேலையில் தம்மை மறந்தார் போலும். அதனால்தான்
தும்மல் வந்து மறைந்தது. அவர் நெஞ்சத்தில் நானும்
இருக்கிறேனோ? ஆனால், இதோ எனது நெஞ்சத்தில்
அவர் குடிகொண்டுள்ளார்!

யாமு முளைங்கொ லவாநெஞ்சத் தெந்நெஞ்சத்து
ஓஓ வுளரே யவர்.

தமது நெஞ்சத்தில் நான் வராது காவல் கொண்ட
தலைவர் ஓயாது எனது நெஞ்சிலேயே வந்து நிற்கிறாரே
நாணமில்லையா? தோழி, அப்படிப்பட்டவரை மறக்கச்
சொல்லுகிறாயா? எப்படி மறப்பேன்? என்னோடு அவர்
சேர்ந்திருந்த நாளை எண்ணித்தான் உயிர் வைத்துள்
ளேன். அவர் நினைப்பதைத் தவிர என்னிடம்
வேறென்ன உள்ளது? மறக்கவா? மறவாது அவரை
நினைக்கும் போதே உள்ளம் ஆசைக்கனல் கொதிக்கிறது;
அந்தோ மறந்தால் என்னாவேன்?

மறப்பீ னெவனாவன் மற்கொன் மறப்பறியேன்
உள்ளினு முள்ளஞ் சுடும்.

எவ்வளவு தடவை நினைத்தாலும், என் காதலர்
சலித்துச் சினவாது என்முன் நிற்கிறார். அதுவே அவர்
எனக்குச் செய்யும் சிறப்பான இன்பம். "நான்வேறு,
நீ வேறென்றில்லை. இருவரும் ஒருவரே" என்று
சொல்வார் என் மணாளர். இப்போது அன்பிலாது அவர்
ஆங்கிருப்பது நினைத்து என்னுயிர் தவிக்கிறது. இருவருள்

சேர்ந்தன்றே ஒருயிர்? மதியே! எனது. நெஞ்சினின்றும் பிரியாது, விடைபெற்றுச் சென்றவரைக் கண்ணாற் காணாமட்டும், நீ மறையாது வாழ்க! உன்னால் அவர் நினைப்பு அதிகமாகிறது.''

56. நனவில் நினைத்தவர் கனவில் வந்தார்

“ஆ! கனவே, உனக்கு யாது கைம்மாறு செய்வேன்?

என் காதலன் தூதைக் கொணர்ந்தாய்! கயல் விழியே, உறங்கு! உன்னைக் கெஞ்சுகிறேன். நீ உறங்கினால் அப்போது என் மனனாரைக் காண்பேன்.

தோழி! அவரின்றி எப்படி யான் உயிர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்ற உண்மையைச் சொல்லுவேன்: நனவில் என்முன் வந்து என் விருப்பத்தை நல்காத காதலரைக் கனவிலாயினும் கண்டுதான் என் உயிர் வைத்திருக்கிறேன். நனவில் எனக்கு அருள் புரியாத கணவரைக் கனவு கொண்டு தருகிறது. கனவினால் காமவின்பம் உண்டாகிறது. நனவில் கணவரைக் கண்டு அனுபவித்த இன்பம் போலக் காதலனைக் கனவிற கண்டதும் இன்புற்றேன். நனவென்று ஒன்று இல்லாவிட்டால், கனவில் எப்போதும் காதலனுடனே யிருப்பேன்; அவர் என்னை நீங்கார். விழிப்பில் எனக்கு அருள் புரியாத கொடியர் கனவில் வந்து ஏன் என்னை வருத்துகிறார்? நான் துஞ்சும் போது தோள்மேலும், விழிக்கும்போது உடனே நெஞ்சிலும் இருக்கிறார். அஃதாவது, நனவில் நினைக்கிறேன் கனவில் அவர் என்னை அணுகிறார்.

துஞ்சுங்காற் றேண்மேல ராகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து.

அவர், நான் விழித்திருக்கையில் வரவில்லை என்று நோவதேன்? கனவில் காண முடியாதவரன்றே அவ்வாறு நோவர்! நான்தான் அவரைக் கனவில்

காண்கிறேனே! கனவில் காணமாட்டாது, இவ்வூரார்
காதலன் என்னை நீத்துச் சென்றதாகக் குறை கூறு
கின்றனர். கனவில் அவர் என்னுடனேயே இருக்கிறார்.

57. மாலைப் போதில் மலரும் காதல்

இரவில் முன் சொன்னவாறு வருந்துகிறாள் காதலி.
காலை புலர்கிறது; காதல் அரும்புகிறது; பகலெல்லாம்
நாயகன் நினைப்பில் இதழ் அவிழ்கிறது; மாலையில்
மலர்ச்சி பெறுகிறது.

காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாஐ
மாலை மலருமிந் நோய்.

மாலைப்பொழுதைக் கண்டு தனித்த காதலி, இரங்கு
கிறாள்: —“மாலையே, வந்தாயா? வாழ்க! நீ சாந்தமான
மாலையா? இல்லை. மணந்த காதலர் உயிரை உண்ணும்
கூற்றன்றோ நீ? ஏன் ஒளியிழந்து மருளுகின்றாய்? என்
கேள்வர்போல உன் துணைவரும் வன்கண்ணரோ?
தனியே வீட்டுப் பிரிந்தாரோ? சொல்லு!

இந்தப் பனியரும்பும் குளிர்மாலை, நான் அவருடன்
கூடியிருந்த நாளில் நடுங்கிப் பசந்து வரும். இப்போது
வெறுப்பும் தன்பழம் வளர நெருங்கி வருகிறது. என்ன
தரியம்! கொலைக்களத்திற் கொலையாளிபோல, இந்த
மாலை, என் காதலன் பிரிந்திருக்கும்போது என்னருகே
வருகிறது.

காதலரில்வழி மாலை கொலைக்களத்
தேதிலர் போல வரும்.

காலை, எனது நோயைத் தணிக்கிறது. அதற்கு
யான் செய்த நன்றி யென்னே? மாலை, எனது
நோயைப் பெருக்குகிறது. அதற்கு யான் செய்த பகை
யென்னே? ஆ! என் மணலர் என்னை யகலாத காலத்தில்,
இந்த மாலை, இவ்வளவு நோய் செய்யுமென்று அறிந்தி

லேன்! மாஸையின் கொடுமை இப்போதே தெரிகிறது. ஆடுமாடுகளை மேய்ப்புலன்களிலிருந்து வீட்டிற்கு ஓட்டி வரும் ஆயர் குழலாதுகின்றனர். முன்னெல்லாம் அக் குழல் இனிதாயிருக்கும். இப்போது, குழலிசை நெருப்பாயிருக்கிறது; மாலைக்குத் தூதாகிறது. இஃது ஆயர் குழலா? இல்லையே; இஃது என்னைக் கொல்லும் படைக்கலமன்றோ!

அழல்போலு மாலைக்குத் தூதாகி ஆயன்
குழல்போலுங் கொல்லும் படை.

மாலை வந்தது; மதி மருண்டது. இஃது இன்னும் படர்ந்தால் உயிர் தரியேன். பிரகு இவ்வூரே எனக்காக வருந்தி மயங்கித் துன்புறும். இன்னும் போகாத என்னுயிரும் இதோ போய் ன்றும். ஏனெனில்; இந்த மருள் மாலை, பொருளில் மயங்கி என்னைப் பிரிந்தவரையே நினைக்கச் செய்கிறது. அவரைப் பிரிந்து ஊசலாடும். என்னுயிர் இம் மாலை தரும் துன்பத்தால் இறக்கும்.'

58. கண்ணொளி யிழந்தது! கைவளை சேர்ந்தது!

தேரழீ, வருந்தி வருந்தி என் உறுப்புகள் நலனழிந்தன! நமது சிறுமை யொழிந்து, செல்வம் பெருகவேதாம் செல்வதாகச் சொல்லியகன்றார். அவரை எண்ணி யெண்ணிக் கண்ணீர்விடும் கண்கள் பூத்துப்போயின. நறுமலர்களைக் காணவும் அவை நாணுகின்றன. முன்னே நறுமலர் போலிருந்த கண்கள் நலமிழந்தன. விரும்பிய மணாளர் அருள் செய்யாமையால் பசந்து, பனிவாருங்கண்களே காதலரின் அன்பின்மையைச் சொல்லும். அவரை மணந்தநாள் பூரித்த தோள்களே, இன்று அவர் தணந்ததை (பிரிந்ததை) உலகிற்கு அறிவிப்பன போல மெலிந்தன! என் கைகள் முன்னேயிருந்த இயல்புகை இழந்து விட்டன; என் காதலரை நீங்காதனைந்த பெருமை இழந்தன; பருமை யிழந்தன; வளைகள் சேர்ந்தன; என் துணைவரை நீங்கி நான்

வருந்துவதை இவையே சொல்லும். இவ்வாறு பழைய கவின் இழந்து கைவளை சேர்ந்த தோள்களே, என்னைப் பிரிந்த கொடியார் கொடுமையை உலகிற்கு உரைக்கும். இந்தக் கைகள் நெகிழ்ந்து வளைகள் கழலுவதைக் கண்டால், 'கொடியவர் விட்டுப் பிரிந்தார்' என்று உலகம் கொடுமையாக என் காதலரைப் பேசுமே என்று நோகிறேன். வாடிய எனது தோள்களால் விளையும் பூசலை, அவரிடம் போய்ச் சொல்லு, நெஞ்சே, நீ பெருமை பெறுவாய்!"

கொடியார் கொடுமை யுரைக்குந் தொடியொடு
தொல்கவின் வாடிய தோள்.

தலைவி இங்கே இவ்வாறு மெலிந்து நலிகின்றாள். இனி நாயகன் அங்கே மனைவியை நினைத்துப் புலம்புகிறான் 'அவனைத் தழுவி முயங்கினைன்; கைகள் சிறிது தளர்ந்தன; உடனே, பேதை பைந்தொடியின் நுதல் பசந்தது. சிறு காற்றுக்கூட இடைப்புகாது முயங்கினைன். காற்றுப் புகுந்தாலும் தாங்காது அவளுடைய கண்கள் பசந்து பெருமழை பெய்யும், ஒருநாள் முயக்கினின்று சிறிது விலகியதும் கண் பசந்தது மட்டுமா? ஒள்ளிய நுதல் நிறம் பெயர்ந்தது! அது கண்டு துன்புற்றேன். ஆ, பேதை, மெல்லிடை, என்னைப் பிரிந்து மனந்துடித்தழுவாள்!"

59. கண்ணொடுஞ் செல்லென் கணவர் பால் நெஞ்சே

காதலி, தனது நெஞ்சுடன் பேசுகிறாள் (நெஞ்சொடு கிளந்தல்): "நெஞ்சே, நன்றாகக் சிந்தித்து, இந்தத் தீரா நோய் தீர, ஏதாயினும் ஒரு மருந்து சொல்வாயோ? காதலருக்கு என்மேல் அன்பில்லை. நீ நோவது என்ன பேதைமை? நமக்கு இத் துன்பஞ் செய்தவர், நம்மைப் பிரிந்து நினைக்க வில்லை. நாம் இங்குத் தனியேயிருந்து வருந்திப் பயனென்ன? நீ அவரிடம் செல்லும்போது, இக் கண்களையும் உடன் கொண்டு செல்! இவை அவரைக் காணவேண்டுமென்று என்னைத் தின்கின்றன!

கண்ணாங் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத்
தின்னு மவர்க்காண லுற்று.

நாம் விரும்ப, நம்மை நாடிவராத காதலர் நம்மை
வெறுத்தார்; இனி அவரோடென்ன உறவு என்று
கைவிட முடியுமா? கைவிட்டால் வேறு வழியுண்டோ,
நெஞ்சே?

செற்றார் எனக்கை வீடலுண்டோ நெஞ்சேயாம்
உற்றால் உறாஅ தவர்?

மனமே, என்னென்னவோ நினைத்துப் புலம்புகிரும்!
அவர் கொடியரென்று பொய்க்கோபங் கொள்ளுகிரும்.
உன்னைக் கலந்து இன்பமுணர்த்தும் காதலரைக் கண்ட
வுடன் பிணங்க நினையாய்; உடனே அவரை ஆவலாக
அணைந்து கொள்வாய் ஒன்று காமத்தை விட்டுவிடு;
இன்றேல் நாணத்தை ஒழி! எனக்கு இரண்டையும்
ஒருங்கே தாங்க முடியவில்லை.

காமம் விடுவொன்றே நாண் விடு நன்னெஞ்சே
யானே பொறேனிவ் விரண்டு.

என்னைப் பிரிந்தவர் என்மேற் பரிந்து அருள்செய்ய
வில்லை; அவர் பின்னேயே ஏங்கிச் செல்கின்றாய்.
அறியாமையையுடைய நெஞ்சே, உனக்குச் சுயமரி
யாதை தெரியவில்லை. பேதை மனமே காதலர் உள்ளத்
தார்; உன்னிடையே இருக்கிறார். எனில், யாரை
நினைத்துப் புறம்போந்து தேடுகிராய்?

உள்ளத்தார் காதலவராக வுள்ளிநீ
யாருழைச் சேறியென் னெஞ்சு.

நம் இன்னலறியாது, விடுத்துச் சென்ற காதலரை
இன்னும் நெஞ்சத்தில் வைத்து நினைத்துருகினால்,
உடலழகுடன் இன்னும் மனத்தழகும் இழப்போம்."

60. வரையறு காமம் நிறைக்கத யுடைக்கும்

“பெண்ணுவாருக்கு, நாணும், நிறையும் அருங்கலமாகும். ஆதலால், நீ உனது நோயை வெளிக்காட்டாது பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்!” என்கிறாள் தோழி. தலைவி தனது நிலையை விளக்குகிறாள் “சகீ! நாணம் என்னும் தாழிட்ட எனது நிறைக் கதவைக் காமம் என்னும் கோடாரி உடைத்தெறிகிறதே! எப்படிப் பொறுப்பேன்?”

காமக் கணிச்சி யுடைக்கு நிறையென்னும்
நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு.

இந்தக் காமம் என்று ஒன்று இழுக்கிறதே, ஐயோ, அதற்குக் கண்ணில்லை; இரக்கமில்லையட! எல்லாரும் அமைதியாக உறங்கும் நள்ளிரவில் கூட எனது நெஞ்சைப் பிடித்தாண்டு, தனது தொழிலைச் செலுத்துகிறது. இதையோ என்னால் மறைக்க முடியும்? அஃது என்னை யறியாமல் தும்மல்போலத் தோன்றி விடுகிறதே! அடக்கம், நாணம், நிறையெல்லாம் உடையேன் என்று தான் நினைத்திருப்பேன். ஆனால், இந்தக் காமம் மறைப்பைத் தாண்டிக்கொண்டு எல்லாருங் காணும்படி வெளியாகிறதே! நம்மைத்தான் பிரிந்து போனாரே; அவர் பின்னேயே ஏன் மனம் செல்லவேண்டும்? நாமும் அவரை மறந்திருப்போம் என்றால் முடிகிறதா? நன்றாயிருக்கிறது! என்னைப் பிரிந்து சென்றவர் பின்னாலேயே “போ!” என்கிறது இந்தத் துயர்! காதலர் வந்து தமது விருப்பத்தைக் காட்டும்போது, அந்தப் பலமாயக் கள்வர் நயமான பேச்சே, நமது பெண்மைக் குணத்தை உடைக்கும் படையாயிருக்கிறதே!

பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி யன்றோநம்
பெண்மை யுடைக்கும் படை.

ஒரு நாள் பிணங்கிக் கொள்வோமென்று அப்புறம் சென்றேன். எனது நெஞ்சம் மட்டும் அவருடன் கலந்தது.

புலப்ப லெனச்சென்றேன் புல்லினேன் நெஞ்சங்
கலத்த லுறுவது கண்டு.

உடனே நானும் அவரைப் புல்லினேன். தீயிலிட்ட
நிணம் (நெய்) போலே உருதும் நெஞ்சினார்க்கு,
முன்னே பிணங்கிப் பின்னே கூடுவோம் என்னும் உறுதி
யுண்டோ? அவரைக் கண்டாலே மனமிளகி, அன்பு
பெருகுமே!"

61. வரவு கண்டதும் வாரி யனைவேன்

இலங்கும் அணிகளைப் பூண்ட தோழீ! அவர்
சென்ற நாளிலிருந்து சுவரில் கோடுபோட்டு வருகிறேன்.
அக் கோட்டை எண்ணி வீரலுந் தேய்ந்தது. அவர்
வருவார் வருவார் என்று ஆவலாகப் பார்த்த விழிகளும்
ஒளிமழுங்கி மங்கின. எனது அழகு குலைந்தது. தோள்
வளையங் கழன்றது! அவரை நான் இன்று மறந்தால்
தான் என்ன? தமது உள்ளக் கிளர்ச்சியால், பகைவரை
வெல்ல அவர் சென்றார். "அவர் வருவார்" என்ற
ஆசை வைத்தே நான் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறேன்.
என்னை ஆசையுடன் கூடிப் பிரிந்து சென்ற மணாளர்
வரவை உன்னியுன்னி, என் நெஞ்சம் மென்மேலும்
விம்மிப் பெருத்தெழுகின்றது. என் மணாளரைக்
கண்ணாடிக் கண்டவுடனே மெலிய தோளின் பசப்பு
நீங்கும். காதலர் வரட்டும், ஒரேநாளில் இந்தத் துன்ப
நோய் கெடும்படி இன்பம் பருகுவேன். கண்போன்ற
காதலர் வந்தால், "இத்தனை நாள் ஏன் தாமதம்?"
என்று பிணங்குவேனோ? அல்லது "வந்தீரா" என்று
ஆவலாகப் புல்லிக்கொள்வேனோ? அல்லது, கொஞ்சம்
புலந்து பிறகு கலப்பேனோ? இவ்வாறு அவரிடம் ஆசை
கொண்டேன்" (அவர் வயின் விதும்பல்).

புலப்பேன்சொல் புல்லுவேன் கொல்லோ கலப்பேன் கொல்
கண்ணன்ன கேளிர் வரின்.

இனி, அங்கே காதலன் காதலியை நினைந்து வருந்துகிறான் “என் அரசன் போர்வனை புரிந்து வெல்க” என்று மாலையே வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து காதல் விருந்துண்பேன். தொலைவிற்குப் பிரிந்து சென்ற எனது வருநானை நினைத்து ஏங்குவாள் காதலி. அவளுக்கு ஒரு நாள் ஏழு நாளைப்போலக் கழியும். என் காதலியின் மனம் அந்த ஏக்கத்தால் உடைந்து போகும். பிறகு நான் அங்குச் சென்றுதான் என்ன? அவளைக் காணப் பெற்றால்தான் என்ன? தழுவிக்கலந்தால்தான் என்ன பயன்? அவள், பிரிந்த துன்பத்தால் உள்ளாடைந்து இறந்தபின் யாது செய்தும் பயனென்ன?

பெறினென்னும் பெற்றக்கா வென்னும் உறினென்னும் உள்ள முடைந்துக்கக் கால்.

62. மொக்குள் மணம்போல், முகந்தோர் குறிப்பு

காதலன் வந்தான்; இருவரும் கூடினர். மீண்டும் பிரிந்து போவானே என்று காதலி அஞ்சுகிறாள். அக் குறிப்பை மணுளன் அறிந்துரைக்கிறான்: “காதலி, நீ கரந்தாலும், முடிய கண்களையும் கடந்து, உன் கூர் விழிகள் ஒரு குறிப்புரைக்கின்றன. என்ன சொல்?”

காதலி பேசவில்லை. காதலன் தோழியிடம் சொல்லுகிறான்: “நாணத்தால் என் காதலி பேசவில்லை; கண் நிறைந்த அழகையும், மூங்கில் போன்ற தோளையுமுடைய என் பேதைக்குப் பெண்ணியல்பான நாணம் நிறைந்துள்ளது. மணிமாலையில் நூல் தெரிவதுபோல என் மடந்தையின் அழகில் ஒரு குறிப்புக் காண்கிறது.

மணியிற் றிகழ்தரு நூல்போன் மடந்தை
யணியிற் றிகழ்வதொன் றுண்டு.

அரும்பில் மணம் கரந்தாற்போல, என் காதலியின் நகையரும்பில் ஒரு குறிப்புக் கரந்துள்ளது.

முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம் போற் பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதென் றுண்டு.

காதலி குறுநகை செய்து சென்றாள் ; தனது
கருத்தைக் கள்ளமாக மறைத்தாள். அந்தக் கள்ளக்
கருத்தில் ஒளிந்த துயருக்கு ஒரு மருந்துண்டு. அதுதான்
உடனழைத்துச் செல்லல்.”

தலைவன் குறிப்பறிந்தான் தலைவி ; தோழியிடம்
தனித்துக் கூறுகிறாள் : “தோழி ! முன் பிரிவுத்துயரைப்
பெரிதும் ஆற்றினார் ; அன்புடன் கூடிக் கலந்தார்.
இவ்வளவு அருமை பாராட்டுவதில், மீண்டும் அன்பின்றிப்
பிரிந்து செல்லும் சூழ்ச்சியும் உள்ளது குளிர்ந்த
நெய்தல் நிஃமுடைய என் மணாளர், பிரிந்து செல்ல
மனத்திற் கருதினார். அதைத் தோளினின்று நழுவி
இவ் வளையலே முன்னே சொல்லியது. என் காதலர்
நேற்றுத்தான் சென்றார். ஆனால், மேனி பசந்து ஏழு
நாள்கள் ஆனாற் போலிருக்கிறது. அவர் பிரிவால்
அவ்வளவு துன்பப்படுகிறேன்.”

நெருநற்றுச் சென்றெரங் காதலர் யாரும்
எழுநாளே மேனி பசந்து.

காதலன் திரும்பி வந்தான். இருவரும் கூடினர்.
மறுநாள், தோழியும் தலைவனும் பேசிக்கொள்ளுகின்
றனர் : “தலைவ ! நின் காதலி பிரிவைத் தாங்காள்.
மீண்டும் தாங்கள் பிரிந்து செல்லப்போகும் குறிப்பறிந்து,
சோரும் வளையலை நோக்குவாள் ; மெல்லிய தோளை
நோக்குவாள் ; அடிகளை நோக்குவாள் ; “நீ சென்று
அவர் பிரிவைத் தடு !” என்று குறிப்புணர்த்துவாள்.
அதற்குத் தலைவன் சொல்லுகிறான் : “ஆமாம். தனது
காம நோயை வாயாற் சொல்லாது, கண்ணினாற்
சொன்னாள் ; ‘கூட வருகிறேன்’ என்று இரந்தாள் ;
அதையும் கண்ணினால் உணர்த்தினாள். ஆ ! அவளிடம்
பெண்மைக்குமேல் ஒரு பெண்மை யுள்ளது !”

63. ஊடினேன்; கண்டதுங் கூடினேன் புல்லி

தலைவனும், தலைவியும் குறிப்பறிந்து கூடுகின்றனர்.

“சகீ! முன்பு கணவனுடன் ஊடுவேன் என்றாயே! இப்போது வலிந்து அணைந்ததென்னே?” என்கிறாள் தோழி. தலைவி காமத்தின் இயல்பைக் கூறுகிறாள்: “தோழி! காதலரை நினைத்ததும் மனக் களிப்படைகிறேன்; கண்டதும் மகிழ்கிறேன். இக் குணம் கள்ளிற்கில்லை; காமத்திற் குண்டு.

உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்
கள்ளுக்கில், காமத்திற் குண்டு.

மேலும், எனது காமம் பனைத்துணையிற் பெரிது. அப்போது தினைத்துணையும் ஊடக்கூடாதன்றே?

தினைத்துணையும் ஊடாமை வேண்டும் பனைத்துணையுங்
காம நிறைய வரின்.

என்னைக் கருதாது தம் விருப்பப்படியே என் கொண்கன் செய்தாலும், அவரைக் கண்கள் காணாதிருக்க முடியவில்லை. தோழி! முதலில் ஊடத்தான் சென்றேன்; அதை மறந்து, எனது நெஞ்சு அவரைக் கூடிப் புணரவே தாவிச் சென்றது. மையெழுதும்போது எழுதுங்கோலைக் கண் காணாமோ? அதுபோல என் மனாளனைக் கண்டால் அவர் செய்த பிழையெல்லாம் மறந்து போகிறேன்; அவரைக் கண்டால் தவறு காணேன். அவரைக் காணாவிட்டால் குற்றந்தவிர வேறு காணேன். வேகமாக இழுத்துக்கொண்டு போகும் என்றறிந்தும், வெள்ளத்தில் யாராவது குதிப்பார்களோ? அவர் அருகிருக்கையில் எனது ஊடல் செல்லுமோ? என் ஊடல் பொய்க்கும். அவரது காதல் வெள்ளம் என்னை ஈர்க்கும். தோழி, ஊடச் சென்று நெஞ்சம் அவரைக் கூடியது.

ஊடற்கட் சென்றேன்மற் றேழி ய துமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் னெஞ்சு.

மானங் கெடும்படியான துன்பஞ் செய்தாலும் குடி
காரர் மேன்மேலும் கள்ளை விரும்புவதுபோல, ஏ கள்வ,
காதல, நின் மார்பை விரும்புகிறேன்.''

மறுபடியும் பிணக்கு நடக்கிறது. காதலன் சொல்லு
கிறான்: "காமம் மலரினும் மெல்லிது. இருந்தும், அதன்
செவ்வியறிந்து வேட்கையும் இடமும் ஒத்தவிடம் அதைப்
பிணங்காது அனுபவிப்போர் சிலரே. முன்னொருகால்,
என் காதலி கண்ணால் ஊடினாள் ; ஆனால், என்னினும்
மகிழ்ந்து என்னைப் புல்லினாள்.''

64. விரும்பா ரிடமே விரைவாய் நெஞ்சே !

நலைவி இங்கு நெஞ்சோடு புலக்கிருள் :—“நெஞ்சே,
அவர் தம் மனத்தை வசப்படுத்தி உறுதியோடிருக்கக்
கண்டும், நீ எனக்கு வசமாகாது அவரிடமே செல்
கின்றாய்! அவர் நம்மிடம் அன்புருததைக் கண்டும்,
அவர் நம்மை வெறுக்காத நண்பரென்றெண்ணி
அவரிடமே சேர்கிருய்; நீ என்னிடம் நிலைக்காமல்
விரும்பியபடி அவரிடம் செல்லுகிருய்! என்னை அவரும்
கைவிட்டகன்றார்; நீயும் அவரிடமே செல்லுகிருய்!
“கெட்டார்க்கு நட்டாரில்லை” என்று எனக்கு நீதி
சொல்லுகிருய் போலும்! உன்னோடு, இனி, எதுவுங்
கலந்து யோசிக்கமாட்டேன்! “கொஞ்சம் அவரோடு
பிணங்” கென்றால், என் பேச்சை மீறி அவருடனே
செல்கின்றாய்! பிணங்கக்கூடச் சம்மதியாய்! அவர்
பிரிந்தால், “அவரைச் சேர்ப்பெறவில்லையே, ஏன் அவர்
இன்னும் வரவில்லை? என்ன நேர்ந்ததோ?” என்று
அஞ்சிக் கலங்குகிருய்! அவர் வரப்பெற்றதும், “இனியும்
பிரிவாரோ?” என்று அஞ்சுகிருய்! இவ்வாறு நீ
எனக்கு மாருத இடும்பை தருகிருய்!”

பெறுஅமை யஞ்சும் பெறீற்பிரி வஞ்சும்
அறுஅ இடும்பைத்தென் னெஞ்சு.

“தனியேயிருந்து அவரை நினைக்கும்போது, இந்த நெஞ்சு, என்னை ஆசை நோயால் தின்கின்றது; அது தான் இந்த நெஞ்சின் பயன். அவரை மறக்கமாட்டாத இந்த படநெஞ்சின் வசப்பட்டு நாணமிழந்தேன். இந்த நெஞ்சிற்கு உயிரின்மேல் காதல்; பிரிந்து சென்ற அவரை எள்ளினால் தனக்கே அவமானம் என்றெண்ணி அவர் பெருமையையே அது நினைக்கிறது.”

தலைவன் அங்கு நெஞ்சோடு புலக்கிருள் : “அவள் பிணங்குகிருள். அன்பில்லாதவள் என்று ஒழிந்திருக்க முடியவில்லை. நெஞ்சம் அவளிடமே செல்லுகிறது. இந்தத் துன்பத்திற்கு மனவறுதி துணை செய்யாவிட்டால், வேறு யாரே துணையாவார்? தமக்குரிய நெஞ்சே தம்பக்கமிருந்து துணை செய்யாதபோது, அயலார் தம்மைச் சேர்ந்த நண்பர் போல உதவாமலிருப்பது வியப்பன்றே! நெஞ்சே அவனைப்போல நீயும் பிசு பண்ணிக்கொள்!” என்றால் அது கேட்கவில்லை. எனில் அவள் அன்னியர் போலப் பிணங்கிக் கொள்வது எளிதன்றே?

தஞ்சந் தமரல்லர் ஏதிலார் தாமுடைய
நெஞ்சந் தமரல் வழி.

65. ஊடியபிறகு கூடுவதீனிது

நோழி சொல்லுகிருள் : “சகீ, இன்று அவரைப் புல்லாதே; பிணங்கு! அவர் படும் துன்ப நோயைச் சிறிது காண்போம். ஊடுதல் காதலுக்கு உப்புப் போன்றது. சரியான உப்பிருந்தால் சுவைபெறும். ஆனால், உப்பு அதிகமானால் சுவை கெடும். அதுபோல, ஊடலை அளவுக்கு மிஞ்சிவிடக்கூடாது. தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று வருவதாகக் கருதி, ஊடுகிருள் தலைவன் : “அங்கே உமது பரத்தையைவிட்டு ஏன் வந்தீர்?”

அவள் புலந்தாளோ? புலந்தவரைப் புலவி தீர்த்துக் கூட வேண்டும். இல்லாவிட்டால், புண்பட்டவரைப் புண்ணுறுத்துவது போலாகும். ஆதலால் ஊடி நிற்கும் உமது பரத்தையைப் பிணக்குத் தீர்த்து கூடி மகிழும்! இன்றேல், முன்பே வாடிய கொடியை வேறுத்தது போலாகும். பாவை சோர்ந்து விழுவாள்; செல்லும்!”

தலைவன் : “நற்குணப் பெருமை வாய்ந்த ஆடவர்க்கும், பூப்போன்ற விழிகளையுடைய தம் மனைவியர் புலவி இனிதாகும். பெரும் பிணக்கும், சிறு பிணக்கும் இடையிடையே வேண்டும். இன்றேல், காமம் தனது இனிய கனியையும் இளங் காயையும் இழக்கும். பிணக்கில்லாக் காமம் சுவைக்காது.

துனியும் புலவியு மில்லாயிற் காமங்
கனியுங் கருக்காயு மற்று.

ஊடலினும் ஒரு துன்பம் உண்டு : சீக்கிரம் பிணக்கு நீங்கிப் புணர்வோமோ மாட்டோமோ என்பது நான் நோதலாற் பயனென்ன? எனது நோவை யுணர்ந்து தீர்க்குங் காதலி இங்கில்லை: நிழற் சோலையிலுள்ள நன்னீர் இனிது. நம்மை விரும்பி யணைவோர் இருக்குமிடமே புலவி இனிதாகும். அவள் என்னைவிட்டு ஊடி நிற்கிறாள். “அவள்தான் விரும்பவில்லையே, நீ செல்லாதே!” என்றால் நெஞ்சம் சேட்பதில்லை. அவா வினால் அவளையே கூடச் செல்லுகிறது.”

படுக்கையில் ஊடல் நடக்கிறது. கற்பனையாகக் குற்றஞ் சுமத்தி ஊடுகிறாள் தலைவி : “பெண்களெல்லாரும் கண்ணால் உமதழகைப் பருகுகின்றனர். நீர் பொதுவாக எல்லாரும் அனுபவிக்க நிற்கிறீர். உமது எச்சில் மார்பை நான் தழுவமாட்டேன்.”

கொஞ்சம் ஊடலும், பிறகு கூடலும் நடக்கின்றன. மறுநாள் தலைவி தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள் : “தோழி! நான் எப்படி ஊடினேன் தெரியுமா? அவர் தும்மினார்.

அப்போது வழக்கம்போல “நீடுவாழ்க” என்று சொல்வேனென நினைத்தார். நானும் பேசிவிட்டேன். காதலர் தந்திரக்காரர்!”

தலைவன், காதலியின் பிணக்கைப் பற்றித் தோழியிடம் கூறுகிறான்: “தோழி! நான் பூமாலை சூடினால், ‘யாரோ ஒருத்திக்கு இப் பூமாலை பூண்டு உமது அலங்காரத்தைக் காட்டவே சூடினீர்’ என்று கற்பனை செய்து பிணங்குவாள். ‘யாரினும் உன்னிடம் காதல் மிகுதியுள்ளேன்’ என்றேன். ‘வேறு யாரைவிட? சொல்லும் உமது கள்ளக் காதலி பெயரை!’ என்று ஊடினாள்.

யாரினும் காதல மென்றேன ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று.

“இப் பிறப்பில் உன்னைப் பிரியேன்” என்றேன். உடனே கண்ணீர் விட்டழுதாள், “ஏன்; மறுபிறப்பில் உன்னைப் பிரிவீராக்கும்!” என்று “காதலீ, வேறிடத்தில் இருக்கும்போது, உன்னை நான் நினைத்தேன்” என்றேன். “ஆமாம், நீண்ட மறதிக்குப் பின்னே சற்று நினைத்தீராக்கும்! உன்னைப்போல இடைவிடாது நீர் நினைப்பதில்லை. உமக்கு நிலையான அன்பில்லை” என்று உன்னைப் புல்லாமல் சட்டென்று விலகினாள். நான் தும்மினேன். முதலில், “நீடுவாழ்க” என்றாள். பிறகு, “யாரையோ நினைத்துத் தும்மினீர்? யார் அந்தக் கள்ளக் காதலி, சொல்லுப?” என்று பிணங்கினாள். வந்த தும்மலை அடக்கிக்கொண்டேன். “யாரோ ஒரு காதலி உம்மை நினைக்கிறாள். அதை எனக்கு மறைக்க தும்மல் அடக்குகிறீர். ஊ, எனக்குத் தெரியாதோ?” என்று பிணங்கினாள். “பிணங்காதே, உன்மேல் உயிராயிருக்கிறேன்!” என்று எனது அன்பையெல்லாம் உணர்த்தினேன், பணிந்தேன். அப்போதும் உன்னை முனிந்தாள். “வேறு கள்ளக் காதலிகள் பிணக்கைத் தீர்க்கவும் இப்படித்தானே புகழ்ந்து பணிவீர்! அந்த வழக்கத்தை உன்னிடங் காட்டுகிறீர்” என்று மீண்டும் ஊடினாள்.

அவளழகை நினைத்து, அமர்ந்து நோக்குவேன். “எந்தக் கள்ளக் காதலியின் அழகுடன் என் அங்கங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறீர்?” என்று காய்வாள்.

நினைத்திருந்து நோக்கினுங் காயும் அனைத்துநீர்
யாருள்ளி நோக்கினீ ரென்று.

இவ்வாறு ஊடலைத் தலைவனும் தலைவியும் மகிழ்கின்றனர். தலைவி ஊடலின்பத்தைச் சொல்லுகிறாள் : “தோழீ! ‘அவரிடம் தவறில்லை. எனினும் ஊடுவதேன்?’ என்றாய். நான் ஊடும்போது, என் பிணக்கைத் தீர்க்க இனிமை சொல்லி எனக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறார். அதற்காகத்தான், ஊடலில் தோன்றும் சிறு துன்பத்தால், தலைவர் நல்லன்பு சிறிது வாட்டங் கொண்டாலும், பிறகு மிகப் பெருமை பெறும்.

ஊடலில் தோன்றும் சிறுதுனி நல்லளி
வாடினும் பாடு பெறும்.

அப்போதுதான் உண்மையான அன்பு வெளிப்படும்; ஆனால், நிலமும் நீரும்போல் காதலர் நம்முடன் ஒன்றுபட்டிருக்கவேண்டும். அப்போது ஊடலைவிட ஒரு வானுலகின்பம் உண்டோ? நான் அவரை விடாது புல்லுவதற்கு ஏது புலவி. அப் புலவியின்போது, அவர் இதஞ் சொல்லிப் பணிந்து கெஞ்சுவார், கொஞ்சுவார், இவை எனது உள்ளவுறுதியை உடைக்கும் ஆயுதங்களாகும். எனது ஊடலும் நீங்கும்.”

தலைவன் ஊடலின்பத்தைச் சொல்லுகிறான் : “தோழீ, என்னிடத்தில் தவறில்லை யென்றாலும், குற்றங்கற்பித்துப் பிணங்கி மெல்லிய கைகளை எனது மார்பினின்று நீக்குகிறான். அதிலும் ஓர் இன்பம் உள்ளது.

தவறில் ராயினுந் தாய்வீழ்வார் மென்றோள்
அகறனி னுங்கொன்றுடைத்து.

ஊடல் தீர்ந்தபின் இன்னும் அழுந்தப் புல்லும் இன்பம் அதில் மறைந்துள்ளது. உண்பதைவிட, உண்டது செரித்தல் நல்லது. காதல் விருந்தில் புணர்வதைவிட ஊடல் இனிது.

உணலினும் உண்ட தறலினிது காமம்
புணர்வலின் ஊடலினிது.

ஊடலில் தோற்றவரே வென்றவர். அதன் இன்பப் பயன் மீண்டும் கூடலிற் காணப்படும். அப்படிக்கூடலில் உள்ள இன்பம் என் சொல்வேன்! மீண்டும் ஊடி அந்த இன்பம் பெறுவேனோ? ஊடலின் பிறகு நெற்றி வியர்க்கக் கூடலில் தோன்றிய இன்பம் மிக வினிது. ஒள்ளிய அணிகளால் விளங்கும் என் அழகி, ஊடுக, ஊடுக! நானும் ஊடல் தீர்க்க அவளைப் பலவாறு கெஞ்சுகிறேன். இந்த இரவு மட்டும் மிகவும் நீளட்டும். இந்த இரவுக் காலம் நீண்டால் ஊடலின்பத்தை யிகுதியாக நுகர்வேன். காமத்திற்கு இன்பம் ஊடுதல். அந்த ஊடுதலுக்கின்பம் கூடுதல். அளவறிந்து ஊடலை நீக்கிக் கூடி முயங்கப் பெற்றால், ஊடலின் பயனாக காமானுபவத்திற் பேரின்பம் விளையும்.''

ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின.

இவ்வாறு காதல் வாழ்வு நிகழ்கின்றது. காணல், வியத்தல், காதலித்தல், குறிப்புணர்தல், புணர்தல், தொழில் நிமித்தம் பிரிதல், பிரிவு தாங்காது வருந்தல் ஊடல் தீர்த்துச் சேர்ந்து இன்புறல்—இவையே காதல் வாழ்வென்னும் பாட்டின் பல ஸ்வரங்கள். இக் காதலை இவ்வளவு அற்புதச் சித்திரமாக இலங்கச் செய்யும் காமத்துப்பால், ஆழ்ந்து பார்த்தால் வேதாந்த சித்தாந்த இரகசியங்களைக் காட்டுகிறது திருக்கோவையாரின் பொருளுணர்ந்த பேருக்கு, இதன்கண் பொதிந்துள்ள பேரின்பம் புலனாகும். நம்மாழ்வார், மாணிக்கவாசகர், வள்ளலார் முதலிய மகான்கள் இச் சிற்றன்பத் துறைகளை

வைத்துப் பேரின்பப் பொருளை விளக்கினர். ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தும் உள்ள பரம்பொருளே காதலன். மனமாயத்தில் மயங்கி நிற்கும் ஜீவாத்மாவே காதலி பரமாத்மாவைக் காதலித்துப் பலவாறு அன்பு செய்து, பிரிவாற்றாது வருந்தி மீண்டும் பிரியாதிருக்கும் வகை ஊடல் செய்து, முடிவில் தான் வேறு அவன் வேறின்றி, இடையே காற்றுக்கூடப் புகாமல் இரண்டறக் கலத்தலே, இங்குக் காதலின் பயன்; இந்த இறை—உயிர்ப் புணர்ச்சியே இன்பம்; “ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ராருயிர் ஈருருக்கொண்டு” என்ற திருக்கோவை வாக்கே இக் காமத்துப் பாலின் விரிவும் சுருக்கமுமாம்.

இவ்வாறு உள்ளும் புறமும், உயிரும் மனமும், உடலும் செயலும் ஒன்றுபட்ட காதலர் கூடி, உலகம் பெருகி நலமடையவும், வாழ்க்கை மேன்மேலும் அழகுககன்று தூய்மையும் வாய்மையும் பெற்றொளிரவும், இல்லறமாகிய நல்லறங் காக்கின்றனர். அதன் பெற்றியைக் காண்பாம்.

நூல் 8. இல்லற வொழுக்கம்

66. அன்பும் அறமும் அமைந்த தில்லறம்

இல்லறம் எல்லையற்ற அனுபவச் சாலை; பார்த்தும் பார்த்தும் பட்டுப்பட்டுப் பழுதகன்று, பசுவும் பழுக்கும் பயிற்சிக் கூடம். இயல்பினால் இவ்வாழ்வு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, இவ்வுலக வாழ்விலேயே, தெய்வத்தன்மை பெறுவதே வள்ளுவர் உள்ளம்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

வாழ்வாங்கு வாழ்வ தெப்படி? அன்பும் அறமும் கொண்டு இயல்பினால் இல்லறம் பேணி, நன்றிக்கு வித்தான நல்லொழுக்கம் போற்றி, தீமை யகற்றி, பகை பாவம் பழி அச்சம் விலக்கி, மெல்ல மெல்ல அனுபவத்தீயில் அகத்தை யுருக்கி. அறிவெனும் மாற்றேற்றி, உள்ளத்தாற் பொய்யாதொழுதி, ஈட்டிய பொருளைப் பகுத்துண்டு, ஒப்புரவொழுதி, தன்னலந் தவிர்த்து, அன்பை மேன்மேலும் வளர்த்து, யானென தென்னுஞ் செருக்கறுத்து, இறுதியில், உள்ளத்திலும் உலகெங்கிலும் உள்ள இறைவனே முடிவான உண்மையெனப் பற்றி, அப் பற்றை விடாதிருப்பதே வாழ்வின் வழியும் பயனுமாகும். இயல்பான இல்லறம், இத்தகைய சீவன் முக்திக்கு (உடலோடு பேரின்பம் பெறும் நிலைக்கு) ஒரு சாதனமாகும் என்று விளக்கியதே குறளின் தனிப் பெருமையாம்.

அறத்தாற்றின் இவ்வாழ்க்கை யாற்றின் புறத்தாற்றிற்
போலும் பெறுவ தெவன்.

அறவழியில் பனைவாழ்வு வாழும் நல்லோர், இயல்பாகவே மாசுகன்று, இன்பத் தூய்மை பெறுவர். இயல்

பினால் இல்வாழ்க்கை வாழ்வோனே, பொறிபுலனடங்கிய முனிவரினும் பெருந்தவஞ் செய்தவனாகிறான். துறவி தனது மோட்ச இன்பத்திற்கே முயல்கிறான். இல்லறத்தான், தனக்கும் பிறர்க்கும் இனிது செய்கிறான், முற்றத்துறந்த முனிக்கும் பசிப்பிணியுண்டு; அதைத் தீர்ப்பவன் இல்லறத்தான். கல்வி பயிலும் பிரமசாரிகு ஆடை உணவு படிப்புச் செலவுக்குத் தருவோன் இல்லறத்தான். மனையை விடுத்துத் தருமபத்தினியுடன் தனித்துத் தவவாழ்வு வாழும் வானப்பிரத்தனைப் பாதுகாப்பவனும் இல்லறத்தானே. ஆதலால், பிரமசரியம் வானடபிரத்தம், சந்நியாசம் ஆகிய மூன்று ஆசிரமிகளுக்கும் நல்ல துணைவன் கிரகஸ்தனே. ஆசையாணவாதிகளை யடக்கி, அருட் கலப்பில் வாழும் முனிவருக்கு அரும்பணி புரிகிறான் இல்லறத்தான். ஏழையெளியவருக்குப் பசிதாகம் தீர்ப்பவனும் அவனே. இறந்தவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக் கடன்களும் அவனாலே நடக்கின்றன. இல்லறத்தானுக்கு ஐந்து கடமைகள் உள்ளன : (1) தன் முன்னோர்களான பிதிரர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை ; (2) வணக்கம் வழிபாடுகளால் தெய்வத்திற்குச் செலுத்தவேண்டிய கடமை ; (3) தன்னை யண்டிய விருந்தாளிகளை முகமலர்ந்து உபசரிக்கும் கடமை ; (4) தன் சுற்றத்தாருக்கும், தன்னை யொத்த மற்ற உயிர்களுக்கும் செய்ய வேண்டிய கடமை ; (5) தனது வாழ்வு மாசற்று, ஆத்மசுகம் பெறச் செய்யவேண்டிய அத்யாத்மக் கடமை.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றால்
கைம்புலத்தா றேழும்பல் தலை.

இந்த ஐம்புலத்து ஆறு, ஐவகை அறச்செயல்கள், இல்லறத்தானுக்கு இன்றியமையாதன. இந்த ஐங் கடமைகளுக்கும் தனது வருமானத்தைப் பகுத்து வைத்தே அவன் உண்ண வேண்டும் இஃதே பாத்தூண் என்பது. கடலாவியை மேகம் முகந்து, உலகிற்கே யளிக்கிறது. இல்லறத்தான் தக்க தொழின் முயற்சியால்

ஈட்டியதைக் கொண்டு, தனது குடும்பத்தைத் தாங்குவதின்றி, ஏழைகளுக்குப் பிழைப்பும் உழைப்பும் உண்டுபண்ணி, அவர்களை ஊட்டுகிறான்; கதியற்ற அநாதைகளைக் காக்கிறான்; பற்றற்ற துறவிகளுக்கும் பணி செய்கிறான்; தன்னை அண்டிய சுற்றத்தாருக்குத் துணை செய்கிறான். இவ்வாறு அவனுடைய ஆற்றலும் செல்வமும் தனக்கீகயன்றிச் சமுதாயத்திற்கும் பயனாகின்றன. இதுவே இயல்பான சமநீரமம். இதுவே அமைதியான பொதுவுடைமை வள்ளுவர் இல்லறத்தானுக்கு இரண்டு கட்டளைகள் இடுகிறார்: (1) பழியஞ்சு; பாவ வழியில் செல்லாதே, ஈட்டாதே (2) பகுத்துண்; உனது உடைமையைப் பலருக்கும் பயனாகும்படி பகுத்து நுகர். இதனால் சந்ததிகளுக்குக் கேடு வராது; குலந்தழைத்தோங்கும்.

பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்று மில்.

வழியாவது, சந்ததி மரபு; சந்ததி எஞ்சாது, தளராது இளைக்காது, குறையாது தழைக்கும். இவ்வாழ்விற்கு இரண்டு கண்கள்: அன்பு, அறம். சதிபதிகள், மனத் தாங்கலின்றி உடலும் உயிரும்போல அன்பு பேணவேண்டும்; மக்களை அன்புடன் போற்ற வேண்டும்; ஆருயிர்களிடம் அன்பு செலுத்திப் பழி பாவங்களுக்குப் பயந்து நடக்கவேண்டும்; தனது செயலுக்கேற்றபடி அறஞ் செய்ய வேண்டும். இத்தகைய இவ்வாழ்க்கை அழகும் பெருமையும் ஆகும். அதனால் தனக்கும் தன்னையண்டிய பேர்க்கும், தனது நாட்டிற்கும் பெரும் பயனாகும். வீடு வாழ்ந்தால் நாடு வாழும். இல்லறவொழுக்கமே நாட்டின் உயிர்.

அன்பு மறனு முடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை பண்பும் பயனு மது.

இவ்வாறு நல்வழி யியலும் மனைவாழ்வு, முனிவர் தவத்தினும் அருந்தவப் பயனாகும். அறம் என்பது

சிறப்பாக இல்லறத்தையே குறிக்கும். பிறர் பழிக்கு இடமில்லாது, மேற் சொன்னவாறு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தால், எல்லா நன்மையும் இல்லறமே தரும்.

67. மனைவியின் கற்பால் மனைமாண் பாரும்

வாழ்வுக்கு இன்பம் நல்ல மனைவியே. குணவதியிருக்கும் வீட்டில் எல்லாம் கூடி ஒரும்: குறையிராது. மாண்பற்ற, குணங்கெட்ட மனையாள் இருக்கும் வீட்டில் அமைதி, இன்பம், அழகு, வளமை முதலியன உங்கா.

இல்லதென் இல்லவன் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவன் மாணாக் கடை.

நல்லாள் வீட்டில் இல்லாதது இல்லை. தீயாள் வீட்டில் நல்லதொன்றில்லை. எவ்வளவு செல்வமும், சிறப்பும் பெற்றாலும், டெண்மைக்குரிய அடக்கம், கற்பு, பணிவு முதலிய நற்புணங்களில்லாத மனைவியைக் கொண்டவனுக்கு ஒரு நாளும் இன்பமிராது. நேர் மாருன குணமுள்ளவள் வீட்டில், நாள் மாருது போரும், புடைச்சலுமே இருக்கும். தனது நல்ல பெயரைக் காப்பாற்றாது, மாருக நடக்கும் மனைவியைக் கொண்டோன், தன்னைப் பழிக்கும் பகைவர் முன் ஏறுபோல நிமிர்ந்து நடக்க முடியாது. கணவன் உலகன்முன் தலை குணியும் படியான பல அவமானங்களை அவள் கொணர்வாள். பொல்லாளை மணந்தவனுக்குப் புதழில்லை. ஆதலால், நடத்தையையும், குணங்களையும் நன்கு ஆராய்ந்தே மனைவியைக் கொள்ளவேண்டும்.

மனைவி கற்பும், ஒழுக்கமும் வருவாமல், தற்காப்புடன் நடக்கவேண்டும்; தன்னைக்கொண்ட கணவனை, நல்லுணவு முதலியவற்றால் கருத்துடன் டெணவேண்டும்; திருமணம் புரியும்போது, “நான் உன்னைப் பிரியேன்; உன்னை எல்லாவிதத்தும் மகிழ்விப்பேன்” என்று மந்திரத்தால் வாக்களித்த தகைசான்ற சொல்லைக் காக்க-

வேண்டும். “இக் குடும்பம் மாசற்றது; மரியாதைக் குரியது; பெருமை பெற்றது” என்று பிறர் புகழ்ந்து பேசும் சொற்காத்து, இல்லாளுக்குரிய நற்குண நற்செயல்களில் சோர்வில்லாது நடந்துகொள்பவளே பெண்ணாவாள்.

தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

பெண்ணிற்கு வேண்டிய எல்லாக் குணங்களும் கற்பு என்பதில் அடங்கும். கற்புறுதி மட்டும் இருந்தால் பெண்ணினும் சிறந்த பொருள் உலகில் இல்லை.

பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்.

பெண்களை வீட்டில் அடைத்துச் சிறைகாவல் காப்பதிற் பயனில்லை. மனதார மனைவி கணவனை உயிர் போலக் காதலிக்க வேண்டும். தனது கற்பை மனச்சாட்சி மகிழும்படி பாதுகாக்க வேண்டும்; சிறை காப்பதிலும் நிறைகாப்பதே முதன்மை. கற்பு மனத்தில் ஊன்றி உறுதி பெற்ற இல்லாள், பொதுநலப் பணிகளில் ஈடுபட்டாலும் மாசற்றிருப்பாள். உள்ளே கற்பின்றி ஆயிரம் காவல் வைத்தாலும் பயனில்லை.

சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை.

கற்புள்ள பெண், கணவனைக் கடவுளாகவே மதித்து வணங்குவாள். அத்தகைய கற்பரசி “மழை பெய்!” என்றால் பெய்யும். அத்தகைய மாசற்ற கற்பரசிகளே சக்தி நிலையங்களாவர். அவர்கள் வாக்குப் பவிக்கும். இவ்வாறு கற்பும், நிறையும் பெற்ற பெண்டிர் மக்கட் பேறு பெற்றால் பெருஞ் சிறப்படைவர். இத்தகைய நிறையுள்ள கற்பரசிகள் வாழும் உலகம் தெய்வத் தன்மை பெறும். இவ்வாறு மாண்பு பெற்ற மனைவாழ்வு மாந்த

ருக்கு மங்கலமாகும். அத்தகைய மங்கல மனைமாட்சியின் தல்லணி, நன்மக்களைப் பெறும் பேராகும்.

மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கல நன்மக்கட் பேறு.

68. நல்ஹை மக்களே இல்ஹைச் செல்வம்

வீடு விளங்க மக்கட்பேறு வேண்டும்; மலட்டு வீடு மலரா மரமாம். பிள்ளைப் பேரே இல்ஹைத்தாருக்கு அனைத்தினும் பெருஞ் செல்வம். பொன்னிருந்தாலும், மாடமாளிகைச் செல்வமிருந்தாலும், அரசிருந்தாலும், புகழிருந்தாலும், பிள்ளையில்லாக் குறை பெருங்குறையாகும். நிறைமுறையாக வாழும் சதிபதிகளுக்கு நன்மக்கள் பிறப்பர். மக்களின்பம், பெற்றோர் அறிவர். அழகான பிஞ்சுக் கைகளால் தமது குழந்தை அளரவும் கூழ் அமுதினும் இனிதாகும். குழந்தைகளின் மெல்லிய பூ மேனியைத் தீண்டினால் உடலுக்கு இன்பமாகும். குழந்தைகளை வாரித்தழுவிக்கொஞ்சுவது பெற்றோர்க்குப் பேரின்பமளிக்கும். அவர்களுடைய வஞ்சமற்ற மழகைச் சொற்கள் செவிக்கின்பமாகும்

மக்கண்மெய் தீண்டல் உடற்கின்ப மற்றவர்
சொற்கேட்ட வின்பஞ் செவிக்கு.

தம் மக்கள் மழகைச் சொல், யாழினும், குழலினும் இன்பமாகும். மழகை கேளார் குழகைப் புகழ்வர்!

குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழகைச்சொற் கேளா தவர்.

மக்களே பெற்றோருக்கு உண்மையான செல்வம். ஆம் மக்கள் தமது நல்வினையால் எய்தும் பேர், புகழ், புண்ணியம், சீர், சிறப்பு ஆகிய பொருள்களின் பெருமை பெற்றோருக்கும் வரும். பண்புள்ள மக்களைப் பெற்றவர் பெரும் புண்ணியம் பெறுவர்; ஏழு பிறப்பிலும் அவர்களைத் தீமையும், பழியும் தீண்டா. ஏனெனில் தாய்

தந்தையருக்குப் புகழ் வரும்படி அறிவுள்ள நன்மக்கள் நடந்து கொள்வாராகலின், அவ்வாறு மக்கள் இசை பெற்றோங்கும்படி, தந்தை மகனுக்கு நல்ல கல்வியறிவு வளிக்கக் கடவன்! அறிஞர் சபையில் முதலிடம் பெறும் படியான தகுதியுள்ள அறிவை மகனுக்குப் புகட்டல் தந்தையின் கடமை.

தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து
முத்தி யிருப்பச் செயல்.

அந்த அறிவைப் பெற்ற பிள்ளை தந்தைக்குப் பெரும் புகழ் வரும்படி உலகிற் சிறந்தோங்கக் கடவன். "இவன் தந்தை எத்தவப் பயனூல் இத்தகைய அரிய மைந்தனைப் பெற்றானோ!" என்று உலகம் போற்றும்படி மைந்தன் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

மகன் தந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
யென்றோற்றான் கொல்லைனுஞ் சொல்.

எல்லோருக்கும் தம்மைவிடத் தம் மக்கள் அறிவிற் சிறந்திருப்பது மகிழ்ச்சி வீளைக்கும். மகனை ஈன்றதும் தாய் பெருமகிழ்ச்சி பெறுவாள்; பிறகு தன் மகன் சான்றோன், மேதாவி, அறிவாளி, பெரியோரால் மதிக்கத்தக்க பெரியோன் என்று கேட்டதும், இன்னும், பெருங் களிப்புறுவாள்.

ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்.

69. பிறர்மனை நயத்தல் அறநல மழிக்கும்

கணவன் ஒழுக்கத்தைக் காண்போம். மாதருக்குக் கற்புப் போன்று, ஆண்களுக்குப் பிறர் மனை நயவாமை வேண்டும். அறமும் பொருளும் கண்டறிந்த நல்லோர், இன்னொருவரை மணந்து, அவரது காதுலைப் பெற்று இல்லாளாக ஒழுகும் பெண்டிரைக் கனவிலும் விருடி

பார். பிறர்மனை விருப்பம் பேதைமையாகும். மற்றோர் மனையை நச்சி நிற்கும் மூடனைப்போன்ற அறங்கெட்ட பாவி இல்லை.

அறன்கடை நின்றருளு ளெல்லாம் பிறன்கடை
நின்றூர்நி பேதையா ரில்.

கற்பொழுக்கங் கொண்டவர்கள் என்று ஐயமறத் தெளிந்தோர் வீட்டில், தீமை புரிந்தொழுகும் உணர்ச்சி கெட்ட மூடர், செத்தவர்க்கே சமானராவர். அவர்கள் உயிருக்கே ஆபத்து வரும். கல்வி, கேள்வி, செல்வம், புகழில் எவ்வளவு பெரியவராயிருந்தும் என்ன? பின்னால் வரும் அவமானத்தைச் சிறிதும் தேர்ந்தறியாது, காம விகாரத்தால் பிறர் மனையில் புகுந்தால் அவர் சிறுமையும், வெறுமையும் வெளிப்படும். பெருமையெல்லாம் அத்துடன் சரி.

எனைத்துணைய ராயினு மென்றார் தினைத்துணையர்
தேரான் பீதனில் புகல்.

எளிதிற் கிடைத்ததென்று பரதார கமனஞ் செய்பவன் எந்நாளும் அழியாப் பழி சுமப்பான். பிறர் மனைவியை எக்காரணத்தாலும் ஒருகாலும் விரும்பக் கூடாது. அப்படிக்காம மயக்கால் பிறா பெண்டிரை விரும்பிச் செல்லுவோனை நான்கு தீமைகள் விடாமற்பற்றும். அவையாவன: பகை, பாவம், பழி, அச்சம். பிறர்மனை நாடும்போது அச்சம், திகில்; கூடும்போது நடுக்கம்; தெரிந்தால் பழி, பகை; அகப்பட்டுக்கொண்டால் உதை, கொலை—அனைத்தும் நிகழும். மனச்சாட்சியே குற்றவாளியைக் கொல்லும். இதற்குமேல் பாவச்சுமையும் உண்டு! ஏன் ஐயா இத்தனை வம்பு? அவரவர்க்குரிய மனைவியுடன் அறவழி வாழ்ந்தால் எவ்வளவு நல்லது? உலகில் எத்தனை கொலைகள், சண்டைகள், இராம—இராவண யுத்தங்கள், பிறர் மனைவியை விரும்புவதால் உண்டாகின்றன!

பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவா மில்லிறப்பான் கண்.

பிறனுக்குரிய மனைவியின் பெண்மையை, கற்பை அழிக்க விரும்பாதவனே அறிவியற்படி இல்வாழ்பவனாவன். பிறன் மனைவியைக் காமக் கண்களாற் பாராது தாயென மதிக்க வேண்டும். அதுவே பேராண்மை; அதுவே சான்றோர்க்கு மேலான தருமம்; அதுவே நிறைவான நல்லொழுக்கமாகும். பிறர்க்குரிய மனைவியர் தோளில் தோயாத தூயரே, இவ்வுலகில் எல்லா நலன்களுக்கும் உரியவர். அறத்தின் எல்லையைத் தாண்டினாலும், மறச்செயல் செய்தாலும், பிறன் எல்லையிலிருக்கும் பெண்டிரை நயவாதிருப்பது நன்று; அஃதாவது பிறர்மனை நயப்பது அதர்மத்தினும் அதர்மமாம்.

70. மனையே விழைவான் வினை விறு பெருள்

சொந்த மனைவியிடத்தும் பெருந்தன்மையுடன் நடக்க வேண்டும். எப்போதும் மோகம்பிடித்து, பெண்டாட்டிப் பித்தனாகக்கூடாது. மனைப்பாசம் பிடித்தவன் வாழ்வில் பெரும் பயனெய்தான். உயர்ந்த வினைவெற்றி வேண்டுமோர் பெண்மோகம் பிடித்தலையார். சிறந்த நல்வினை புரிபவர், பிரமசரிய விரதம் பூண்டு, மனைவியைச் சகோதரிபோலக் கருதுவார்.

மனை விழைவார் மாண்பய னெய்தார் வினை விழைவார்
வேண்டாப் பொருளு மது.

நிறைமுறை பேணாது, எப்போதும் பெண்ணரசையே பிடித்த செல்வன், ஆணைமையுள்ளவன் கண்டு வெட்கத்தக்க நிலையைடைவான்; ஏனெனில், அவன் தனது செல்வத்தை அறவழியிற் செலவிடாது, பிறர்கண்டு வெட்கத்தக்கபடி இடம்பக்கூத்தாடுவான். அத்தகையோரிடம் செல்வம் இருக்கக்கூட வெட்கப்படும். பெண்ணரசையால், பெண்ணின் ஆசைகளை யெல்லாம் திரப்பப்

யணத்தைக் கண்டபடி வாரியிறைத்து, எத்தனைபேர் கடன்பட்டு வெறுமையாயினர்! தனது ஆண்மையை மோகத்திற்கு அடிமையாக்கி, மனவுறுதியிழந்து, மனிதனுக்குரிய வீரமின்றி, அகமுடையானுக்கே யாளாகி, அவள் காலில் விழுந்திருப்போன் நாலு நல்ல மனிதர் முகத்தைப் பார்க்க நாணுவான். மோகங்கொண்டு ஆண்மையிழந்து, இப்படிப் பெண் பித்துப் பிடித்தவர் ஒரு வகையர். மற்றொரு வகையர், பெண்சாதிக்கு அஞ்சி அவள் தடுத்தால் விருந்தாளியை விரட்டுவர்; பிச்சையும் போடார். நல்ல காரியங்களைக் கைவிடுவோர், பெண்டாட்டிக்குப் பயப்படுவோன், மறுமைப் பயனடைய மாட்டான்; இம்மையிலும் அவன் கொண்ட வினையும் திண்மை பெருது, கைகூடாது. இல்லாளை அஞ்சுவோன் நல்ல பேருக்கும் தன்னாலான நல்லுதவி செய்ய அஞ்சுவான்.

இல்லாளை யஞ்சுவான் அஞ்சுமற் நெஞ்ஞான்று
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

தேவர் போலே சீரோங்கி வாழ்ந்தாலும் சரி, தன் மனைவியின் வேய்த்தோளை அஞ்சுவோன், ஆண்மையில்லாதவனாவன். அவனது செல்வச் சிறப்பு பெருமையாகாது. முன்றுவது வகையினர் எப்போதும் பெண்களையே தொடர்ந்து, அவர்கள் ஏவலையே செய்யும் பெண்ணடியார். இத்தகைய அடிமை, நண்பர் குறைகளைத் தீர்த்து உதவமாட்டான்; தான் ஈடேறும் நல்ல காரியங்களையும் செய்யான். மனைவியின் ஆசைகளையே அவன் நிறைவேற்றுவான். இவ்வாறு பெண்ணேவல் செய்யும் ஆண் பிள்ளையைவிட; நாலு பேருக்கு முன்வர நாணும் பெண்ணே பெருமையுடையவள்.

பெண்ணேவல் செய்தொழுகும் ஆண்மையீ னுணுடைப்
பெண்ணே பெருமையுடைத்து.

பெண்ணேவல் செய்து ஆண்மைக்குரிய வீரக்
கடமையை மறந்த பேடியிடம், அறவினை யிராது, அவ்

வினை முடித்தற்கேற்ற பொருளும் அவன் கையில் தங்காது. மற்ற இன்பமாவதிருக்குமா? அதுவும் இராது. பெரிய எண்ணங்களை யுடைய மனவுறுதி கொண்ட மேலோர், ஒருகாலும் பெண் வலையிற் பட்டு, அவர் சேர்க்கையாற் பேதைபோல நடவார்; ஆண்மையுடன் அறஞ் செய்வார்.

71. குலநல முடையார் குன்றுவ செய்யார்

ஆண் பெண் இருவரும் தமது குலநலம் போற்றி யொழுக வேண்டும். நற்குடிப் பிறந்தவர், செம்மையும் நாணுங்கொண்டொழுகுவார். கீழ்மக்களிடம் இவை காணப்படா. நல்ல குடிப் பிறந்தார் வாய்மை தவறார். ஒழுக்கத்தை உயிர் போலக் காப்பார். பிறர் நாணத்தக்கதைத் தாம் நாணுவார்.

ஒழுக்கமும் வாய்மையு நாணுமும் மூன்றும்
இழுக்கார் குடிப்பிறந்தார்.

உண்மையான நற்குடிப் பிறந்தாருக்கு நாலு தன்மைகள் முதன்மை: (1) மலரைப்போன்ற நகை முகமலர்ச்சி; (2) இன்சொல், (3) ஈகை, (4) பிறரை எக்காரணத்தாலும் இகழாமை. இவ்வகையாலே அவரை உயர் குலமென்றறியலாம்.

நகையீகையின்சொல் இகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.

அடுக்கி வைத்து, “கோடி பொன் இதோ பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்!” என்றாலும், உயர்குடிப் பிறந்தோர் தமது குலநலமும் ஒழுக்கமும் குன்றும் காரியத்தைச் செய்யமாட்டார்கள்; பணத்தாசையால் குணத்தை யிழக்க மாட்டார்கள்; தங்கள் பொருள் சுருங்கினாலும், கொடுக்கும் ஈகைத் தன்மையிற் சுருங்கார்; முடிந்ததைச் செய்வார்.

மாசற்ற குலவொழுக்கம் பற்றி வாழும் மானிகள், பிறரை வஞ்சியார்; பெருமையற்ற புன்செயல் புரியார். நற்குடிப் பிறந்து ஒழுக்கங்களிற் சிறந்தோர் சிறு குற்றஞ் செய் தாலும், அது மதியில் மறுப்போல அனைவரும் காண உயர்ந்து தோன்றும். குலப்பெருமை காப்போர் சிறு குற்றமின்றிக் கவனமாக நடக்க வேண்டும்.

குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம் விசம்பின் மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து.

நல்ல குலம் என்போனிடம் அன்பற்ற கடுமொழி தோன்றினால் அவனது குலமே சந்தேகத்திற் கிடமாகும். நிலத்தின் இயல்பைப் பயிர்முனை காட்டும். குலத்தின் இயல்பை வாய்ச்சொல் காட்டும்.

நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங் குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

'கிடந்தமை' யாவது நிலத்திற்கு இருக்கும் இயல்பான தன்மை. 'கால்' என்பது முனை. நலம் வேண்டினால் நாண் வேண்டும். குலம் வேண்டினால், எவரிடமும் பணிவு வேண்டும். அகங்கார நடையும், அவமானச் செயலும் குலத்தைக் கெடுக்கும்.

நலம்வேண்டி னுணுடைமை வேண்டுங் குலம்வேண்டின் வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு.

72. விடர முயற்சியால் வீட்டை யுயர்ந்து !

குடும்பிக்குச் சோம்பல் கூடாது. அறிவு, செல்வம், ஆற்றல், ஈகை, புகழ் அனைத்திலும் தனது குடிநலம் மேன்மேலும் ஓங்கும் முயற்சியை, அவன் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு குலப் பெருமை யோங்கும் முயற்சியிற் கையினைக்காது கருமஞ் செய்வோன் பெருமையே உயர்ந்த பெருமையாகும்.

கருமஞ் செய்வொருவன் கைதூவே னென்னும்
பெருமையிற் பீடுடைய தில்.

ஆள்வினை, அறிவு—இவையிரண்டும் நீண்டோங்கும் முயற்சியால் குலநலமும் நீண்டோங்கும். “என் வீட்டை நன்முயற்சியால் உயர்த்துவேன்” என்ற உறுதியுடன் வேலை செய்வோனுக்குத் துணையாக, தெய்வமே ஆடையை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு துணைசெய்ய முன்வரும். திண்மையாக முயல்வோனுக்குத் தெய்வம் முன்வந்து உதவும்.

குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

குடிநல முயர்த்தத் தாழா துழைப்பவர்க்கு, பலவாறு ஆலோசிக்காமலே, காரியம் வெற்றியுற முடியும். குற்றமில்லாது அறவழியில் குடிநல முயர்த்தி வாழுவோனை உலகோர் அனைவரும் உறவெனச் சூழுவர். அதரும வழிகளில் பணஞ் சேர்த்துக் குடும்பத்தைக் காப்பவனை உலகம் மதியாது. தரும வழியில் முயன்று குடிநலம் போற்றும் நல்லோனை அனைவரும் உறவு கொண்டாடி ஆதரிப்பர்.

குற்ற மிலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச்
சுற்றமாச் சுற்று முலகு.

இல்லாண்மையே நல்லாண்மை. தான் பிறந்த வீட்டைத் திறம்பட, திருவோங்க, ஆளுதலே உயர்ந்த ஆண்மையாகும்.

நல்லாண்மை யென்ப தொருவற்குத் தான்பிறந்த
இல்லாண்மை யாக்கிக் கொளல்.

ஆண்மையுடன் வீட்டை நிர்வகித்து உயர்த்தும் திறமையை இல்லாளன் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும். போர்க்களத்தல் அஞ்சாத சூரனுக்கே வேலை அதிகம். அவனே போரின் பொறுப்பாளி. அதுபோல, உறவினர் பலர் இருக்கும் வீட்டில், தாங்கக் கூடிய ஆற்றலுள்ளவன்

மீதே குடும்பச் சுகமை ஏறும். வேலைக்குச் சோம்பிப் பெருமை பாராட்டித் திரிந்தால் குடிகெடும். ஆதலால், குல முயர்த்தும் பொறுப்பாளிகள், எல்லாப் பருவத்திலும், ஓய்வொழிச்சலின்றி முயற்சி செய்து மேன்மேலும் வீட்டை முன்னேற்றுவர். பழுது வராமல், குற்றங்களைப் போக்கி, நன்மைகளைச் செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்று வோன் பல இடர்களைப் பொறுக்கவேண்டும். ஆ! அத்தகைய பொறுமையான குடும்பியின் உடல் இடும் பைக்கே கொள்கலமன்றோ?

இடும்பைக்கே கொள்கலங் கொல்லோ குடும்பத்தைக் குற்ற மறைப்பா னுடம்பு?

முட்டுக்கொடுத்து ஊன்றவைக்கும் அத்தகைய பொறுப்பாளி இல்லாவிட்டால், பல இடுக்கண்களால் வேரழிந்து குடும்பம் வீழ்ந்தழியும். ஆதலால், குடும்பத் தலைவன் தக்க உழைப்பும், விழிப்பும், பொறுப்பும் உடையவனா யிருக்கவேண்டும்.

நூல் 9. முயற்சியும், செல்வமும்

73. அருளை வளர்க்கப் பொருளைச் செய்க !

ருடும்பத்தைத் தாங்குவதற்குப் பொருட் செழிப்பு வேண்டும். இல்லாதவனை எல்லோரும் “வெங்கள்” என்று இகழுவர் ; பொருளுள்ளவனைப் புகழுவர். உலக வாழ்விற்குப் பொருட் பெருக்கம் இன்றியமையாதது.

இல்லாரை யெல்லாரு மென்றாவர் செல்வரை
யெல்லாருள் செய்வர் சிறப்பு.

மூனாயில் சரக்கிருக்காது! கல்வி கேள்வி, வீர தீர மிராது, ‘இவனொரு பொருளா!’ என்று அலட்சியம் செய்யத் தக்கவனாயிருப்பான் ஒருவன். அவனுக்கு ஒரு வியாபாரத்தில் பொருள் சேர்த்துவிட்டால், பிறகு பார்க்கலாமே—எத்தனை பேர் அவனை நாடுவர் ; இசை பாடுவர்! ஒரு பொருட்டாக மதிக்கத் தகாதவரையும் உலகம் மதிக்கச் செய்வது பொருட் செழிப்பு ; பகைவர் செருக்கையறுக்கும் கூரிய வாள் பொருட் செழிப்பினும் வேறில்லை.

செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கலுக்கும்
எஃதளிற் கூரிய தில்.

செல்வச் செழிப்புள்ளவன் ஒரு காரியத்தை மேற் கொண்டால், அஃது எவ்விதமான தடங்கலும், அச்சமும், ஆபத்தும் இன்றிப் பயனாகும். அவன் தக்கவரை அக் காரியத்தில் தூண்டித் தான் மேற்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். குன்றில் ஏறி நடக்கும் திறமையுள்ள யானைப் படைகொண்டு போர் செய்பவனுக்கு வெற்றி கூடும். நல்ல வழியில் ஏராளமான பொருள் சேர்த்தவனுக்கு அறமும் இன்பமும் கைகூடும். ஒருவன், எந்த

நல்வழியில் தனக்குத் திறமையுள்ள தென்றறிக ; அத் திறமையால், பிறர்க்குத் தீங்கில்லாமல் பொருளீட்டுக ! அந்த நியாயமான பொருள் அறமும் இன்பமும் தல்கும்.

அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்.

பலருக்குப் பயனாகும் ஒரு நல்ல தொழின் முயற்சியால் பொருளீட்டவேண்டும். கொடுங்கோல், கொள்ளை, இலஞ்சம், வஞ்சனைகளால் வந்த பொருள் தக்காது போகும் ; பழி பாவமாகும். அருளொடும், அன்பொடும் வராத பொருளாக்கத்தைப் பற்றாது நீக்குக. இரத்தமும் பாவமும் தோய்ந்த பணம், அரசையும், குலத்தையும் அழிக்கும். அரசன் ஆறிலொரு கடமை வாங்கலாம். அதுதவிர. பின் வாரிசில்லாத அநாதைச் சொத்து, சுங்கப்பொருள், அறப்போரில் பகைவரை வென்று வந்த பொருள் இவற்றை நேர்மையாக அடையலாம். இப் பொருளால் மக்களின் வறுமை, மடமைப் பிணிகளை நீக்கப் பாடுபட வேண்டும். பொருள் ஒரு பொய்யா விளக்கு ; தான் எண்ணிய தேசத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள மக்களின் மடமை யிருளை யோட்டவல்லது. உள்ளன்பினால் எல்லா வுயிர்களிடமும் அருள் உண்டா கிறது. அன்பின் குழந்தை அருள். “ஐயோ, பாவம் ! ஏழைகள் பசிப்பிணியால் வருந்துகிறார்கள்” என்று இரக்கப்பட்டால் மட்டும் போதாது. பரிவு கூறினால் பசி தீருமா? பொருட் செழிப்பால் உழைப்பும் பிழைப்பும் உண்டுபண்ணி, அந்தப் பசி தீர்க்கவேண்டும் ; கல்வி பரப்பி, மடமையைத் தீர்க்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டுவது பொருளன்றோ? ஆதலால், அன்புக் குழந்தையாகிய அருள், பொருட் செல்வமாகிய செவிலியால் வளரும். பொருட் செல்வி அருளை வளர்ப்பாள்.

அருளென்னும் அன்பின் குழவி பொருளென்னுஞ்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு.

74. வாழ்வைக் கெடுப்பது வறுமைப் பாவி

பல துயர்களுக்கும் பாவங்களுக்கும், வறுமை காரணமாகும். வறுமைபோலத் துன்புறுத்தி வாழ்வைச் சிதைப்பது வேறில்லை. வறுமைத் துயருக்கு இணை வறுமைத்துயரே. அஃது இம்மை மறுமைப் பயன்களைக் கெடுக்கும். இகத்திலும் வறியனுக்கு மகிழ்வில்லை, சுகமில்லை, புகழில்லை. பொருளிலான் தான தரும்ங்கள் செய்ய முடியாது; தான் பிழைப்பதற்கே பல அகட விகடங்கள் செய்யவேண்டி வரும்; அதனால் வறுமையால் மறுமையின்பத்தைத் தேய்க்கும் பாவமும் பெருகும்.

இன்மையெனவொரு பாவி மறுமையும்
இம்மையு மின்றி வரும்.

தோலையும் அழகையும் கெடுக்கும் மேகப்பற்றைப் போல வறுமைப்பற்று, தொல்குடிப் பிறப்பையும் அதற்குரிய கௌரவமான பேச்சையும் கெடுக்கும். கௌரவமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், கை நொடித்து, வறுமையால் பிறரை இழிவாகக் கெஞ்சி யாசகங்கேட்டுச் சோர்வடையவும் நேரிடும். நல்குரவென்னும் ஒரு துன்பத்தால் பற்பல துன்பங்கள் விளையும். துன்பத்திற்குக் கொள்கலம் வறுமை.

நல்குர வென்னு மிடும்பையுட் பல்குரைத்
துன்பங்கள் சென்று படும்.

‘ஏழை சொல் அம்பல மேருது.’ நல்ல பொருளுணர்ந்து திறம்படப் பேசினாலும், ஏழையின் சொல்லும் பொருளும் பிறர் காதில் ஏறாமற் சோர்வு படும்.

நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினு நல்கூர்ந்தார்
சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

அதர்ம வழிகளில் உள்ளத்தைப் போக்கிக் கை நொடித்த வறியனைப் பெற்றதாய்கூட அன்னியன்

போலப் பாவிப்பாள். “ஆ! நேற்று என்னைக் கொண்டு கொடுமை செய்த வறுமைப் பிணி. இன்றும் தீராத மீண்டும் வந்து வருத்துமோ? ஐயோ, என் செய்வேன்!” என்று ஏழை பரிதவிக்கிறான். நெருப்பிலா யினும் படுத்தறங்கலாகும்; இந்த வறுமையில் எவ்வகையானும் ஒரு நொடி கூடக் கண்மூட முடியாது.

நெருப்பினுட் டஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது.

வாழ்விற்கு வேண்டிய பொருளில்லாத வறியர் (துப்புரவில்லார்) தேகாபிமானத்தை முற்றும் துறந்து விட வேண்டும். அப்படித் துறவாதவர், பிறரைத் தொந்தரை செய்து, அவர்கள் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த உப்பிற்கும் கஞ்சிக்கும் கூற்றுவர்.

துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று.

தொழில் செய்து பிழைக்கவேண்டும். ஏதோ பாடுபட்டுக் கஞ்சி குடிக்கும் பிறரிடம் பிச்சை கேட்டுத் தொந்தரை செய்யக்கூடாது.

75. ஈபவரிடத்தில் இரப்பவர் வருவர்

ஆனால், இரப்பதற்கும் ஒரு வாய்ப்பு உண்டு. ஒரு வியாபாரத்திற்கு முதல் வேண்டும்; தாய் தகப்பன்மார் இல்லாத ஒரு பிரமசாரி கல்வி கற்கவேண்டும்; நாட்டுப் பொது நலத்திற்கும், பொது நிலயங்களுக்கும் பொருளா தாரம் வேண்டும்; திடீரென்று ஒரு சம்பவத்தால் கை நொடிந்தவர்க்கு உதவி வேண்டும்; வெள்ளம், பஞ்சம், போர், பூகம்பம் முதலியவற்றில் அடிபட்டவர்க்கு உதவி வேண்டும்; இவற்றிற்கெல்லாம் தக்காரிடம் பொருள் கேட்கலாம். செயலிருப்பவர்களைக் கேட்கலாம். தரா

விட்டால் அவருக்கே அவமானம் விளையும். நெஞ்சிற்
கரவின்றித் தம்மாலானதைத் தரும் புண்ணியவாளரிடம்
கேட்பதும் ஓர் அழகாகும். கனவிலும் தமக்கியன்றதைக்
கரவாமல் 'இல்லை' யென்று சொல்லி யறியாத
தருமவாண்களிடம் கேட்பதும், கொடுப்பதுபோலாகும்.

இரத்தலு மீதலே போலுங் கரத்தல்
கனவிலுந் தேற்றுதார் மாட்டு.

அப்படிக் கரவாது தரும் தருமவாண்கள் இருப்
பதனாலேதான், அவர்முன் நின்று, "கொடுங்கள்!"
என்று கேட்டவரும் இருக்கின்றனர். வைத்துக்
கொண்டே இல்லை யென்று பஞ்சப்பாட்டுப் பாடாது,
உள்ளதைக் கொடுக்கும் உத்தமரைக் கண்டாலே,
வறுமைத் துயர் ஒருங்கே கெடும். இகழாது எள்ளாது,
இரக்கமுடன், தம்மால் இயன்றதைத் தரும் நல்லோரைக்
கண்டால், கேட்பவர் மனம் மகிழ்ந்து உள்ளாரக் களிப்
புறும். இரப்பவராலேதான் ஈவார் பெருமை விளங்கும்.
கேட்பவரில்லா விட்டால் கர்ணனுக்குப் புகழ் ஏது?
வாங்குவோரின்றேல் வள்ளலுமில்லை. நல்ல காரியங்
களுக்காகப் பொருளுதவி கேட்பவர் இல்லாவிட்டால்,
ஈந்து பெருமை பெறுவாரும் இல்லை; அப்போது
இடமகன்ற இவ்வுலகிலுள்ள செல்வரின் வரவு செலவுகள்
உயிரற்ற சூத்திரப் பாவை சென்றுவந்து கூத்தாடுவது
போலும். அஃதாவது, பொருளானது பலருக்கும்
பயனாகும். ஜீவகளையற்று, பெட்டகத்துள் போவதும்
வருவதுமாக இருக்கும். தான தருமம், பரோபகாரம்,
பொதுநலன்களுக்குச் செலவிடாச் செல்வம் உயிரற்ற
தாகும்.

இரப்பாரை யில்லாயின் ஈர்ங்கண்மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

76. இரந்து பிழைத்தல், இழிவினு மிழிவு

இரந்து பிழைப்பதே தொழிலாகக் கூடாது. அதனால், சோம்பலும், மடமையும், தொழிலுறக்கமும், குடும்பத்திலிருப்பவர்களுக்குத் தொந்தரையும் உண்டாகும். இரப்பது இழிவு; மானமுடன் வாழ வேண்டுவோர் இரவை அறவே யொழிக்க வேண்டும். கரவாது மகிழ்வுடன் தரக்கூடிய கண்போன்ற நேயரிடத்திலும், இரவாதிருப்பது கோடி மடங்குமேல்.

கரவா துவந்தியுங் கண்ணன்னார் கண்ணும்
இரவாமை கோடி யுறும்.

பிழைக்க வழியின்றிக் கொடிய வறுமை வந்த போதிலும் பிறரிடம் கைநீட்டாத பெருந்தன்மை, உலகங்கொள்ளாப் பெருமையுடைத்து. இவ்வுலகை இயற்றிய கடவுள், “மனிதன் பிறரைப் பிச்சை கேட்டும் பிழைத்திருக்க வேண்டும்” என்று விதித்தானாயின், அவன் வேண்டுமென்றாலும் யாசகத்திற்காகப் பரந்தலைந்து கெட்டும். அதன் கொடுமையும் இழிவும் அப்போது தெரியும். “பிச்சை யெடுத்து வறுமை தீர்வோம்” என்பது மிகக் கடினம். அதைவிடக் கொடுமையில்கை. வறுமையை நீக்குவது இரவன்று; நல்ல தொழில் முயற்சியே. “பசுவுக்குத் தண்ணீர் கொடுங்கள்” என்று இரந்தாலும், நாவிற்கு இழிவாகும்.

ஆவிற்கு நீரென் றிரப்பினு நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்த தில்.

தண்ணீர்போல நீர்க்கக் காய்ச்சிய கூழாயினும் சரி, ஒருவன் தன் முயற்சியால் பாடுபட்டு வந்ததை உண்பது போன்ற இன்பமில்லை. உழைத்துண்பது கூழாயினும் மனக் களிப்பளிக்கும். பிச்சையால் வந்தது அமுதாயினும் இழிவாகும். பிச்சைக்காரரிட மெல்லாம் வேண்டுமாயினும் யாசிப்போம். உள்ளதை மறைத்துக் கைவிரிக்கும்.

கருமியைக் கேட்கவேண்டா! இரவு ஒரு மகிழ்வற்ற துன்பத் தோணி. கரவென்னும் பாறை நிலம் தாக்கினால், அது பிளந்து உடைந்து போகும்.

இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி கரவென்னும் பாத்தாக்கப் பக்கு விடும்.

ஆ! இரப்பவர் வருந்திக் கெஞ்சிக் கூவிப் படும் பாட்டைப் பார்த்தால் மனமுருகும். இருப்பதை ஒளித்து, “இல்லை, போடா!” என்று கடுமையாகச் சொல்லி, யாசகங் கொடாது கருமிகள் விரட்டுவதைக் கண்டால் மனம் இறந்தே போகும்.

இரவுள்ள வுள்ள முருகுங் கரவுள்ள உள்ளதா உமின்றிக் கெடும்.

77. பயிரை வளர்ப்பான் உயிரை வளர்ப்பான்

“ஐயோ! வறுமை, உண்ண வழியில்லை” என்று சோம்பித் திகைத்திருப்பவனைக் கண்டு, நிலம் என்கின்ற நங்கை சிரிப்பாளாம். “ஏன் சோம்பி யழுகிறாய்? எழுந்திரு; ஏர் பிடித்து உழுது பயிர் செய்! பலனைத் தருகிறேன். உண்டு பிழைக்கலாம்” என்கிறான் நிலமகள். அதை யறியாமல் மாந்தர் வறுமையால் ஏங்கித் திரிகின்றனர்; அவமானம்!

இலமென் நசைஇ யீருப்பாரைக் காணின் நிலமென்னு நல்லாள் நகும்.

பயிர்த்தொழில் செய்பவர் இரவார்; இரப்பவர்க்குக் கரவாது ஏதாயினுந் தருவர். கையால் உழைத்து உண்ணும் வேளாளரின் பெருமை அத்தகையது.

இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது கைசெய்தான் மாலை யவர்.

விவசாயம், ஏராளமான பேருக்கு உழைப்பும் விழைப்புந் தரும். மனிதனுக்குப் பசியிருக்கும்ப்டும் பயிர் த்தொழில் இருக்கும். ஆயிரந்தொழில்களில் எங்கே சுழன்று திரிந்தாலும், முடிவில் வயிற்றுக்குச் சோறுவேண்டும். சோறு தருவது ஏர்; ஆதலால், உலகெல்லாம் முடிவில் ஏரின் பின்னேதான் வரும்; உழவுத்தொழிலே தொழில்களுக்கரசு. உழத் தெரியாத கோடானு கோடி பேர்களைத் தாங்குவோர் உழவரே; ஆதலால் அவர் உலகத்தாருக்கு உறுதிதரும் அச்சாணி போன்றவர். உழுதுண்டு வாழ்வாரே, சுதந்தரமாக வாழுவோர்; பிறர் பலபல சேவகங்கள் செய்து தொழுதுண்போராவர்.

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லார்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

யாரிடமும் கைகட்டாமல், வேளாளர் ஏர்கொண்டு வாழுவர். பிறர்க்குச் சேவகங் செய்துண்போர் தங்கள் எசமானர் பின்னே கைகட்டிச் செல்லவேண்டியவரே. நெற்கதிர் மிகப் பெருக்கி, அதன் நிழல் மேவிய நில முடையார், பலகுடை மன்னரும் தமது பசுவளக் குடைக்கீழ் வரக் காண்பர். எந்த நாடு மிகுதியாகத் தானியங்களையும், உணவுப் பொருள்களையும் உண்டாக்குகிறதோ, அந்த நாட்டைப் பல மன்னரும் நாடி வருவர்; எதிர் பார்ப்பர். உழவர் கைம்மடங்கி ஏர்த் தொழில் நடக்காவிட்டால், “எல்லா ஆசைகளையும் விட்டோம்” என்னும் முனிவருக்குக்கூட நிலைப்பிராது.

உழவினார் கைம்மடங்கி னில்லை விழைவ தூஉம்
விட்டேமென் பார்க்கு சிலை.

இனி, விவசாயத் தொழில் நுட்பங் காண்போம். ஒருபலப் புழுதி காற்பல மாகும்படி வற்றக் காயப் போட்டுப் பிறகு பயிர் செய்தால், பிடியெருக்கூட வேண்டாமல் நிலம் நன்றாக விளையும். ஒரு மகசூல்

ஆனதும், நன்றாகக் காயப்போட்டு, நிலத்திற்கு ஓய்வு தந்து பிறகே உழவேண்டும். உழுதகைவிட, எரும் போடுதல் மிகவும் நல்லது. உழுது எருவிட்டபின், நாற்று நட்டுக் களைபிடுங்கி, நீர்ப்பாய்ச்ச வேண்டும். நீர்ப்பாய்ச்சுவதைவிட, ஆடு, மட்டு, பறவைகள், பூச்சிகள் வந்து அழிக்காமற் பயிரைக் காத்தல் முதன்மையானது.

ஏரினு நன்று வெருவிடுதல் கட்டபின்
நீரினு நன்றதன் காப்பு.

வயலைக் கருத்துடன் காக்காமல் நிலத்திற்குரியவன் ஆட்களை யேவி, வீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தால், அந்த நில நங்கை, கணவன் அவமதித்த இல்லாளைப் போல, வெறுப்பக்கொண்டு ஊடுவாள்; சரியான பலனளிக்கமாட்டாள்.

செல்லான் கிழவ னிருப்பி னிலம்புலன்
தில்லாளி னூடி விடும்.

தலைமகன் தலைமகளைப் பரிவுடன் உடனிருந்து பேணுவதுபோலவே, நிலமகன் பயிர்தரும் நிலமகளைப் பேணவேண்டும். நமது அன்பைப் பயிர்கள் நன்கறியும். இதைப்போலவே வாழ்விற்கு இன்றியமையாத நூற்றல், நெசவு முதலிய பலவேறு தொழில்களையும் கருத்துடன் போற்றவேண்டும்.

78. சோம்பித் துயில்வோன் ஏங்கித் திரிவான்

சோம்பல் கூடாது. மேன்மேலும் குன்றாது வளரும் குலவிளக்கு, 'சோம்பல்' என்கிற மாசு படிந்தால் மங்கியணையும். நன்றாகக் குடித்தனம் செய்யவேண்டுவோர் சோம்பலை அறவே யொழிக்கவேண்டும். மடியால் குடி மடியும். 'மடி' என்றால் சோம்பல். குலத்தை மடிக்கும் மடிகொண்ட பேதை, தான் முடியு முன்பே தன் குல

மழியக் காண்பான். சோம்பல் மடிய வேண்டும். மாண்புள்ள வினைகளை முயலவேண்டும்; இன்றேல், குடும்பம் கெட்டுக் குற்றமும் பெருகும். தாமதம் (நெடுநீர்) மறதி, சோம்பல், உறக்கம் இந்த நான்கும், கெட்டழியுந்தன்மை யுள்ளவர்கள் விரும்பிச் செல்லும் காமப் படகாம்.

நெடுநீர் மறவி மடிதயீ னுஞ்சுங்
கெடுநீரார் காமக் கலன்.

மாநிலமாளும் வேந்தர் நட்புக் கிடைத்து, எல்லாச் செல்வமும் பெற்றவராயினும் சரி, சோம்பேறிகள், வாழ்வில் பெரும் பயன் பெறமாட்டார்கள்.

படியுடையார் பற்றமைந்தக் கண்ணு மடியுடையார்
மாண்பயனெய்த லரிது.

பெருமையான காரிய முயற்சியின்றி, சும்மா தின்றுறங்கிச் சோம்பித் திரிவோர், பலர் வாயால் இடித்து, எள்ளப்படுவர். சொந்த மனைவிமக்களே சோம்பேறியை இடித்து ஏளனம் செய்வர். பெருகும் ஒரு குடியில் சோம்பல் புகுந்தால், அஃது அந்தக் குடியைச் சீக்கிரம் பகைவருக்கு அடிமையாக்கிவிடும். அடிமைத்தனத்திற்கு அடிப்படை முயற்சியில்லாது சோம்பித் திரிதலேயாம். மடியை யொழிந்தால், குடியிற் புகுந்த குற்றங்களெல்லாம் நீங்கும். சோம்பலில்லாது பல நன்முயற்சிகளிலும், சீர்திருத்தங்களிலும் எப்போதும் ஈடுபட்டுள்ள அரசன், மேன்மேலும் சீரோங்கி, திருமால் ஈரடியால் அளந்த முவுலகையும் ஆளுவான்.

79. ஆற முயன்றால் ஆகாத தில்லை

“இது நம்மால் ஆகிற காரியமா? நான் இதை முடித்தல் அருமை!” என்று தளரக்கூடாது; தைரியமாகச் செயலில் இறங்கவேண்டும். முயற்சியால் அக் காரியத்தைச் சாதிகக வேண்டிய திறமை வரும். கொண்ட வினையைக் குறைபடவிடக் கூடாது. முற்றும்

தன்கு முடிக்கவேண்டும். ஒரு காரியத்தை அரைகுறை யாக விட்டவரை உலகம் மதிக்காது, அலட்சியம் பண்ணி விடும். அயராது தாளாண்மை (முயற்சி) யுள்ளவனே உலகிற்கு வேளாண்மை (பொதுநலப்பணி) புரியும் பெருமை பெறுவான். பொதுநலம் புரியும் ஆண்மை, பெருமை, செருக்கு ஆகிய இவை தளராது முயற்சி செய்யும் சிறந்த தன்மையில் அடங்கும்.

தாளாண்மை யென்னுந் தகைமைக்கட் டங்கிற்றே
வேளாண்மை யென்னுஞ் செருக்கு.

தீவிரமான முயற்சி யில்லாதவன் கையில் பொது நலப் பணியைத் தருவது, பேடி கையில் வீசத் தந்த வாளைப்போலப் பயனற்றதாகும். துணிந்து முன்வந்து முயலாதவன் பொறுப்பில் ஒரு பெரிய காரியத்தை விட்டால், ஆபத்துக் காலத்தில் 'அப்பாடி!' என்று பயந்து காரியத்தைக் கைவிட்டுப் போவான்; காரியம் கெட்டுப்போகும்.

தாளாண்மை யில்லாதான் வேளாண்மை பேடிகை
வாளாண்மை போலக் கெடும்.

“நமக்கு இன்பம் வேண்டா; நல்ல பொதுநலக் காரியம் இருந்தால் போதும்; பலருக்குப் பயனாகும் தொண்டு செய்தால் அதுவே இன்பம்” என்னுந் தீரன், தன் நண்பர் துன்பத்தைத் துடைத்து, இன்பத்தை நிலைநாட்டும் தூண்போன்றவன். தன்னலம் பேணாது பொதுநலம் புரிந்தே மகிழ்வோன், தனது சமுதாயத்தின் இடர்களைத் தீர்த்து நன்மையைத் தாங்குவான்.

இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் நன்கெளிர்
துன்பந் துடைத்தூன்றுந் தூண்.

முயற்சி எல்லாச் செல்வத்தையும் மேன்மேலும் ஆக்கும். முயற்சியில்லாச் சோம்பல், ஒருவனை வறுமை யென்னும் துன்பக் குழியில் புகுத்திவிடும்.

முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்சின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்.

சோம்பலே மூதேவிக்கு இருப்பிடம். சுறுசுறுப்பான
கர்ம வீரனது முயற்சியில் திருமகள் விளங்குவாள்.
நிதியில்லாதிருப்பது யாருக்கும் பழிப்பன்று. அறிய
வேண்டியவற்றை அறிந்து, அவைபால் ஆழந்து
முயன்று பயன் பெருமைசிய குற்றமாகும். வேண்டு
மென்றே வேலைக்குச் சோம்புவோன், பலர் பழிப்பிற்
குள்ளாவான். “இந்தக் காரியம் உனக்கு ஆகாது, கை
கூடாது!” என்று தெய்வமே விதித்தாலும் சரி, முயற்சி
யாளன் தனது மெய் வருந்தப் பாடுபட்டால் உழைப்பிற்
கேற்ற கூலி, தானே கிடைக்கும். இடைவிடாத
முயற்சிக்கு அவ்வளவு திறமையுண்டு.

தெய்வத்தான் ஆகா தெனினு முயற்சிகள்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்.

விதியை வெல்ல யாராலும் முடியாது. தளராது
உழைப்பவர் அந்த விதியையும் புறங்காண்பர். மரீக்
கண்டன் தனது அருந் தவத்தால் விதியை வென்றான்.
சர்வீத்திரி தனது விடா முயற்சியால் தொடர்ந்து
நமன் கையினின்றும் கணவன் உயிரை மீட்டான்.
மூர்ந்தார்க் தனது வீராவேச முயற்சியால், அன்னியர்
வசப்பட்ட தாய்நாட்டை மீட்டான். முயற்சியாளருக்கு
முடியாததில்லை.

ஊழையும் உப்பக்கந் காண்பர் உலவீன்றித்
தாழா துஞற்று பவர்.

80. உன்னிருந்தால் உன்னியதாகும்

குடும்ப வாழ்வினும், பொது வாழ்வினும் இன்ப
துன்பங்கள் இலாப நஷ்டங்கள் வரும். அவற்றால்
மனம் மாறுபடாமல் மேன்மேலும் ஊக்கமுடன் முயல
வேண்டும். ஊக்கமே ஆக்கம்; ஊக்கமுடையே

உடைமை. ஊக்கமில்லாதவர் மற்றெந்தச் செல்வ முடையரேனும் தமது ஊக்கக் குறைவால் அதை யிழப்பார். ஊக்கமில்லார் உடைமை உடைமை யாகாது. உள்ளத்தில் ஊக்கமும், வீறும், முயற்சியும் வேண்டும். அஃதே உண்மைப் பொருள். வேறு மண்ணினப் பொருள், ஒரு நாள் நில்லாது நீங்கிப் போகும். உள்ளச் செல்வமே உள்ள செல்வம். வெள்ளிச் செல்வம் விரைவில் அகலும்.

உள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்.

அப்படிக்கைப்பொருளை இருந்தாலும் ஊக்கமுடையவர் மனமுடையார்; “இதுபோனால் இன்னும் ஈட்டிக்கொள்வோம்; வலுவிருக்கிறது” என்று தைரியங்கொள்வார். அத்தகைய அசைவில்லாத ஊக்க முடையவரிடம் ஆக்கம் (செல்வம்) வழிதேடி வந்து சேரும். நாம் பாய்ச்சும் நீருக்குத் தக்கபடியே செடிகளில் மலர் குலுங்கும். அதுபோலவே உள்ளத் திண்மைக்கும், உண்மைக்கும், ஊக்கத்திற்குந் தக்கபடியே வாழ்வில் மாந்தருக்கு உயர்வு கிடைக்கிறது. சிவாஜி, நெப்போலியன், லெனின், மார்க்கோனி முதலியோர் விடாமுயற்சியால் வெற்றி பெற்றுப் புகழோங்கினர். நீருக்குத் தக்க மலர் நீட்டம்; வீறுக்குத்தக்க வினை நீட்டமாம்.

வெள்ளத் தனைய மலர் நீட்டம் மாந்தர் தம்
உள்ளத் தனைய துயர்வு.

உயர்ந்த எண்ணங்களைக் கொள்ளுக. முயல்க! உயர்ந்த எண்ணங்கள் தன்காலத்தில் இல்லாவிடினும், பிற்காலத்திலாவது நிறைவேறும். கார்ல் மார்க்ஸ் (Karl marx) கைக் கொண்ட பொதுவுடைமைக் கொள்கை அவர் காலத்தில் நிறைவேறவில்லை. லெனின் அவர் எண்ணத்தையே நிறைவேற்றி ஒரு பெரிய நாட்டையே காப்பாற்றினார். உயர்ந்த எண்ணங்கள் உண்மையின் சக்தி பெறும்; ஒரு காலத்தில் தீவிரமாக நிறை

வேறும். ஒரு யானை, போர்க்களத்தில் அம்பு தைக்கப் பெற்றால், அப்போதே விசையாகக் காலூன்றிப் பகைவரைத் தாக்கும்; தலைவன் பெருமையைக் காக்கும். அது போல, உரங்கொண்ட உள்ள முடையார், தமது காரியம் சிதைந்தாலும் தளரமாட்டார்; பின்னும் வீறுகொண்டு முயல்வார். உள்ளவுரன் இல்லாதவர், “உலகில் பலருக்கு உதவும் வண்மையுடையோம்” என்னும் பெருமை யெய்தார்.

உள்ள மிலாதவ ரெய்தா ருலகத்து
வள்ளிய மென்னுஞ் செருக்கு.

பெரிய உடலால் பயனில்லை. பெரிய துணிந்த உள்ளமே பெருமை யுடையது. யானை, பேருடலும் கூர் கொம்பும் உடையது; எனினும், தன்னிற் சிறிய உடலுள்ள புலி எதிர்த்துத் தாக்கினால் அஞ்சி நடுங்கும். உள்ளத்தின் வீறு, ஆண்மை, திண்மையே ஒருவனுக்குச் சரியான பலமாகும், அறிவாகும். அவ்வாறு மனவுறுதி இல்லாதவர் மரத்தினை ஒப்பர்.

உரமொருவற் றுள்ள வெறுக்கையஃ தில்லார்
மரமக்க ளாதலே வேறு.

இவ்வாறு ஊக்கமும் முயற்சியுங்கொண்டு, பொருளும் புகழும் ஈட்டி உலகில் வாழவேண்டும்.

நூல் 10. ஈகையுடும் புகழும்

81. ஈதலே இசையாம் இசையே வாழ்வாம்

உள்ளமும் உரமும் கொண்டு ஈட்டியதைப் பலருக்கு உதவி, இசைபட வாழவேண்டும். இல்லாத பேருக்குத் தம்மாலியன்றதை ஈதலே புகழ்பட வாழ்வதாகும். அப்படிப் பிறர்க்கீந்து இசை பெற வாழா விட்டால் மனிதவுயிராகப் பிறந்தும் பயனில்லை.

ஈதலிசைபட வாழ்த லதுவல்லது
ஊதிய மில்லை யுயிர்க்கு.

கொடுப்பவனையே உலகம் புகழும், பாடும், கொண்டாடும். உலகில் எல்லாம் பொன்றும்; பொன்றாது நிற்பது உயர்ந்த பொதுநலச் செயல்களைச் செய்த புகழே. நாடும் அரசும் காலத்தால் அழியும். வீரர் புகழ் நீடித்து நிற்கும். கர்ணன் இல்லை; “கொடையிற் கர்ணன்” என்ற சொல் நிற்கிறது. உலகில் ஒருவன் பரோபகாரங்களையே செய்து பலர் புகழ், பலர் வாழ்த்து, வாழ்ந்தால் அவனையே தேவருலகம் போற்றும்; முற்றத்துறந்த ஞானிகளைப் போற்றாது; முற்றத்துறந்த ஞானிகளைவிடப் பலருக்குதவிப் புகழ்பெற்ற தரும வீரரைத் தேவர் நன்கு மதிப்பர்.

நிலவரை நீன்புகழாற்றிற் புலவரைப்
போற்றாது புத்தே ஞாலகு.

அப்படிப்பட்ட புகழ், அறிவும் புலமையும், ஆற்றலும், தியாகமும் கொண்ட விந்தகருக்கே கிடைக்கும். உலகில் மனிதன் அறிவு, முயற்சி, தவம், தியானாதிகளால் அடையத்தக்க உள்ளத நிலையே விந்தகருநிலை. அத்தகையச் சிறுமையும் துயரும் வந்து கெட்டால், பின்னும் புகழே பெறுவர். அரிச்சந்திரனும் பிரதாபசிம்மனும் நாடு

நகரிழந்து மெலிந்தாலும், மன வலி கொண்டு சத்திய வீரராயிருந்தனர். அவர் கேடு, அவரது புகழையே விளக்கிற்று. இரவு கெட்டால் பகலாகிறது. நத்தை கெட்டால் முத்தாகிறது. நத்தம் என்பது இரவு, நத்தை, சங்கு. கெட்டால் புகழ் பெருகுவதும், பூதவுடல் செத்தாலும் புகழுடல் என்றும் இருக்கும் பெருமையும், வித்தக மேலோருக்கே இயலும்.

நத்தம்போற் கேடும் உளதாருஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க்க் கல்லா லரிது.

உலகம் புகழ்ந்து போற்றும்படி நற்செயல்களால் வாழாதவர், மனித வாழ்வை வீணாக்கிய தற்காகத் தம்மை நொந்து கொள்ளாது, தம்மை யிகழ்வாரை நோவதென்? ஊன் மைந்தனைப் பெற்றதாற் பயனில்லை. விலங்குகள்கூடக் குட்டிகளைப் பெறுகின்றன. “புகழ்” என்னும் நித்தியப் புதல்வனைப் பெற வேண்டும். அப்படி யில்லாவிடில், உலகோர்க்கு மனிதவாழ்வே வசையாகும்; இசையில்லா வாழ்வு வசையாகும்.

வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும்
எச்சம் பெறாஅ விடின்.

எச்சம் என்பதற்குச் சந்ததி, புதல்வன் என்பது பொருள். இசையில்லாதவர் தமது நாட்டிற்கே கேடு விளைப்பர். முன்னே வசை யில்லாத வளப்பம் அளித்ததெனும் பெருஞ் செயல்களால் இசைபட வாழாத மாந்தரைச் சுமக்கும் நிலம் தனது தாராளமான வளப்பத்தில் குன்றும்.

வசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்.

உலகம் வசை கூறுது, பலர் மெச்சும்படி பரோபகாரங்கள் செய்து வாழ்வாரே, உண்மையாக வாழ்வாராவர். இசையின்றி வாழ்வார் வாழ்ந்தும் வாழாதவரே யாவர்.

வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிய
வாழ்வாரே வாழாதவர்.

ஆதலால், மனிதனாகப் பிறந்தால் புகழ்பெற்று
விளங்குக! அப்படிப் புகழ்பெற வாழாதவர் பிறவா
திருப்பதே நலம்.

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று.

82. ஈந்து நுகர்வதே ஈன்ப மாகும்

புகழின் உயிர் ஈகை. எல்லா மதங்களும் ஈகையை
வற்புறுத்தும். இல்லாத பேர்க்கு ஈவதே ஈகை. இருப்ப
வர்க்குப் பட்டம் பதவி, பேர் புகழைக் குறித்து,
இடாம்பீக விருந்துகள் வைப்பது தன்னலமாகும்;
வட்டி எதிர்பார்த்துக் கடன் கொடுப்பது போலாகும்;
ஈகையாகாது.

வறியார்க்கொன் றீவதே யீகைமற் றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து.

தேவையுள்ளவன் ஒன்றைக் கேட்டால், வைத்துக்
கொண்டே இல்லை யென்பது இழிவு. இயன்றதைத்
தருதல் உயர் குலத்தாருக்கு இயல்பு. "இட்டார் பெரி
யோர், இடாதார் இழிகுலத்தோர்." நல்லவழியில்
வந்தாலும் ஒருவரிடம் கொள்ளுதல் தீது. அஃதாவது,
யாரிடமும் யாசிக்காது, தன் முயற்சியால் ஒவ்வொரு
வரும் பிழைக்க வேண்டும். ஆனால், ஒருவன் ஒன்றைக்
கேட்டால், எப்படியாயினும் தருதல் நல்லது. மேலுலகம்
இல்லெனினும் ஈதலே நன்று. இரப்பவர் முகமலரு
மட்டும் கொடுத்தால்தான் ஈபவனுக்கு மனமகிழும்.
இன்றேல், கொடுக்க விதியில்லையே என்று மனம் இன்ன
லுறும். தம்மை அடக்க ஆற்றும் தவத்தினருக்குப்
பசியை ஆற்றுகலே பேரஈற்றல். அப்படிப் பசி

பொறுப்பவரைவிடத் தாராளமான ஈகையால் பிறர் பசியை மாற்றும் தருமவான்களின் ஆற்றலே மேல். ஏழைகளின் கடும் பசியைத் தீர்த்தலே, ஒரு செல்வன் தகுந்த இடத்தில் பொருளைச் சேமிப்பதாகும். பசி தீர்த்த புண்ணியமே அவனுக்கு மேலான செல்வம். வழக்கமாகப் பாத்துண்பவனைப் பசியாகிய தீய பிணி தீண்டாது.

பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
தீப்பிணி தீண்ட லரிது.

நாட்டின் பசிப்பிணி யொழிக்க, உள்ளவர், செல்வத்தைப் பலருக்கும் பகுத்துண்பதே வழியென்று முன்பு காட்டினோம். மிகுந்த பொருளை நிரப்பி, அத்தனையும் தானே ஓரியாக உண்ணும் கருமித்தனம் பிச்சை வாங்கு தலைவிடக் கேவலமானது. ஈயாதுண்ணல் இரத்தலி னிழிவு. அப்படிச் சேர்த்துத்தான் தலையில் கட்டிக் கொண்டு போவதென்ன? சாவோலை வந்ததும், வீடு, வாசல், சொத்து சுகமெல்லாம் விட்டுப் பிறந்த மேனிக்குக் கிளம்ப வேண்டியதுதானே! அல்லது ஒரு கொள்ளைக் கள்ளன் வந்தாலும் போயிற்று அப்படிச் சேர்த்து வைத்து இழந்து போகும் வன்கண்ணர், கடுமனத்தர், கருமிகள், பலருக்கும் ஈந்து தாமும் உண்ணும் இன்பத்தை அறியார்களோ? அறிந்தால் கஞ்சத்தனம் செய்யமாட்டார்கள்.

ஈத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கணவர்.

இறப்பினும் இன்னலில்லை. கேட்பவருக்குக் கொடுக்க முடியாது போனால் சாவும் இனிதாகும். வருந்திக் கேட்பவர்க்குக் கொடுக்க விதியில்லாது வாழ்வதைவிடச் சாதல் இனிது. ஒவ்வொருவரும் தம்மால் ஆன ஈகை புரிந்து, அந்த இன்பந் துய்த்து வாழ வேண்டும்.

சரதலீ னீன்னாத திலீலை யீனிததா உம்
சரதல் இபையாக் கடை.

83. வழங்காச் செல்வம் வறுமையிற் கொடிது

செல்வத்தைத் தானும் அனுபவிக்க வேண்டும், பல தொழில்களும் பொதுநலங்களும் வளர வழங்கவும் வேண்டும். மனையெல்லாம் பெரும் பொருள் குவித் தாலும், அனுபவிக்கத் தெரியாத கஞ்சன் செத்தவ னுக்குச் சமானனாவான். பிணத்திற்கும் செயலில்லை; அவன் பொருளுக்கும் செயலில்லை; பெட்டியில் உறங்கு கிறது. “எல்லாம் பொருளால் ஆகும், அதுவே வாழ்வின் புருடார்த்தம்” என்று பிறர்க்குக் கொடுக்காது குவித்து வைப்போன், தனது அறியாமையினால் உலோபித்தனஞ் செய்து பேய்ப் பிறப்பெடுப்பான். மேன்மேலும் சேர்ப்பதே தொழிலாகி, இசைபெறப் பலருக்குப் பயன்பெற வழங்காத மாந்தர் பிறப்பது, மண்ணிற்குப் பெருஞ்சுமை தவிர வேறில்லை.

சட்ட மிவறி யிசைவேண்டா ஆடவர்
தோற்றம் நிலக்குப் பொறை.

உள்ளமட்டும் பலர் “நல்லவன், தருமவான், கொடையாளி, தனது செல்வத்தைப் பலருக்குப் பயன் பட இன்ன தானதருமங்களைச் செய்தான்” என்று சொல்லும்படி வாழவேண்டும். ஏழைகள் பலர் தமது குறை சொல்லிப் பொருளுதவி கேட்டு, வேண்டியதைப் பெற்று வாழ்த்திச் செல்லும்படி வாழவேண்டும். அப்படியில்லாது, சேர்த்துப் பூட்டி வைத்து உலோபித்தனம் செய்பவன், முடிவு காலத்தில், எதைத் தனக்குப் பின் சாகுவதம் என்று நினைப்பானோ தெரிய வில்லை. சேர்த்து வைத்த பொருள் தாயாதிகள் சண்டைக் கிரையாகப் போகிறது. உலோபித்தனத் தால் தனக்கு நரகம் வரப்போகிறது. நாலு பேருக்குத்

தந்து புகழ் பெற்றால், தருமவான் என்று உலகம் கொண்டாடும், தேவையானவர்களுக்கும் சமயத்தில் கொடுத்துதவாது, தானும் அனுபவிக்காது, அடுக்கி அடுக்கிக் கோடிச் செல்வக் குவியல் உண்டாயினும் ஒரு பயனும் இல்லை; அவர்கள் இருந்தும் இல்லாதவரே யாவார்.

கொடுப்பதூஉந் துய்ப்பதூஉ மீல்லார்க் கடுக்கிய
கோடியுண் டாயினு மில்.

தானும் துய்க்காது தக்காருக்கும், ஒன்றுந் தராத உலோபியின் செல்வம் ஒரு நோயாகும். ஒரு பெண் இரதிபோல அழகா யிருக்கிறாள்; பெண்ணிற்குரிய எல்லா வனப்பு வளப்பங்களையும் பெற்றிருக்கிறாள்; எனினும், அவளது இளநலத்தைக் கூடி யனுபவிக்கும் கணவன் மட்டும் இல்லை; அப்படியே தனிமையாக வயது முதிர்ந்து கிழவியாகிவிடுகிறாள். அத்தகைய பெண்ணின் அழகும் வனப்பும் இளமையும் என்ன பயனும்? ஏழையெளியவருக்குத் தக்க சமயத்தில் ஏதாயினும் ஓர் உதவியைச் செய்து உதவாதவன் செல்வமும் அதனை யொக்கும்.

அற்றார்க்கொன் றுற்றதான் செல்வம் மிகநலம்
பெற்றாள் தமிழன்முத் தற்று.

“ஈ! இவன் கருமி, கொடுக்கமாட்டான்” என்று ஒருவரும் வந்து விரும்பிக் கேட்கப் பெருதவன் செல்வம் எப்படிப்பட்டது? ஊருக்கு நடுவே ஒரு நச்சு மரம் (எட்டி) பழுத்தால் அது யாருக்காவது பயனாகுமா?

நச்சுப் படாதவன் செல்வம் நடுவூருள்
நச்சு மரம்பழுத் தற்று.

ஆருயிர்களுக்கு அன்பில்லாத கருமி, கல் நெஞ்சன்; தனக்கும் செட்டுப்பண்ணி, தன்னையும் வருத்திக் கொள் வான். நல்ல வழியிலானும் பொருளைச் சம்பாதிப்பானா? இல்லை. அதர்மங்கள் செய்து சொத்துச் சேர்ப்பான்;

அந்தப் பானியின் ஒள்ளிய பொருளை முடிவில் யாராயினும் அன்னியர் பறித்துக்கொள்வர். அவன் சந்ததிகளுக்குக் கூட அது தக்காதுபோகும்.

அன்பொரி இத் தம்செந் தறநோக்கா தீட்டிய
ஒன்பொருள் கொள்வார் பிறர்.

பலர்க்கும் பயன்படக் கொடுக்கும் சிறப்புடைய செல்வர் தமது தாராள ஈகையால் சிறிது வறுமையறு கின்றனர். அஃது எப்படிப்பட்டதென்றால், மேகம் தனது நீரை உலகிற்கு வழங்கி வற்றிப்போனது போன்றது. அதனால் உலகப் பயிர் செழிக்கின்றது. ஆறுகளும், ஏரிகளும் நிறைகின்றன. உலகிலுள்ள நீர் மீண்டும் ஆவியாகி மேகத்தை நிரப்புகிறதன்றோ? ஈகைப் பயன் அழியாது. ஈந்தோர் கெடார்.

சீருடைச் செல்வர் சிறுதுணி மாரி
வறங்கூர்ந் தனைய துடைத்து.

கொடுத்த தீளைத்த கையுமில்லை; கொட்டி யிளைத்த மேகமுமில்லை.

84. மாரி போலே பாருக் குதவு

பரோபகாரத்திற்கு உதாரணம் மேகமே. மேகம் மழை பெய்யாவிட்டால், உலகம் வாழாது. தன்னையே பொழிந்து உலகை வாழ்விப்பதற்காக, மேகம் ஏதாயினும் உலகோரிடம் கைம்மாறு எதிர்பாக்கிறதா? மழைக்கு, உலகால் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்?

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு.

பேர், புகழ், பிரதிபலனை எதிர்பாராது, உலகிற்கு உதவும் மேகங்கள் போலவே, நல்லோர் பரோபகாரஞ் செய்வர். தகுந்த வண்மையாளருக்குத் தங்கள் முயற்சி யால் கூடிய பொருளெல்லாம், பலருக்கும் பயன்படும்படி உதவி செய்யவேயாகும்.

தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாக் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

இப்படிப் பலருக்கும் உபகாரம் செய்வதே ஒப்புரவு. வீண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் மிகவும் அருமையான பொருள் ஒப்புரவே. தன்னலமற்றுப் பிறர்க்கு நல்லுதவி செய்தலே தேவர்க்கும் அரிய புகழாகும். மனிதனைப் பிறந்து, செய்தற்கொத்த அறம் யாது என்று அறிந்து செய்பவனே உயிர் வாழ்பவ னாவான். தனக்கொத்த அறமறியாது, பிறர்க்குத் தவறு வாது, தன்னலத்துடன் வாழ்வோன் செத்தவர் தொகையிலே சேர்க்கத் தக்கவனே. அவன் இருப்பதும் இறப்பதும் ஒன்றுதான். ஊருணியொன்று நிறைந் தால் எல்லாருக்குந்நானே பயனாகிறது? அதுபோல உலகின் நலத்தை விரும்பும் பேரறிஞன் செல்வ நிறைவும் பலர் குறைகளைத் தீர்த்துப் பயன்படும்.

ஊருணி நீர்நீரைத் தந்தே யுலகவாம்
பேரறி வாளன் றிரு.

ஈயாதவன் செல்வம் நடுவூரில் எட்டி பழுத்தாற் போலும். தாராளமான மனதுடையானிடம் உள்ள செல்வம், பசியாற உண்ணப் பயனாகும் ஒரு மரம் உள்ளூரில் பழுத்தது போலாகும். நயமுள்ளவன் செல்வம் பலர்க்கும் பயனாகும்.

பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றூற் செல்வம்
நயனுடையான்கட் படின.

எல்லாப் பிணிகளுக்கும் மருந்தாகி, அனைவருக்கும் தப்பாது உதவும் ஒரு மூலிகை மரம் உள்ளூரில் இருந் தால் எவ்வளவு உபகாரம் ஆகும்! அதுபோலவே, பெருமையான குணங்கையுடைய வள்ளலொருவரிடம் செரும் செல்வமும் பயனாகும்.

மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றூற் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கட் படின.

அத்தகைய நல்லார், மனித சமுதாயத்திற்குத் தாம் செய்யத்தக்க கடமையை நன்கு காண்பர்; தமது நிலைமை இடங் கொடுக்காது கைசுருங்கிய காலத்தும் மனஞ் சுருங்காது, தளராது பரோபகாரஞ் செய்வர்.

இடனில் பருவத்தும் ஒப்புரவீற் கொண்கார்
கடனறி காட்சி யவர்.

பிறர்க்கு உதவுதலே இயல்பான ஒருவனால், தான் செய்யத்தக்கதைச் செய்யாது இருக்கமுடியாது. முடிந்ததைச் செய்யாது அவன் அமையான்; அவ்வாறு செய்யத் தவறினால் “ஆகா இப்போதே நான் வறியனானேன்” என்று வருந்துவான். பரோபகாரம் செய்வதால் கெடுதி வருமானால், தன்னை விற்பினும் அதை வாங்கிக்கொள்ளத் தகும். தன்னை விற்பினும் பிறர்க்கு உதவி செய்வோன் பெருமையே பெருமை!

ஒப்புரவி னால் வருங் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்துக்கோட் டக்க துடைத்து.

85. விருந்துடன் அருந்தலே மருந்தினு மினிது

தரளன்மை, வேளாண்மை — உண்மையான உழைப்பால் ஈட்டல், பலருக்கும் பயன்படும்படி மாரி போல் ஈதல்—இந்த இரண்டும் நாகரிகத்தின் இரு கைகளாகும். விருந்தோம்பல் ஈகைக் குணத்தின் கண்ணாகும். இல்லறத்தில் இருந்து, மக்கள் பொருள் களைக் காத்து வாழ்வதெல்லாம் எதற்கு? வந்த விருந்தினரை உபசரித்துப் பலருக்கும் உதவி செய்யவேயாம்.

இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

ஏனெனில், பிரமசாரிகள், ஏழைப் பரதேசிகள், துறவிகள் அனைவர்க்கும் இல்வாழ்வாரே துணை. சாகா மருந்தானாலும் வந்த விருந்தாளியைத் திண்ணைப்

புறத்தில் காக்கவைத்துத் தானே உண்ணல் விரும்பத் தகாதது. மருந்தேயாயினும் விருந்தோடுண்க!

விருந்த புறந்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டாற்பாற் றன்று.

நாடோறும் தன் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தாளியை தன்கு உபசரிப்பவன் வாழ்க்கை, வறுமையால் வருந்திப் பாழாகாது. முதலில் விருந்தாளியை உபசரித்துப் பிறகு மீதியைத் தான் உண்ணும் புண்ணியவான் நிலத்தில் விதையிடவும் வேண்டுமோ? அஃது அவனது தரும பலத்தினால் தானே முனைத்து விளைவேறும்.

வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்.

வந்த விருந்தினரை உபசரித்து, இன்னும் வரும் விருந்தை உபசரிக்க எதிர்பார்த்திருப்பான், புண்ணியப் பலனால் தேவருக்கே நல்ல விருந்தாளியாவான். விருந்தோம்பல் ஒரு வேள்வி. அதன் பயன் இவ்வளவு என்று வரையறுக்க முடியாது! விருந்தாளிகளின் தகுதி எத்துணையோ அத்துணை அவ் வேள்வியின் பெருமையாம். இந்த விருந்தோம்பும் வேள்விப் பயனை அடைந்து மகிழாத செல்வன், “அந்தோ பொருளை எவ்வளவு பரிந்து காத்தேன்! என்ன பயன்? யாருக்கும் கொடுக்காத உலோகியானேன். இப்போது என்னைப் பற்றுதலுடன் ஆற்றுவாரில்லை; வாழ்வில் இன்பமில்லை” என்று ஒருநாள் வருந்துவான் செல்வம் இருந்தும் வந்த விருந்தாளியை உபசரிக்காதவன் தரித்திரனுக்குச் சமானன் ஆவான். அறிவினிகள் சில சீடம் இந்த மடமையான கஞ்சத்தனம் உண்டு. அனிச்சமலர் மோந்தால் வாடும். முகம் தீரிந்து பார்த்தாலே விருந்தாளியின் மனம் வாடும். முகமலர்ந்து, விருந்தாளியை அதிதி தேவனாகக் கருதி உபசரிக்க வேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட வீட்டில் சீதேவி மனமகிழ்ந்து குடியிருப்பாள்.

அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து
நல்லிருந் தோம்புவா னில்.

86. பற்றுத லுடையார் சுற்றம் பெருகும்

இவ்வாறு விருந்தோம்புவதுடன் கிளைகளையும் தாங்க வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே தெரியும்! சுற்றத்தார்கள் சுற்றி வாழும்படி அன்பும் ஆதரவும் கொண்டு நடப்பதே செல்வம் பெற்றதன் பயனாகும்.

சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்.

முகமலர்ந்து வரவேற்று, “சௌக்கியமா? வாருங்கள், உட்காருங்கள், சாப்பிடுங்கள், ஏதேனும் தேவையா? கேளுங்கள்!” என்று இன்சொல் பேசி, சமயத்தில் அவர்களுக்குக் கைகொடுத்த துதவுவோரையே சுற்றத்தார் எப்போதும் தொடர்ந்து சுற்றி அன்புடன் அணைந்திருப்பர். ஒருவன் சிடு மூஞ்சி, கடுஞ்சொல் உடையவனா யிருந்தால், ஒரு பிராணியும் அவனிடம் வராது. ஈகை, இன்சொல் இரண்டுந்தான் சுற்றத்தாரையும் மற்றையோரையும் வசப்படுத்துவன.

கொடுத்தலு மின்சொலு மாற்றின் அடுக்கிய
சுற்றத்தாற் சுற்றப் படும்.

பெருங் கொடையாளியாகி, சிடுசிடுப்பு இல்லாமல், கோபமில்லாமல், முகமலர்ந்து வந்தவரை ஏற்பவனே உலகில் அதிகமான சுற்றத்தை ஆளுவான். காக்கை எப்போதும் “கா கா” என்று கரைந்து தனது இனத்தைக் கூவியே உடனுண்ணும்; தான் மட்டும் கரந்து தனித் துண்ணாது. அப்படிச் சுற்றத்தாருடன் சேர்ந்து உண்ணும் இயல்புள்ளவர்க்கே ஆக்கம் பெருகும்.

காக்கை கரவா கரைந்தண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே யுள.

ஒரு குளத்தைச் சுற்றிக் கரையிருந்தால்தானே தண்ணீர் நிறைந்தால் அதில் தங்கும்? இல்லாவிட்டால் தண்ணீர் ஓடிப் போய் விடுமன்றோ? அதுபோல, சுற்றத்தாரோடு தாராளமான அன்புடன் அளவளாவா தவன் வாழ்வும் செல்வாக்கும் ஒருவராலும் மதிக்கப் பெறாமல் போய்விடும். குளம் கரையளாவ வேண்டும். மனிதன் சுற்றமளாவ வேண்டும்.

அளவளா வில்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்
கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று.

விருப்பறாத, அன்புமிக்க சுற்றம் இணைந்தவன் ஆக்கம் அரும்போங்கிக் கிளைத்துப் பல நலங்களைத் தரும். கையினைத்தாலும் சுற்றத்தார் அவனுக்குக் கைகொடுத்துத் தூக்கி விடுவர். அன்புள்ள வண்மை யாளன் பசையற்றுப்போனாலும், “நமது பந்து, நமக்கு உதவி செய்தவன், கைவிடக் கூடாது” என்று நன்றி யுடன் அன்பு பாராட்டிச் சுற்றத்தார் அவனுக்குக் கைபோலுதலுவர். முன்னே உறவு பூண்டு, பின் ஏதோ மனவருத்தத்தால் சுற்றத்தா னொருவன் பிரிந்து போனால், அவனை மீண்டும் மகிழ்வித்து வசப்படுத்த வேண்டும். ஆனால் அரசன், அவரவர் திறத்திற்குத் தக்கபடி ஆட்களை மதித்து உறவு கொள்ள வேண்டும். தன்னிடமிருந்து பிரிந்து வேறொரு கட்சியில் சேர்ந்தவன், மீண்டும் ஒரு காரணமாகத் தன்னிடம் வந்தால், வந்த காரணத்தை மட்டும் கருதி அந்த அளவில் கவனமாகப் பேசுக! இன்றேல் பகை முதிரும். வேந்தன் எல்லாரையும் ஒரே சமனாக நோக்காமல், அவரவர் தகுதிகேற்றபடி நோக்கவேண்டும். அப்போது பலர் வேந்தனின் அன்பு விழிகளை நோக்கி, அவனுக்குப் பிரியமானதைச் செய்து வாழ்வர்.

பொதுபோக்காக வலந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்.

87. கண்ணிற் கழகு கண்ணோட்ட மென்க

சுற்றத்தார், விருந்தினர், பொது மக்களுடன் அன்புறப் பழகுவதற்குக் கண்ணோட்டம் வேண்டும். 'கண்ணோட்டம்' என்பது தாட்சண்னியம், முகங் கொடுத்துப் பேசல். ஈயாக் கைபோல, ஈயாக் கண்ணும் பயனில்லை. கண்ணிற் கழகு கண்ணோட்டம், ஒருவருக் கொருவர் தயை தாட்சண்னியத்துடன் பழகுவதால் தான் இவ்வுலகமே இருக்கிறது. உலக வாழ்க்கை கண்ணோட்டத்தில் உள்ளது. அஃதில்லாதவர் நிலத்திற்குச் சமையேயாவார். பாடுவதற்கு ஒத்துவராத பண் என்ன பயன் தரும்? அதுபோலக் கண்ணோட்ட மில்லாத கண்ணும் பயனில்லை.

பண்ணென்றும் பாடற் கியைபின்றேற் கண்ணென்றும்
கண்ணோட்ட மில்லாத கண்.

அளவறிந்து தாட்சண்னியம் காட்டாத கண், முகத்தில் இருந்துமென்ன? கண்ணிற்கு அணிகலன் கண்ணோட்டம். கண்ணோட்ட மில்லாத கண் புண்ணென்றுணர்க.

கண்ணிற் கணிகலங் கண்ணோட்ட மஃதின்றேற்
புண்ணென் றுணரப் படும்.

கண்ணிருப்பவருக்குக் கண்ணோட்ட மில்லாம விராது; அது கண்ணின் இயல்பு. கண்ணோட்ட மில்லாதவர் மண்ணோடு பொருந்திய மரம்போன்று உணர்ச்சியில்லாதவராவர்.

மண்ணு டியைந்த மரத்தினையர் கண்ணு
டியைத்துகண் ணோடாதவர்.

தன்பரிட மட்டுமன்று; தம்மை ஒறுத்தாரிடமும் தாட்சண்னியத்துடன் பொறுமை கொண்டு ஒரு காரியத்

தைச் செய்யும் பண்பே சிறந்தது. எல்லோரும் விரும்பத்தக்க நாகரிகம் (கண்ணோட்டம்) வேண்டும். பண்பினர், நண்பர் தஞ்சூற்றிக் கொடுத்தாலும், சொக்ராத் (Socrates) னைப்போல உண்டு, மனமாறுது தேசிப்பர். அஃதாவது, எவ்வளவு கெடுதல் செய்த நண்பரிடமும், பண்புள்ளவர் தாட்சணியத்துடன் நடந்து கொள்வர். ஆனால், தாட்சணியப்பட்டு ஒருவன் தான் மேற்கொண்ட நல்ல கருமத்தைச் சிதையவிடக் கூடாது; தனது நற்செயல் சிதறாது கண்ணோட்டத்துடன் நடப்பவனுக்கு இவ்வுலகமே உரிமையாகும்.

கருமஞ் சிதையாமல் கண்ணோட வல்லார்க்கு உரிமையுடைத்தில் வுலகு.

88. தீயறிந் துண்க! நோய்மருந் தேறே?

இனித் தன் வயிற்றிற்கு உணவு தருவதைப் பற்றிப் பேசுவோம்: அளவறிந்து உண்பதே நோயற்ற வாழ்வின் அடிப்படை. முன் உண்டது சீரணித்துக் கழிவாக நீங்கியபின், பசியளவை அறிந்து உண்க! அஃதே உடம்பைப் பெற்ற மனிதன் நீண்ட காலம் வாழ்வதற்கு வழி.

அற்றால் அளவறிந் துண்க அஃதுடம்பு பெற்று னெடிதுய்க்கு மாறு.

உணன், உறக்கம், வேலை ஆகியவை யிகுதியானாலும், குறைந்தாலும், வாதபித்த கபங்கள் நோய் செய்யும். நோய் தீரப் பல மருந்துகளைப் போட்டடைக்கின்றனர். அது வழியன்று; உள்ளே இருக்கும் சரக்கு வெளியேற வேண்டும். உபவாசமிருந்தால் நல்லது. 'முன்னே உண்டது சீரணித்து, மலம் அற்ற பின்னரே உண்பது' என்ற உறுதி பூண்டால் மருந்தே வேண்டா. ஏனெனில், பிணிகளுக்குக் கெல்லாம் பிறப்பிடம்

வயிறு. வயிற்றில் பழைய சரக்குகள் அடைபட்டுக் குடல் நாறி, உடல் நாறி, மந்தம், புளியேப்பம், வயிற்று வலி, மலச்சிக்கல், தலைவலி முதலிய பல நோய்கள் உண்டாகின்றன. குடல் காலியாகத் தண்ணீர் அருந்திக் காலையில் இரண்டு மூன்று கல் தல்ல காற்றில் நடக்கலாம்; யோகாசனங்கள் செய்யலாம்; மற்ற உடற் பயிற்சிகளும் செய்யலாம். எப்படியேனும் அடிவயிறு காலியாக வேண்டும்; அதன் பிறகே கபகப வென்று பசியெடுக்கும். அப்போது உண்டால், உண்டது உடலில் ஒட்டும்; மருந்திதே வேண்டா.

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தந்தது போற்றி யுணின்.

முன் உண்டது அற்றதை அறிந்து, துவரப் பசித்து, அஃதாவது வயிற்றில் புளியேப்பம் இல்லாது, பசிக்கனல் சுத்தமாகக் கிளம்பும் போது உடம்பிற்கு ஒத்த தாய், நன்னெறி யொழுக்கத்திற்கு மாறில்லாத சைவ வுணவை, சுசிருசியாக உண்க! ஊன், மது, திராட்டுத் தீனிகள் முன்பே கண்டிக்கப்பட்டுள்ளன. கனி, கிழங்கு, தானியம், காய், கீரை, கடலை வகைகள், பால், தயிர், நெய்யுடன் உண்ணலாம்: அவரவர் உடம்பிற்கும், சுவைக்கும், சீரண சக்திக்கும் ஏற்றவாறு இவ்வுணவுப் பொருளைப் பக்குவப்படுத்தி யுண்க!

அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாநல்ல
தயக்க துவரப் பசித்து.

உடம்பிற்கு ஒத்து வரும் மாறுபாடில்லாத உணவை உண்ண வேண்டும். அதையும் இடையிடையே ஒவ்வொரு நாள் மறுத்துப் பட்டினியிருந்து உண்ண வேண்டும். அதனால் உயிருக்குப் பிணி துயரில்லை.

மாறுபா டில்லாத வுண்டி. மறுத்துண்ணின்
ஊறுபா டில்லை யுயிர்க்கு.

உண்டது இறங்கி, மலம் இழிந்த பிறகு, பசிகண்டு கசிருசியாகச் சாப்பிடுவோன் இன்புறுவான். சாக்கில் அடைப்பது போலக் கண்ட நேரிமல்லாம் உண்ணும் பெருந் தீனிக்காரனிடம், நோயும் துன்பமும் குடிகொண்டிருக்கும்.

இழிவறிந் துண்பான்கண் இன்பம்போ னிற்குங்
கழிபே ரிரையான்க ணேய்.

ஜாடராக்கினிக்குத் தக்கபடி அளவாக உண்ணத் தெரியாத பெருந்திண்டிக்காரன், அளவில்லாத நோயால் துன்பப்படுவான்.

தீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணின்
நோயள வின்றிப் படும்.

இவ்வாறு உணவு நெறி காத்தால் நோய் வராது. நெறி தப்பி வாழ்ந்து நோய் வந்தால் என்ன செய்வது? கண்ட மருந்துகளை உண்ணக் கூடாது. இன்ன நோய் என்று அறிக; அதன் காரணம் அறிக, அது தணியும் வழியறிக; அதற்கேற்றதைச் செய்க! ஒருவனுக்கு நோய், காய்ச்சல்; ஏன்? குடலில் அடைப்பு வயிற்றில் பித்தம். காரணம்? உள்ளே அடைபட்ட அழுக்கு வெளியேறவில்லை. சிகிச்சை? இன்னும் மருந்துகளை வைத்தடைப்பதா? இல்லை, உள்ளே யிருக்கும் சாக்கடை நாற்றத்தை வெளியேற்றவேண்டும். உடனே வயிற்றுக்கு ஓய்வு தருக. நன்னீர் அருந்தி உபவாசம் இருந்தால் சரக்கெல்லாம் கீழே இறங்கும்; மறுநாளே நோய் குணமாகும். இம்மாதிரியே மற்ற நோய்களுக்கும் இயற்கையாகச் செய்யவேண்டியதைச் செய்க!

நோய்நாடி நோய்முத னாடி யதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

மருத்துவ நூல்களையும் இயற்கை முறைகளையும் தன்கு கற்றவன், நோயாளி தாங்கும் அளவு, பிணியின் அளவு, காலத்தின் மாறுபாடு முதலியவற்றைக் கருதியே

சிகிச்சை செய்யவேண்டும். நாலும் சேர்ந்தால்தான் நோய் குணமாகும் :— (1) நோயாளி, வைத்தியனுக்கு இணங்கிச் சொன்னபடி நடக்கவேண்டும், பொறுக்க வேண்டும். (2) நோய் தீர்க்கும் வைத்தியன் நோய்க் கேற்ற பரிகாரத்தைக் கருத்தான்றிச் செய்யவேண்டும். (3) மருந்து, மீண்டும் வயிற்றில் சுமையேற்றது, நோய் காரணமாக அழுகை நீக்க வேண்டும். (4) கிட்ட இருந்து நோயாளியைக் கவனிப்பவன் (உழைச் செல்வான்) அன்பும் ஆதரவுமாக இருக்க வேண்டும்.

நூல் 11. நாடும் அரசும்

89. வளம், பொருள், அமைதி வாய்ந்தது நாடு

இதுகாறும், வீட்டாட்சி கண்டோம். இனி, நாட்டாட்சியைக் காண்போம். அரசியலை ஒரு தனிச் சாத்திரமாக விளக்குவது வள்ளுவர் “பொருட்பால்”. பொருட்பால் எழுபது அதிகாரங்களில், படை, அரசு, குடி, பொருளாதாரம், அமைச்சு முதலியவை நாட்டின் நன்மைக்காக நன்கு அமைந்து, ஆட்சிச் சக்கரத்தை நடத்தும் வகையை விளக்குகிறது. வள்ளுவர் காலம் முடியாட்சிக் காலம். அறதெறிச் செங்கோன்மை பூண்டு, கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த அமைச்சர் சூழ, அருளும் அறிவும் சான்ற பெரியார் துணைக்கொண்டு, வீரப்படை கூட்டிப் பகைவரிடமிருந்து, நாட்டைக் காத்து, உழவு, தொழில்களால் செல்வம் பெருக்கி, ஆறிலொரு கடமை வாங்கி, மக்கட்குப் பல நலம் புரிந்து பகை பிணி அச்சம் வறுமை உட்பகை நீக்கி, கல்வி, கலை, தொழில், செல்வம், சுகாதாரம், அன்பு, அமைதி பெருக நாடாளும் மன்னறமே பொருட்பால். அரசன் என்பதற்குப் பதில் ஜனநாயகம் என்றுணர்ந்து பாத்தால் வள்ளுவர் “பொருட்பால்” இக்காலத்திற்கும் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் ஒப்பற்ற அரசியல் இலக்கணமாகும். எத்தகைய நாட்டை வள்ளுவர் வேண்டுகிறார்?

நாட்டிற்கு மூன்று வேண்டும்:— 1. மாந்தர் உண்டு பிழைக்கவும், பல தொழில்கள் ஆற்றவும் நிறைவான விளைவு வேண்டும்; நீர் நில வளமை வேண்டும். 2. மக்களுக்கு வழிகாட்டி, அவர்களை அறவழியில் நடத்தத்தக்க அறவோர், பெரியார் வேண்டும். 3. தாளாண்மையும், வேளாண்மையும் செய்யும் குறைவற்ற

செல்வர் வேண்டும். அறிவு, தொழில், கலை, வாணிபங்களால் நாட்டில் பெரும் பொருள் நடமாடவேண்டும். அதனால் நாட்டை அணைவரும் விரும்புவார். பஞ்சம் வறுமையின்றி, நிலம் ஏராளமாக விளைவைத் தரவேண்டும்

தள்ளா வீணையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வறு நாடு.

பஞ்சம் பகை யினிகளால் கேடுருது, அப்படிக்கெட்டாலும், தனது வளமையிற் குறைவுபடாது, ஏராளமான உணவு, உடை, மருந்து தொழிற் பொருள்களைத் தந்து, கேட்டைத் தவிர்ப்பதே நாடு. மழை வளத்தால், மக்கள் அதிகமாக உழைக்காமலே, மிக்க வளம் தருவதே நாடு. நாடி உழைத்துப் பாடுபடப் பலனைத் தருவது அவ்வளவு சிறந்த நிலமன்று. அஃதாவது, நாட்டில் இயல் வளங்கள் மிகுந்திருக்க வேண்டும். இயல்பாக வான்வளத்தால் மண், காய்கனி, சூழங்கு தானிய வகைகளை ஏராளமாகத் தரவேண்டும்.

நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு.

மழையால் நிரம்பிய ஊருணிகள், ஊற்றாறுங் கேணிகள் ஆகிய இருபுனலும், இமயமலை போன்று நாட்டிற்குத்தக்க காப்பாக அமைந்த மலையும், அந்த மலையிலிருந்து கங்கைபோலத் தவழ்ந்துவரும் அருவியும், பகைவர் உட்புகாது காக்கும் காடு, மலை முதலிய அரண்களும் நாட்டிற்கு உறுப்புக்களாகும்.

இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணும் நாட்டிற் குறுப்பு.

இனி, நாட்டிற்குள்ளே சென்று மக்கள் நிலையறிவாம். 1. நோய் துடக்கம் இருத்தல் கூடாது; 2. வறுமை, பசி இருத்தல் கூடாது; செல்வம் நிறைந்

திருக்க வேண்டும்; 3. நிலம் ஏராளமாக விளைய வேண்டும்; 4. மாந்தர் மடமை, அடிமை, கொடுங்கோன்மைத் துயரின்றி இன்புற்றிருக்க வேண்டும்; 5. கள்ளர், விலங்குகள், பகைவர் வராது, பலமான காவற்படை இருக்கவேண்டும். இந்த ஐந்தும் ஒரு நாட்டிற்கு அணியாகும்.

பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்பம் ஏமம்
அணியென்ப நாட்டிற்கிவ்வைந்து.

இனி நாட்டிற்கு எவை கூடா? மக்கள் துயருறும் பசிக்கொடுமை; நீங்காத் தொத்து நோய்கள்; இன்னும் பலவகை நோய்கள்; புறத்திலிருந்து நாட்டைப் படையெடுத்து மக்களை அழிக்கும் பகை; இவை இவ்வாததே நாடு.

உறுபசியும் ஓவாப் பிணியுஞ் செறுபகையுஞ்
சேரா தியல்வது நாடு.

நாட்டிற் பல கட்சிகள் கூடா. ஒற்றுமை வேண்டும். நாட்டைப் பாழ்படுத்திப் பகைவருக்குக் காட்டிக் கொடுக்கும் உட்பகை கூடாது. அரசை அலைக்கும் கொலை வெறிகொண்ட புரட்சிக்காரரும் இருத்தல் கூடாது. பொதுப் பணிச் சுகமை எவ்வளவு வந்தாலும் தாங்கிக் கொண்டு, நாட்டின் சேமத்தையும் பாதுகாப்பையும், வகிக்கும் தலைவனுக்கு அரசிறை முழுதையும் தர வேண்டும். அத்தகைய கடமை பூண்ட மக்களைப் பெற்றதே நாடு. இந்தப் பெருமையெல்லாம் பொருந்தி இருப்பினும், நீதி நெறி கடைப்பிடித்து, அன்புடன் ஆளும் மன்னன் அமையாவிட்டால் பயனில்லை.

90. ஆளும் காப்பும் அமைந்தது நல்லரன்

இஃது ஆகாய குண்டர் காலம். மின்கம்பிகளால் நகரங்களை வளைத்துக் காப்பாற்றுகின்றனர். அக்காலம்

பகைவரைத் தடுக்க நால்வகை அரண் அமைப்பர்: 1. நீரரண்; 2. மண்வெளி; 3. மலை; 4. நன்னிழற்காடுகள். இவை இயற்கை அரண்களாகும் ஆண்மை, அறிவு, பொருள், படை முதலிய பலங்களைக் கொண்டு போராற்றுவோருக்கும் அரண் பெருந் துணையாகும். பகைவருக்கு அஞ்சித் தம்மைக் காத்துக்கொள்ள விரும்புவோருக்கும் அரண் சிறந்த பலமாகும். அரண் அல்லது கோட்டை எப்படி இருக்கவேண்டும்? பகைவர் ஏணி வைத்து அல்லது உடும்பைப் போட்டு ஏறமுடியாத படி உயரமாக இருக்கவேண்டும்; மேலே படைகளும் பீரங்கிகளும் வைத்துப் போர் புரிய, தாராளமான அகலம் இருக்கவேண்டும்; பகைவரின் பீரங்கிகள் துளைக்க முடியாதபடி கல்லைப்போலத் திண்மையாயிருக்க வேண்டும். வேற்றவர் உள்ளே புகுதல் அருமையாகும் படி, அரணானது பலமான உட்காப்பும், புறங்காப்புங் கொண்டதா யிருக்கவேண்டும். மதிலின் அமைப்பினாலேயே பகைவர் நுழையாது காக்க வேண்டும்: மற்று ஆட்காவல் வைக்க வேண்டியது சிறிதாயிருக்க வேண்டும். உள்ளேயும், மேலும் படைகளுக்கு விசாலமான இடம் அமைந்திருக்கவேண்டும்; தன்னைச் சூழ்ந்த பகைவரின் ஊக்கத்தை அழிப்பதாயிருக்கவேண்டும்; “அடையப்பா, இந்தக் கோட்டையைப் பற்ற நம்மால் முடியாது!” என்று பகைவர் அதைரியப்படத்தக்கதா யிருக்க வேண்டும்; பகைவர் முற்றுகை போட்டுப் பிடிக்க முடியாதபடி உறுதியா யிருக்கவேண்டும். உள்ளே பொதுமக்களுக்கும், படைகளுக்கும் போர்க்காலத்தில் வற்றாது ஏராளமான உணவும் பொருளாதாரமும் நிறைந்திருக்க வேண்டும். கோட்டைக்குள்ளே இருப்பவர் எளிதாகத் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளக் கூடியதாய் அரண் அமைந்திருக்கவேண்டும். அஃது உணவு, உடை, படைக்கலம் முதலிய எல்லாப் பொருளும் தன்னுட் கொண்டு, பகைவர் நுழைந்த விடத்தில், உடனே உதவி செய்யும் நல்ல வீரரையும் பாதுகாப்பாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

எல்லாப் பொருளு முடைத்தா யீடத்துகவு
கல்லாளுடைய தரன்.

பகைவர் முற்றுகை போட்டாவது, குண்டுகளை யெறிந்து தகர்த்தாவது, துரோகிகளைக்கொண்டு தந்திரமாகப் பற்றமுடியாதபடி அரசன் இருக்கவேண்டும். உறுதியும் பொருளமிருந்தால் முற்றுகை பலிக்காது. நன்றியுள்ள நல் வீரர் இருந்தால், துரோகிகள் சூழ்ச்சி பலிக்காது. முற்றுகைபோட்ட பகைவரை முறியடிக்க வேண்டும். முற்றுகை போட்டுப் பற்றினாலும், தளராது தாம் பற்றி நின்ற இடத்தைக் காத்துப் பகைவரை வெல்லவேண்டும். புறத்தோர் புகாது காத்துக்கொள்ள எளிதான வினைப்பாடுகளுடன், தக்க போர்வீரர் காப்பினால் வீறுற்று அதன் முன்முனையில் வந்தாலே பகைவரைப் பொருது வீழ்த்தத் தக்கதாக நாட்டின் காப்பு அமையவேண்டும். இஃதே அரசன் பெருமை. எவ்வளவு பெருமை வாய்ந்தாலும், போர் வினையில் தக்க மாண்பும், தேர்ச்சியும் உள்ள வீரர்கள் இல்லாமற் போனால் பயனில்லை. பகைவர் வந்தவிடத்து உள்ளே யிருப்பவர், துணியும் திறமையுங்கொண்டு போர்வினை தொடரமுடியாவிடில், பயனில்லை.

எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
யில்லார்க ணில்ல தரன்.

91. அறமறி யீகை யரசர்க் கறகு

இவ்வாறு நல்ல வீரப்படை, நன்றியுள்ள குடிகள், அவர்களைத் தாங்க ஏராளமான பொருள் (கூழ்), அறிவும் திறமையுமுள்ள அமைச்சர், பிற மன்னருடனும் அறிஞருடனும் நல்லோருடனும் நட்பு, பகைவரைத் தடுக்கும் பலமான அரசன்—இந்த ஆறும் உடையவனே மன்னரிற் சிங்கம்.

படைகுடி கூழமைச்சு கட்பர னாறு
முடையர அரசரு னேறு.

அரசனுக்கு நான்கு குணங்கள் இயல்பாக வேண்டும் :— அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம், இவை எஞ்சாது, நீங்காது எப்போதும் இருக்கவேண்டும்.

அஞ்சாமை ஈகை அறிவுக்க மிந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தற் கியல்பு.

நிலனாளும் மன்னன், போக சுகங்களில் சொக்கி மயங்கித் தூங்காது, அரசியலைக் கண்ணும் கருத்து மாகக் கவனிக்கவேண்டும் ; பலதிறக் கல்வியறிவை நாளும் வளர்க்கவேண்டும். கல்வி கேள்விகளின் அவசியம் முன்னே சொன்னோம். “இன்ன சந்தர்ப்பத்தில் இன்னது செய்யத் தக்கது” என்று மந்திரிகளுடன் ஆய்ந்து, துணிந்து நடக்கவேண்டும். கண்டிப்பதைக் கண்டிக்கத் துணிவு வேண்டும். தூங்காமை, கல்வி, துணிவு—இம் மூன்றும் மன்னனுக்கு எப்போதும் வேண்டும். எத்தகைய அரசு பெருமையும் புகழும் உடையது? அறம் தவறக்கூடாது ; செங்கோல் நடத்தவேண்டும் ; அதர்மத்தை ஒழிக்கவேண்டும் ; வீரத்திற்கு இழுக்கு வராது துணிந்து நடக்கவேண்டும் ; தனது மானத்தைக் காக்கவேண்டும்—அதுவே புகழ் பெற்ற அரசிற்கு அழகு. அரசின் கடமை என்ன? 1. காலத்திற்கும், குடிகள் நன்மைக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் தகுந்த சீர்திருத்தங்களையும் சட்டதிட்டங்களையும் இயற்றல். 2. வரி, தீர்வைகள் வழியாக அரசியற் செலவிற்கு வேண்டிய வருமானம் ஈட்டல். 3. அப்படி ஈட்டிய பொருளைப் பகைவர், கள்வர், தீயர் கொள்ளாமல் பாதுகாத்தல். 4. அவ்வாறு காத்த பொருளைக் கல்வி, தொழில், நீதி, படை, சேவகர், அறநிலையம், சுகாதாரம் ஆகியவற்றில் தகுந்த முறையில் வகுத்துச் செலவிட்டுக் குடிகளுக்கு நலம் புரிதல்.

இயற்றலு மீட்டலுங் காத்தலுங் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு.

மன்னன் குடிகளிடம் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்? எளிதாக யாரும் கண்டு தங்கள் குறைகளை முறையிட்டு நலம்பெறத் தக்கவனாக அரசன் இருக்க வேண்டும். இதற்காக நம் தமிழ்மன்னர் ஆராய்ச்சி மணி கட்டினார். சிடுசிடு வென்றாவது, அகங்கார அதிகாரமாவது செய்யாமல், மன்னன் இனிமையாகப் பேசவேண்டும். அப்படிப்பட்டவனை உலகம் உயர்த்திச் சொல்லும். இன்சொல்லால் குடிகளின் மனத்தை மன்னன் வசப்படுத்தவேண்டும். அறிவும், தொழிலும், ஆற்றலும், அறமும் மக்களிடையே ஓங்கி வளரும்படி தாராளமாகப் பொருளீந்துதவ வேண்டும்; வறுமை, மடமை, பிணி பகையால் குடிகள் வருந்தாமல் காப்பாற்றவேண்டும். இவை வல்ல அரசன் புகழ், உலகெல்லாம் பரவும்; “இவன் நலம் புரியும் நீதி மன்னன்!” என்று எல்லாரும் சொல்லும் புகழினாலேயே உலகமெல்லாம் தனதாகக் கண்டவனாவான். அவனுக்கு உலகம் வசப்படும். அவன் சொல் எங்கும் செல்லும். குடிகள் குறைகளைக் கூறும் போதும், மந்திரிகள் இடிததுப் புத்திமதி கூறும்போதும், செனிகைத்துப்போகும்படி கேட்டுத் தன்னைத் திருத்திக் கொண்டொழுகும் வேந்தன் ஆட்சி, அனைவரும் விரும்பத் தக்கதாயிருக்கும். அவன் குடைக்கீழ் உலகம் மகிழ்ந்து நீடுழி, போர் பகையின்றித் தங்கும்.

செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கு முலகு.

அறம், அறிவாற்றல், தொழில் வளம் ஓங்க அரசன் தாராளமாகப் பொருளும் சௌகரியங்களும் கொடுக்க வேண்டும்; குடிகளிடம் அன்பும், இன்சொல்லும், முக மலர்ச்சியுங் காட்டவேண்டும். கடுவரிகள், கடுவிதிகள், அகங்கார அடக்குமுறைகள் இன்றி நியாயமாக, அன்பும், அறனும் ஈகையும் கொண்ட செங்கோல் செலுத்த வேண்டும். காவலன் தன் குழந்தைகளைப் போலக் குடிகளைப் பேணவேண்டும். உடம்பை உயிர்

போல மன்னன் குடிகளைப் போற்ற வேண்டும். அத்தகைய மன்னனே வேந்தருக்கெல்லாம் ஒளியாக நிலவுவான். அவன் மற்ற மன்னருக்கு ஒளி காட்டுவான்.

கொடையளி செங்கோல் குடியோம்ப னான்கும்
உடையானும் வேந்தர்க் கொளி.

இவ்வாறு நீதிமுறை செய்து குடிகளைக் காப்பாற்றும் மன்னவனே, மக்களுக்கு இறைவன் என்று மதிக்கப்படுவான்.

முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்.

மனுதீதிச் சேரன், பொற்கைப் பாண்டியன், அசோகன், அக்பர், அருஸ்தன் முதலியோர் இவ்வாறு முறை செய்தாண்டு புகழ்பெற்றனர்.

92. செங்கோலாட்சி செழிப்புற் றோக்கும்

வான் மழையைப் பார்த்து வாழும் உலகைப் போலவே, இத்தகைய செங்கோல் மன்னனை நோக்கிக் குடிகள் வாழ்வர்.

வானோக்கி வாழ முலகெல்லா மன்னவன்
கோனோக்கி வாழும் குடி.

ஆதலால், மன்னன் குடிகளின் மனத்தையும், நலத்தையும் தழுவிச் செங்கோல் செலுத்தவேண்டும். அத்தகைய மன்னன் அடியை விடாது உலகோர் பற்றி நிற்பர்; அஃதாவது, அவன் ஆட்சியின்கீழ் விரும்பி வாழ்வர்.

குடிதழீஇக் கோலோச்ச மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கு முலகு.

அந்தணர், நன்னூல்களை ஒதி, பிறர்க்கும் கற்பித்து, அறநெறியைப் பரப்ப, மன்னவன் செங்கோலாட்சியே காரணமும், ஆதரவுமாகும். அறிவாற்றல் ஒழுக்கங்களில் வல்லவரை மன்னன் காப்பாற்றுவீட்டால் ஓதல், ஓதுவித்தல், ஞான - கர்ம வேள்வி செய்தல், செய்வித்தல், அறிவையும் தவக்களையும் ஈதல், தான தருமங்களை ஏற்றுத் தமது அறிவுக் கடமையைச் செய்தல் ஆகிய ஆறு தொழில் பூண்ட அந்தணர், வேதத்தையும், தரும சாத்திரங்களையும் மறந்து வயிற்றும் டிழைப்புத் தேடுவர். அறிவும், அறமும் பரவாவிடில், மக்கள் தீயவழிச் சென்று பாவஞ் செய்வர். அதனால் வான்பயன் குன்றிப் பசுமையற்று, உலகம் வறட்சி யடையும். அதனால் பசுக்களுக்குப் பால் சுருங்கும். மன்னவன் முறை தவறினால், வான்மழையும், பருவ மழையும் பொய்க்கும். தரும சாத்திரங்களிலே சொல்லப் பட்ட இயல்பான அறவழியில் நின்று செங்கோல் செலுத்தும் மன்னவன் நாட்டில், பருவமழை பெய்தலும், நிலம் ஏராளமாக விளைதலும் பொருந்தியிருக்கும். வேலால் அன்று; கோடாத செங்கோலாலே மன்னன் வெற்றிபெறுவான்.

வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோலதூஉங் கோடா தெனின்.

உலகை யெல்லாம் அரசன் காப்பான். அரசனைக் காப்பது நேர்மையான செங்கோல்; அரசன் ஒவ்வொன்றையும் நன்றாக உணர்ந்து ஆராயவேண்டும். ஓரகங்கூடாது. குற்றங் கடிவதில் தாட்சுணியம் கூடாது: நடுநிலை தவருது ஆளவேண்டும். ஒரு காரியத்தை அமைச்சருடன் ஆராய்ந்தே நியாயம் அறிந்து செய்யவேண்டும். அஃதே ஆட்சி முறை. எவரும் எளிதில் பார்த்துப் பேசமுடியாதபடி தனியகந்தை கொண்டு, காரியங்களை அறிவாளிகளுடன் நன்கு ஆராயாமல் செய்யக்கூடாது. தனது ஆட்சி முறையைச் சரிவரச் செய்யாத மன்னவன் தனது

நிலையினின்று இழிந்து, ஆங்கில நாட்டு சார்லெஸ், ஜேம்ஸ் மன்னர்கள் வீழ்ச்சியடைந்தாற் போலத் தானே கெடுவான். அரசன் தன் குடிகளைப் புறத்தினின்று பகைவர் துன்புறுத்தாமல் காக்கவேண்டும். குடிகளிடம் உள்ள குற்றத்திற்காகக் குடிகளைத் தண்டித்தல் அரசனுக்கு வடுவாகாது; அஃது அவன் கடமையாகும்.

குடிபுறங் காத்தோர்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் றெழில்.

தீ, களவு, விபசாரம், கொள்ளை, வஞ்சனை, கொலைகளால் மக்களுக்குக் கொடுமை செய்யும் பாவினை மன்னன் ஒழிக்க வேண்டும். அது, கனை கனைந்து நெற்பயிரைக் காத்ததற்குச் சமானமாகும்.

93. கொடுங்கோலாட்சி கெடுங்கோனுட்சி

கொடுங்கோல் செலுத்திக் குடிகளை அச்சுறுத்தி, துரியோதனன், நீரோ கம்பன் போல வாழும் அரசர்களின், 'சைத்தான் ராஜ்யம்' தனது கொடுமையாலே குமையும். மன்னருக்கு' அரசும் புகழும் நிலைபெறுதல் எதனால்? செங்கோலால். அறநெறிச் செங்கோலில்லாமல் கொடுமை செய்தால், மன்னரின் புகழும் ஒளியும் மன்னாது, நிலைபெறுது, மங்கியனைந்து போகும்.

மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை யஃதின்றேல்
மன்னுவா மன்னர்க் கொளீ.

கடுவரிகளாலும், அடிமைச் சட்டங்களாலும், அடக்கு முறைகளாலும், அநீதியான தண்டனைகளாலும், வீண் போர்களாலும் குடிகளை அகித்துச் சீரழித்து, அறயில்லாத செயல்களைச் செய்யும் மன்னன் கொலையாளியைவிடக் கொடியன். அவன், தனது கொடுங்கோலால் குடிகளைச் சித்திரவதை செய்கிறான். கொடுங்கோல் பிடித்து, "போடுவரி; செய் அதை!" என்று

குடிகளைக் கொடுமையாக அதிகாரஞ் செய்து கேட்போன், 'கொடு உள்ளதெல்லாம்; இன்றேல், குத்துவேன்!' என்று வேல் காட்டி நின்று பயமுறுத்தும் வழிப்பறித் திருடனுக்கே இணையாவான்.

வேலொடு நீன்றா னிடுவேன் றதுபோலும்
கோலொடு நீன்றா னிரவு.

இவ்வாறு முறை தவறிக் கடுமையாக வரிகளை வாங்கும் கொடுங்கோலாட்சியின் கீழ், செல்வனாயிருப்பது வறுமையைக் காட்டிலும் துன்பமாகும். அரசன் விடாமற் பணம் கேட்பான்; தராவிட்டால் கொடுமை செய்வான். இந்த வரிக்கொடுமையாலே தான் பெரும்பாலும் குடிகளின் பகை முற்றி, அரசன் அழிவது. இங்கிலாந்தில் சார்லெஸ், ஜேம்ஸ், ரஷ்யாவில் ஜார், பிரான்ஸில் லூயி ஆகியோர் ஆட்சிகள் உதாரணம். "நமது ஆட்சி முறையில் இன்ன குறைகள் உள்ளன; அவற்றை இந்த வழியில் தீர்த்துக் குடிகளை மகிழ்விக்க வேண்டும்" என்று மன்னன் நாடோறும் ஆராயவேண்டும். பெரியோர்களையும், மந்திரிகளையும் நாடி, அவர்கள் சொல்லும் நன்முறை தழுவி நலஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியின்றித் தான்றேன்றித்தனமாக ஜார் போலக் கடுவரியும் கொடுவினையும் கொண்டு ஆண்டால், அத்தகைய கொடுங்கோல் மன்னன் நாளுக்குநாள் நாட்டை யிழந்து கெடுவான். பதினான்காம் லூயி இதற்கு உதாரணம். அவனது கொடுமையால் பிரெஞ்சுக் குடிகள் சுதந்தர வெறிகொண்டு புரட்சிசெய்து, அரசனைத் தூக்கிட்டுக் குடியரசை நாட்டினர். தனது கொடுமையின் விளைவைக் கருதாது, முறை தப்பி, அதர்மம் செய்யும் அரசன் தனது செல்வத்தை யிழப்பான்; குடிகளிடம் செல்வாக்கை யிழப்பான்; அரசை யிழப்பான். "ஐயோ கொடுங்கோல் தாங்கமுடியவில்லையே! தெய்வமே, காப்பாற்று!" என்று தாங்கமுடியாது, அல்லற்பட்டு ஏழை எளியவர் அழுத கண்ணீரே மன்னன் செல்வத்தைத் தேய்க்கும் வாட்படையாகும்.

அல்லற்பட்டாற்றா தழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.

மழைத்துளியில்லா நிலம் எப்படித் தழைக்காதோ,
அப்படியே அன்பில்லாத கொடியன்கீழ் வாழும் உயிர்
களும் தழைக்கமாட்டா.

94. நடுக்குங் கொடுங்கோல் நடுக்குற் றறியும்

வெருவந்த செய்யக்கூடாது. அஃதாவது, குடிகளைக் கொடுமையான தண்டனைகளால் பயமுறுத்தி நடுங்கு விக்கக் கூடாது. குற்றவாளிகளை நன்கு விசாரிக்க வேண்டும் ; தகுந்த தண்டனை விதிக்கலாம். ஆனால், தண்டனை எப்படி யிருக்கவேண்டும்? குற்றவாளி மீண்டும் குற்றம் செய்யாது திருந்தும்படி இருக்க வேண்டும். திருத்தச்சாலையே (Reformatory) நல்லது. ஒருவன் வறுமைக் கொடுமையால் திருடினால் அவனுக்கு விலங்கு போடுவதைவிடத் தொழில் கற்பிப்பது நலம். தண்டனையென்னும் கோலைக் கடுமையாக ஓச்சுவது போலக் காட்டி இலேசாகத் தண்டித்து, குற்றவாளியைத் திருத்தப் பார்க்கவேண்டும். அதுவே நீண்ட செல்வமும் செல்வாக்கும் நீங்காமல் அரசியல் நடக்கும் முறை. அப்படியின்றி, எடுத்ததற்கெல்லாம் கடுமையாகத் தண்டிக்கும் கொடுங்கோலன் அதிசீக்கிரம் அழிவதுறுதி. "இந்த அரசன் இரக்கமில்லாதவன். கொடியவன்" என்று குடிகள் இன்னல்களைச் சொல்லி வருந்தினால், அரசன் ஆயுள் சீக்கிரம் அழிந்துபோகும். எளிதில் காணமுடியாதவனாயும், கடுமுகத்தனாயும் இருப்பவன் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் பேய்காக்கும் புதையல் போன்றது. அது யாருக்கும் பயனாகாது. கடுஞ் சொல்லினாகி, ஏழை யெளியவரிடம் கருணையற்ற வள்கண்ணன், எவ்வளவு நெடுஞ் செல்வம் வாய்ந்தவனானாலும், எல்லாம் சீக்கிரம் அழிந்துபோகும்.

கடுஞ்சொல்லன் கண்ணில னாய் னெடுஞ்செல்வம்
நீடின்றி யாங்கே கெடும்.

கடுமொழியும், கைக்குமிஞ்சிய கொடிய தண்டனை யும், வேந்தனுடைய போர்வலியை அரம்போலத் தேய்த்துவிடும். கடுஞ்சொல்லால் மன்னன் படையும், சேவகருமே பகையாவார். இரக்கமில்லாத கொடுமை யால் குடிகள் பகைப்பர்.

கடுமொழியுங் கையீகந்த தண்டமும் வேந்தன்
அடுமுரண் டேய்க்கு மரம்.

மத்திரிகளுடன் கலந்து ஆராய்ந்து நடக்க வேண்டும். அப்படியின்றிச் சினங்கொண்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்து அதில் தோல்வியுற்றால், அமைச்சரையும் சேவகரையும் சீறி விழும் மன்னன் திருவும் செல்வமும் சிறுத்துத் தேயும். நாட்டைத் தகுந்த முறையில் பாதுகாக்க வேண்டும். அரசன், படை, குடிகளின் அன்பு ஆகிய இவையே மன்னனது பாதுகாப்பு. பாதுகாப்பின்றித் தூங்கினால் பகைவர் எளிதாகப் படையெடுத்துப் போரிடுவர். அப்போது அரசன் அஞ்சிப் போர்த்திறனின்றி விரைவில் தோற்றழிவான் கொடுங்கோலன் நல்லறிவாளரை விடும்பான். அவர் புத்தி சொன்னால் இராவணனுக்கு விபீஷணன் சொன்ன புத்திப்பாலாகும். தான் சொல்வதற்கெல்லாம் 'ஆமாம் சாமி' போட்டுத் தலையாட்டி, முகத்துதி பேசும் கல்வி கேள்வியற்ற அறிவிலி வஞ்சகரையே அவன் நண்பரெனச் சேர்த்துக் கொள்வான். அத்தகைய அறிவிலிகளைக் கூடிய கொடுங்கோலே உலகத்திற்குச் சுமக்க முடியாத பாரமாகும்.

கல்லார்ப் பிணிக்குந் கடுங்கோ லதுவல்ல
நிலலை நிலக்குப் பொறை.

முற்பகுதிகளில் சொல்லியுள்ள கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம், நட்பு, கண்ணோட்டம் முதலியன மன்னருக்கு இன்றியமையாதனவாம்.

95. பயனறிந் துரைப்போன் பண்புடை யமைச்சன்

அரசனுக்கு நன்மதி போன்றவன் அமைச்சன். புகழும், வளமும், பொதுநலமும், வெற்றியும் எய்தும் அரிய காரியங்களை மந்திரி அரசனுக்குத் தெரிவிப்பான்; அத்தகைய காரிய வெற்றிக்குத் தக்க கருவி, காலம், வினைசெய்யும் வகை அனைத்தையும் ஆராய்ந்து உறுதியாகச் சொல்லுவான். அவனே நல்லமைச்சனாவான். அவற்றோடு கல்வி அறிவு, காரியவறுதி, ஆழ்ந்த முயற்சி, குடிகளின் க்ஷேமத்தைப் பாதுகாத்தல் ஆகிய மாண்புள்ளவனே அமைச்சன். மந்திரிக்குத் தந்திரம் வேண்டும். பகைவருக்குப் பலமாக இருப்பவரைப் பிரித்தல்; தமக்கு அனுகூலமானவர்களைப் பொருளாலும், இன்சொல்லாலும் பேணிக்கொள்ளல்; பயனுள்ளவர்கள் மனவருத்தத்தினால் பிரிந்துபோனால், அவர்களை மறுபடியும் சமாதானஞ் செய்து தம்மிடம் பொருந்தச் செய்தல்; இம்மூன்றும் வல்லவனே திறமையுள்ள மந்திரியாவான்.

பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும் பிரிந்தார்ப்
பொருத்தலும் வல்ல தமைச்சு.

இன்னகாரியம் ஏற்றது என்று தெரிந்துகொண்டு, அது கைகூடும் வகை தேர்ந்து, உறுதியாக, ஒருதலையாக, "இன்னது செய்க!" என்று உறுத்த வல்லவனே அமைச்சன்.

தெரிதலும் தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு.

இன்னது அறம், நீதி, நேர்மை என்று அறிந்து, அதை நிறைந்த சொல்வன்மையுடன் எடுத்துறுத்தி, எப்போதும் காரியங்கள் பலிக்கவேண்டிய திறனறிவோனே, ஆலோசனைக்கேற்ற மந்திரி. இயல்பான மதிநுட்பத்துடன் நூலறிவும் மிகுந்த மந்திரிகளுக்கு முன் எந்தப் பிரச்சினையும் அதிநுட்பமன்று. அவர்கள் தமது நுண்ணறிவால் எந்தக் காரிய வெற்றிக்கும் வழி சொல்லு

வார்கள். கற்றதனால் உண்டான செயற்கை அறிவுடன், உலகியற்கையும் நன்கறிந்து காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

செயற்கை அறிந்தக் கடைந்து முலகத்
த்யற்கை அறிந்து செயல்.

அரசன் அறிவிலியாயிருக்கலாம்; சொன்ன அறிவையும் கொள்ளாமல் காரியத்தைக் கெடுக்கலாம். எனினும், அமைச்சன் கைவிடாது பக்கத்திலிருந்து, “அது சரியன்று; நியாயம் இப்படி” என்று விடாது எடுத்துக் கூறவேண்டியது கடமையாகும். அப்படிச் சொல்லாது பக்கத்திலிருந்தே அரசனுக்குத் தீமை நினைக்கும் மந்திரி எழுபது கோடிப் பகைவரைவிட அபாயமானவன். அத்தகைய மந்திரி அரசனைப் பகைவருக்குக் காட்டிக் கொடுப்பான். அவனை ஒழிக்க வேண்டும்.

பழுதெண்ணு மந்திரியிற் பக்கத்தட் டெவ்வோர்
எழுபது கோடி யுறும்.

திறமையற்ற மந்திரிகள் ஒரு காரியத்தை முறையாக ஆராய்ந்தும், இடையில் சோர்ந்து காரியத்தை முடிக்காமல் அரைகுறையாக விடுவர். கல்வி, கேள்வி, உலகியல் அனுபவம், சோராத சொல்வன்மை, அஞ்சாவுறுதி, தரும வுணர்ச்சி, சூழ்ச்சித்திறமை, அரசரிடம் உள்ளன்பு, பொருள் இடம் காலம் கருவி செய்வகை தேர்தல், விடாமுயற்சி, வெற்றித் திறன் ஆகிய அனைத்தும் அமைந்தவனே அமைச்சன்.

96. அன்பறி வின்சொல் அணிவது தூது

வேற்றரசர் குறிப்பைத் தன்னரசனுக்கும், தன்னரசன் மனத்தை வேற்றரசர்க்கும் வினயமாகத் தெரிவித்து, அரசர் பணி புரிவோன் தூதன். அன்பு, நற்குடிப்

பிறப்பு, அரசர் வீரும்பும் வசீகரமான தன்மை—இவை தூதன் பண்பு. அன்பு, அறிவு, நன்கு ஆராய்ந்து சொல்லுந் திறமை—இம் மூன்றும் தூதுகொண்டு செல்வோருக்கு இன்றியமையாதனவாகும்.

அன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்
கின்றி யமையாத மூன்று.

வேல்மன்னரிடையே, தன் அரசருக்கு வெற்றிதரும் காரியமாகப் பேசும் தூதன், அறநூல்களையும், அரசியல் நூல்களையும் நன்கு கற்றறிந்து, பண்டிதரிற் பண்டிதனாக இருக்கவேண்டும். அறிவு, ஆராய்ந்த கல்வி, பார்ப்பவர் மதிக்கத்தக்க கப்பீரமான தோற்றம் என்ற இவை அமைந்த ஆற்றலுடையவனே தூதுகொண்டு செல்ல வேண்டும். தூதன் எப்படிப் பேசவேண்டும்? வழவழாக் கூடாது; முன்பே, பேச வேண்டியதை உள்ளே ஆராய்ந்து சுருக்கமாகத் தொகுத்துச் சொல்லவேண்டும்; நயமில்லாத வார்த்தைகளை நீக்க வேண்டும்; கேட்போர் மகிழ்ந்து கவனிக்கும்படி இனிமையாகப் பேசவேண்டும். இவற்றாலேதான் தூதன் அரசனுக்கு நன்மை செய்யக் கூடும்.

தொகச்சொல்லீத் தூவாத நீக்கி நகச்சொல்லி
கன்றி பயப்பதாந் தூது.

தூதன் தனது கடமை அறியவேண்டும்; தக்க சமயம் பார்த்து, இடமறிந்து, பயனை ஆராய்ந்து, கொண்டு வந்த செய்தியைச் சொல்லவேண்டும்; தான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை நன்கு கற்று, எதிர் மன்னர் மனத்திற் பதியும்படி சொல்லி, அவர்கள் கோப விழிகளாற் பார்த்தாலும், கண்ணைக் கண்டு அஞ்சாது, சமயத்திற்குத் தக்கதை அறிந்து செய்வான் உண்மைத் தூதனாவான். வஞ்சம், இலஞ்சம், மாயச் சூழ்ச்சிகளால் பிறர் வசப்பட்டுக் காரியத்தை இழக்காது மனத்தூய்மையுடன் இருக்கவேண்டும். எதிர்ப்பக்கத்து மந்திரிகளைத் துணைக்கொள்ளும் திறமை, தன் மன்னன் முடிபைத்

துணிந்து கூறும் திண்மை, என்ற இவை உண்மையாகத் தன் அரசன் ஏறிய வழியில் தூது பேசுவோன் பண்பாகும். வாய் தவறியும் வடுமாற்றம், பழி, குற்றம், சிறுமை வரக்கூடிய சொற்களைச் சொல்லாது, மனமும் நாவும் அடங்கி, உறுதிபெற்ற திறமையுள்ளவனே அரசன் வீடும் செய்தியைப் பிறவேந்தர்க்குத் தக்கபடி சொல்ல வல்ல தூதனாவான். அப்படிப் பேசுவது தனது உயிருக்கே இறுதி பயப்பதானாலும் சரி, அவன் பயப்படமாட்டான். தன் இறைவனுக்கு நன்மையானதைத் துணிந்து சொல்லி, உறுதியான பயனைச் செய்வானே உண்மைத் தூதன்.

இறுதி பயப்பினு மெஞ்சா நிறைவற்
குறுதி பயப்பதாந் தூது.

97. விருப்ப மறிந்து வேந்தரே டிணங்குக !

மன்னருடன் பழகும் அமைச்சரும் நண்பரும் அவசியம் கவனிக்கவேண்டிய சில விதிகள் உள்ளன ; குளிக்காலத்தில் தீக் காய்கிறோம். தீயை மிகவும் நெருங்கித் தொடுவதில்லை ; அதனினின்று தூர விலகிப் போவதுமில்லை. அதுபோல், மன்னருடன் மிகவும் நெருங்காமலும், விலகாமலும் மரியாதையான தூரத்தில் இருந்து பழக வேண்டும். ஏனெனில், மன்னர் மனம் மாறுபடும். அது கடல் யாத்திரை போன்றது. அதில் அபாயமும் உண்டு.

அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.

அரசன் ஆடம்பரமான சட்டைகளணிந்து, பல்லக்கில் போனால், தானும் அப்படிப்போக விரும்பக் கூடாது. தனது நிலைக்கேற்றபடி நடந்து கொள்ளவேண்டும். அதுவே மன்னர் சலுகையைப் பெற்று, ஆக்கம் பெருகும் வழி. “நானும் அரசனைப்போல உண்பேன்,

உடுப்பேன்” என்றால், “இவன் நமக்குச் சமமாகத் தன்னை நினைத்து அகங்கரிக்கிறான்” என்று அரசன் வெறுக்க நேரிடும்.

மன்னர் விழைப விழையாமை மன்னரால்
மன்னிய வாக்கந் தரும்.

அரிய பிழைகள் வராமற் கவனமாக நடக்க வேண்டும். ஒருதரம் சந்தேகத்திற்கு இடங்கொடுத்தால், மன்னன் மனத்தைத் தேற்றுதல் யாருக்கும் முடியாது. மேலும், பின்னாலிருந்து ஆட்கள் தூண்டிவிடுவர். சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாது, கவனமாகவும் குற்றமில்லாமலும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். நிறைந்த பெரியோர் முன்னிலையில், பிறருடன் காது வைத்து இரகசியம் பேசக்கூடாது; மற்றொருவர் முகத்தை நோக்கி நகைக்கக்கூடாது; ஏதோ பரிகாசம் செய்வதாகவாவது, சூழ்ச்சி செய்வதாகவாவது அவர் நினைப்பார். பிறர் அவ்வாறு தூண்டி விடவும் இடமாகும். பெரிய மன்னர் சபையில் பலவகை மாந்தர் கூடி இருப்பார். அரசனுடன் நமக்கு என்ன கடமையோ அதை மட்டுமே கவனிக்க வேண்டும்.

செவிச்சொல்லும் சேர்ந்த நகையும் அவித்தொழுகல்
ஆன்ற பெரியா ரகத்து.

மற்றொன்று: அரசன் பிறருடன் இரகசியமாகச் செவிச் சொல் பேசினால் அதை உற்றுக் கேட்கக்கூடாது. “என்ன பேசினீர்?” என்று தொடர்ந்து சென்று கேட்கவுங் கூடாது. அரசனாக மனத்தில் இருக்கும் அந்த இரகசியப் பொருளை வெளியிட்டால்தான், “ஆகா, அப்படியா!” என்று செவிகொடுத்துக் கேட்க வேண்டுவது கடமை. மன்னனுடன் எப்படிப் பேசுவது? மன்னன் மனநிலை எப்படி என்று முகக்குறிப்பால் அறிக; சமயம் எப்படிப்பட்டதென்று உணர்க; வேண்டி வந்த காரியத்தை அரசன் விரும்பிக் கேட்குமாறு நயமாகச் சொல்லுக! சுருங்கப் பேசி விளங்க வைக்கவேண்டும்.

அரசன் வெறுப்படையும்படி வழவழவென்று கதையளக்கக் கூடாது. அரசன் மனமொப்பி விரும்பும் பெரும் பயனுள்ளதைச் சொல்லுக! காரியமில்லாததை, அநாவசியமாகப் பேசவேண்டா! அதைக் கேட்டாலும் சொல்லாதிருக்கவேண்டும்.

வேட்பன சொல்லி விளையில வெஞ்ஞான்றுங்
கேட்பினுஞ் சொல்லா விடல்.

நம்மைவிட வயதில் இளையவன், அல்லது நமது இனமுறை உறவு என்று அவமதிக்காது, அரசனின் ஒளி, புகழ். மேன்மையறிந்து மரியாதையுடன் நடக்க வேண்டும். “மன்னர் சலுகை கிடைத்தது, அன்புடன் விரும்பிக்கொள்ளப்பட்டோம்” என்றெண்ணி, அவர் ஒப்புக்கொள்ளாத காரியங்களைச் செய்யமாட்டார்கள்— யார்? துளக்கமில்லாத, அசைவில்லாத, உறுதியான ஆறிவுடையவர். “நீண்ட நாள் பழகியவர்தாமே” என்றெண்ணிப் பண்பற்ற காரியங்களைச் செய்யும் நட்புரிமை கேட்டையே தரும். எட்டாம் ஹென்றியுடன் ஒட்டுறவா யிருந்த உல்லிக்கு ஆன கதிதான் அவ்வாறு எண்ணுவோர்க்கும் உண்டாகும்.

பழைய மெனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.

98. உலக நடப்பெல்லாம் ஒற்றரால் அறிக !

ஒற்றனும், மன்னறம் விளக்கும் தருமசாத்திரமும் அரசனுக்கு இரண்டு கண்போலும் : ஒற்றன் வெகு தொலை நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் கண்போல்வான். “இன்னது செய்வது நலம் நியாயம்” என்று அருகே யிருந்து விளக்கும் கண்போன்றது தருமசாத்திரம். எல்லாருக்கும் நிகழும் எல்லாவற்றையும் உடனுடன், ஒற்றரால் விரைவில் அறிதல் மன்னனுக்கு நித்திய தொழிலாகும்.

எல்லார்க்கு மெல்லா நிகழ்பவை யெஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன் றொழில்.

நம் தமிழ் மன்னர் தாமே உருமாறிச் சென்றும்
குடிகளின் நிறை குறைகளைக் கண்டும் நீதி செலுத்
தினர். பெரற்றையப்பாண்டியன் உதாரணத்தைக் காண்க.
குடிகள், பகை மன்னர், நண்பர், சேவகர் முதலியார்
நிகையும், கருத்தும், செயலும், பேச்சும் ஒற்றரால்
அறியவேண்டும். இவ்வாறு எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும்
ஒற்றரால் அறிந்து, அவற்றின் பொருளறிந்து, தக்கது
செய்யாத மன்னன் ஆட்சி வெற்றிபெறாது. யார் யாரை
ஒற்றனால் ஆராயவேண்டும்? தனது காரியத்தைச் செய்
யும் அரசாங்க ஊழியர், நண்பர், சுற்றம், பகைவர் முதலிய
அனைவரையும் சோதித்தறிய வேண்டும். ஒற்றிற்கு
ஏற்றவன் யார்? கண்காணக்கப்படும் ஆட்கள் சந்தேகப்
படாத உருவொடு சென்று, அவர்கள் சந்தேகித்துப்
பார்த்தாலும் அஞ்சாது, தனது இரகசியத்தை எங்கும்,
யாரிடமும், ஒருகாலும் வெளியிடாது, நிலைமை அறிந்
துரைப்பவனே சரியான ஒற்றனாவான். ஆள் தெரியாது,
ஆளை அறிதலே ஒற்றின் இலக்கணம். ஒற்றர். துறவிகள்,
விரதிகள் வேடங்கொண்டு, சந்தேகத்திற்கு இடம்தராது
சென்று ஆட்களை நன்றாக முற்றும் ஆராய்ந்து, நிகழ்ச்சி
தெரிவிக்க வேண்டும். பகைவர் என்ன செய்தாலும்
சரி; சீசார்வடையக் கூடாது. எந்தத் தந்திரம் செய்தும்,
ஆட்களின் உட்கருத்தை அறிந்து அரசனுக்குத்
தெரிவிக்கவேண்டும். மறைவான செயல்களை உள்
ளாட்களைக் கொண்டு கேட்டறிந்து, ஐயப்பாடின்றிச்
செய்திகளை அறிவிக்க வல்லவனே ஒற்றிற்கேற்றவன்.
ஆனால், ஒற்றர் சொல்வதையும் அப்படியே நம்பிவிடக்
கூடாது. இன்னுமோர் ஒற்றனைவிட்டு மற்ருருமுறை
நன்கு அறிந்தே முடிவாக ஒன்றைத் தீர்மானிக்க
வேண்டும்.

ஒற்றொற்றித் தந்த பொருளையு மற்றுமோர்
ஒற்றினால் ஒற்றிக் கொளல்.

ஆனால் ஓர் ஒற்றனை, மற்றவன் அறியாதபடி ஒற்றாள வேண்டும். இவ்வாறு மூன்று ஒற்றர் சொல்வது ஒத்திருந்தால், அந்த அறிகை உண்மையெனக் கொள்ளலாம். நல்ல செய்தி கொணர்ந்த ஒற்றனுக்குச் சிறப்பாகப் பரிசு தருவதானால், எல்லாரும் அறியும்படி தரக்கூடாது; தனித்தே சிறப்புச் செய்யவேண்டும். இன்றேல் இரகசியத்தை மன்னன் தானே வெளி விட்டது போலாகும்.

சிறப்பறிய வொற்றின்கட் செய்யற்க செய்யிற்
புறப்படுத்தா னாகு மறை.

இனி, அரசன் தன் அங்கத்தினருடன் எப்படி வினைத்திறன் ஆளுவானெனக் காண்போம்.

நூல் 12. வினைத்திறன்

99. தீவினை நீக்கி நல்வினை செய்க!

இயற்கை ஒவ்வொருவரையும் செயலுக்குத் தூண்டுகிறது. சிந்தையடக்கி, தம் முள்ளே தாமான யோகியரே முற்றும் வினையற்றிருக்க முடியும். மற்றையோர் தீமை விலக்கி நல்வினை செய்க! நல்ல துணையிருந்தால் ஆக்கமுண்டாகும். நல்வினை இருந்தால் நாம் வேண்டிய வெல்லாம் எய்துதும். நல்வினையால் தீய தொழியும்; வாழ்வு மாசறும்; புகழுண்டாகும்; கடவுள் அருள் உண்டாகும். நிலையான நன்மையும் புகழும் இல்லாத காரியத்தை விலக்கவேண்டும். எப்போதும் இதைச் சிந்தித்தே ஒரு காரியம் தொடங்கவேண்டும்.

என்று மொருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை.

மேன்மேலும் மேலோங்க வேண்டுவோர், தமது புகழொளியை மழுக்கும் வினையை ஒழிக்கவேண்டும். அசையாது உறுதிபெற்ற அறிவாளிகள், மெய்க்காட்சியாளர், எத்தகைய இடுக்கண் வந்தாலும் இழிவினை செய்யார்; “முன்பு இன்னார் இதைச் செய்து அவமானப்பட்டார்” என்று கண்டு, தாம் அதனிளின்றும் விலகுவர்.

இடுக்கட் படினும் இளிவந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்.

“ஆகா! எப்படிப்பட்ட காரியம் செய்தோம்! ஏன் செய்தோம்?” என்று பின்னால் இரங்கி வருந்தும்படியான வினைகளைச் செய்யற்க! அப்படித் தவருகச் செய்தால் அக் காரியத்திற்காக இரங்கி, மற்றும் அத்தகைய

காரியம் செய்யா திருத்தல் நல்லது. ஒருதரம் செய்து வருந்திய பிழையை மறுமுறையும் செய்யாது கவனமாக இருக்கவேண்டும்.

எந்நென் றிரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று.

பெற்ற தாய் பசியால் வருந்தக் கண்டாலும் சரி, அப் பசி தீர்க்க, பெரியோர்கள், “பாவம் தீமை, அநியாயம்” என்று பழிக்கும் வினைகளைச் செய்யற்க!

ஈன்றான் பசிகாண்பா னாயினுள் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

ஏனெனில், பழி பாவங்களைச் செய்து பெற்ற செல்வத்தைக் காட்டிலும், குற்றமற்ற சான்றோர் வருந்தும் கொடிய வறுமையே சிறந்தது. துரியோதனன் செல்வத்தினும் விதூரன் எளிமை சிறந்தது. அறநூல்கள் கண்டிக்கும் தீவினையை விலக்காது, செய்து முடிந்தாலும், அதனால் பெருந் துன்பமே வரும். சீதையைத் தூக்கிச் சென்ற இராவணன் குலத்தோடு அழிந்தான். சகுனி சூழ்ச்சி முடிந்தாலும், பாரதப்போர் முண்டு, கௌரவர் கிளையறுந்தது. பிறரை அழவைத்துக் கொள்ளையடித்த செல்வமெல்லாம், உடையவன் தலையில் கையைவைத்து அழும்படி அழிந்துபோகும். அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம். பாஞ்சாலி கண்ணீர் விட்டழ, துரியோதனன் செய்த அநியாயங்க ளெல்லாம் முடிவில் அவன்குலத்தை வேரோடு அறுத்தன. நல்ல வழியில் வந்த பொருள், இடையே எதிர்பாராத காரணத்தால் போனாலும், பின்னால் ஒரு காலம் வட்டியும் முதலுமாக வந்து சேரும்; நன்மை தரும். ஏலேல சிங்கன் கடலில் போட்ட தங்கம் திரும்பித் தனக்கே வந்தது. நாடு நகரைத் தோற்று, மயானம் காக்கும்படி நேரிட்டும், அரிச்சந்திரன் சத்திய பலத்தால் எதிரியை இணக்கி, இழந்த அரசுடன், உலகுள்ளமட்டும் அழியாப் புகழும் பெற்றான். வஞ்சகையால், தீமையால் பொருள் செய்து உலகை ஏமாற்றப்

பார்த்தால் முடியாது; அது சூனையிடாத ஈரக் களிமண் பாணையில் தண்ணீர் வைத்தது போல ஒழுக்கிப்போகும்.

100. மனத்திட்பத்தால், வினைத்திட்பமுறும்

நல்ல காரியத்தில் மனவுறுதி கொள்ளவேண்டும். மனமே மனிதன். மனத் திண்மையே செயல் வெற்றி. மனம் படைத்தவர் வினைவலி பெற்று வெற்றியடைவர். மனத் திண்மையுற்றார் எண்ணியது எண்ணியவாறே பலிக்கும். பூசலார் நாயனார் மனவுறுதியால் உள்ளத்தில் கட்டிய கோயிலில், கடவுள் முதலில் எழுந்தருளினார். பெரிய மேதாவிகளெல்லாரும் காரிய சித்தி பெறுவது மனத்திண்மையால். பத்துப்பேர் மனவுறுதியுடன் ஒருங்கே கூடி எண்ணிய காரியம் உறுதியாகப் பலிக்கும் எண்ணத்திற்கு அபார சக்தியுண்டு.

எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்.

குற்றமான செய்கை விலக்குதல், ஒரு நல்ல காரியத்தைக் கைக்கொண்டபின் எது வந்தாலும் அதனைக் கைவிடாதுசெய்து முடித்தல் — இந்த இரண்டும் ஆராய்ச்சியுள்ள அறிவாளிகள் கொள்செய்யாகும். காரிய வெற்றிக்கு ஒரு வழியுள்ளது: முடிவாகக் கைகூடுமட்டும் நம் கருத்தை வெளியிடக் கூடாது. மனம், நாவடக்கிக் காரியக் கருத்துடனிருந்து முடிவில் வெற்றியால் வெளிவரச் செய்யவேண்டும். இடையில் வெளிப்படுத்தினால், பகைவரும் பொருமைக்காரரும் காரியத்தைக் கெடுப்பர், நீக்க முடியாத துன்பங்கள் உண்டாகும். இரகசியம் அவசியம். அடங்கி முயல்வதே ஆண்மை. கலங்காது நல்லதென்று கண்ட வினையை இடையில் மனம் சலியாது, சோம்பித் தூங்காது, சுறுசுறுப்பாகச் செய்யவேண்டும்.

கலங்காது கண்ட வினைக்கட்டுளங்காது
தூக்கங் கடிந்து செயல்.

“இப்படிச் செய்யவேண்டும், அப்படிச் செய்ய வேண்டும்” என்று சொல்லுதல் எல்லார்க்கும் எளிது தான். சொன்னபடி செய்து காட்டுவதுதான் அருமை. செப்புவதெளிது ; செய்வதரிது.

சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய அரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.

பெரிய செயல்களை மனவீறுடன், உறுதியுடன் வென்று புகழ்பெற்ற பெரியாரை அரசன் தன்னிடம் ஈர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களது வினைத் திட்டத்தால் அரசியலுக்கு நல்ல மதிப்பும் கிடைக்கும். அத்தகைய அறிவாளிகள், உருளும் பெருந்தீர்போன்ற அரசியலுக்கு அச்சாணிப்பான்று உதவக் கூடியவர். கேவலம் வெளித் தோற்றத்தில் குட்டை, ஒல்லியென்று அவர்களைப் பார்த்து எள்ளாதிருக்க வேண்டும். சிறியோரெல்லாம் சிறியவரல்லர். உருவிற்கு சிறிய அகத்தியர் எவ்வளவு அற்புதமான காரியங்களைச் செய்தார் ! உடலின் அளவும், நிறமும் அல்ல ; உள்ளத்தின் தூய்மையும், திண்மையும், காரிய வீறுமே மனிதனைக் காட்டும். உடல், செல்வம், ஆள் படைகளில் எவ்வளவு வலுத்திருந்தாலும், காரியவறுதி இல்லாவிட்டால் உலகம் அவரை மதியாது. ஆதலால், பலருக்கும் இன்பந்தரும் பொதுநலப் பணியைத் துணிந்து மனவறுதியுடன் செய்க ! எவ்வளவு துன்பப்பட நேர்ந்தாலும் மனந்தளரவேண்டா ! தென்னுப்பிரிக்காவில் எவ்வளவு துயர் பொறுத்து மகாத்ம காந்தியடிகள் நலம் புரிந்தார் !

துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி
இன்பம் பயக்கும் வினை.

101. துணிந்த வினையைத் தூங்கா தியற்றுக் !

நன்கு ஆலோசித்து, “சரி இதைச் செய்வது” என்று துணிந்தபின், காலத்தாழ்ச்சியின்றி அவ் வினையைத் தொடர்ந்து செய்யவேண்டும். நிதானமாக ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டியதைத் தாமதித்தே செய்யலாம்; சுறுசுறுப்பாக நடக்கவேண்டிய காரியத்தைத் தூங்காது, சுறுசுறுப்பாகவே செய்யவேண்டும்.

தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை.

தடையில்லாமல் எளிதாக முடிந்த தருவாயி் லெல்லாம் காரியத்தைக் கடிதாகச் செய்தல் நல்லது. அப்படி முடியாது சந்தர்ப்பம் முட்டுக்கட்டை போட்டால், காரியத்தைக் கொண்டு செலுத்தும் வழியை ஆலோசித்து, முன்பின் பார்த்துச் செய்யவும். கொண்ட வினையை முடிக்காது மிச்சம் வைக்கக் கூடாது; பொருந்திய பகைவரையும் முறியடிக்காமல் விட்டுவிடக் கூடாது; வினை, பகை இரண்டும் மிச்சப்பட்டால், தீயை அணைக்காது மீதி வைத்ததுபோலத்தான்! அத் தீ மீண்டும் கனன்று வீட்டைப் பற்றும். அதுபோல, முடிக்காது இடையில் கைவிட்ட வினை புகழையெரிக்கும். பகை மீண்டும் பலம் பெருகிப் போர் செய்து, ஊரையழிக்கும். ஓடிப்போன மாரீசன் மீண்டும் வந்து இராவணன் சீதையைத் தூக்கிச் செல்லக் காரணமானான்!

வினைபகை யென்றிரண்டின் எச்சம் நினையுங்கால்
தீயெச்சம் போலத் தெறும்.

ஐந்து விஷயங்களை ஐயமறத் தெளிந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்க. அவையாவன:—1. அக்காரியம் நிறைவேறவேண்டிய பொருள் வளமை. 2. அதற் தேற்ற கருவி சாதனம். 3. அதற்கேற்ற காலம். 4. கொண்ட வினையின் இயல்பு. 5. அதைத் தொடங்கி முடிக்கத்தக்க இடம்.

பொருள் கருவி காலம் வினையிடனோ டைந்தும்
இருள் தீர வெண்ணிச் செயல்.

மற்றும் சிந்திக்க வேண்டியன :—அக்காரிய முடி
விற்கு எவ்வளவு முயற்சியும் உழைப்பும் வேண்டும்,
அதனிடையே வரும் இடையூறுகள் என்ன, எத்தகையன,
இவ்வளவு சிரமப்பட்டு வருந்தியும் காரியம் நிறை
வேறியபின் அதனால் வரும் பயனென்ன, ஆதாய
மென்ன என்பவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துப் பய
னுள்ளதைச் செய்யவேண்டும். அந்தக் காரியத்தில்
முன்னே அனுபவமாகி, அதன் விஷயங்களை நன்கு
அறிந்தவனுடைய கருத்தையும் கேட்டறிந்து கொள்ள
வேண்டும். இஃதே ஒரு காரியத்தை ஆற்றலுள்ளவன்
செய்யும் முறை. ஒருவினை தொடர்ந்து செய்யும்
போது, அதற்குச் சாதகமாகும் இன்னொரு காரியத்தையு
ம் சாதித்துக்கொள்ள வேண்டும். அது பழகின
யானையை விட்டுப் புதிய காட்டானையைப் பிடிப்பது
போல எளிதாக முடியும். அனுகூலமான நல்லவர்க்கு
நல்ல உபகாரம் செய்யவேண்டும். அதனினும், பகை
வரை மீண்டும் சமாதானஞ் செய்து, பகை தீர்த்து, நம்
முடன் ஒட்டுறவா யிருக்கச் செய்வது மிக்க நலம்.

நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே
ஒட்டாரை யொட்டிக் கொளல்.

சிறிய இடத்தை ஆளுவோர், உள் நடுங்கிக்
கொண்டே யிருக்கக்கூடாது. நேர்ந்தபோதே தம்மினும்
அறிவாற்றல்களிற சிறந்த பெரியாரைப் பணிந்து
துணைக்கொள்ள வேண்டும். மெலியர் வலியர்
துணையை நாடுக !

102. செல்வச் சுகந்திற் செய்வினை மறவேல் !

செல்வமகிழ்ச்சியால் செய்யவேண்டிய கடமையை
மறக்கக் கூடாது. அளவற்ற போகசுகங்களால் செய்ய

வேண்டிய நற்செயலில் சோர்வுபடல், அளவிறந்த சினத்தினும் தீது. வறுமை நாடோறும் அறிவைக் கொல்லும். மறதி புகழைக் கொல்லும். மறதியுள்ளவர்களுக்குப் புகழில்லை. இஃது எவ்வகை அறநூலாரும் கண்ட முடிபாகும். பயங்காளிக்கு எவ்வளவு அரண் இருந்தும் பயனில்லை. கவனமில்லாதவனுக்கு நல்ல செல்வச் செழிப்பிருந்தும் பயனில்லை. அவன் முன்பின் யோசிக்காமல் அத்தனையும் தன் சுகபோகங்களுக்காக அழித்துத் தீர்த்துவிடுவான்.

அச்ச முடையார்க் கரணில்லை யாங்கில்லை
பொச்சாப் புடையார்க்கு நன்கு.

பின்னால் வரப்போவதை, முன்பே ஆராய்ந்து, தக்க காப்புடன் வாழாது கவனமற்றிருப்பவன், பின்னால் வரும் பெருந்துன்பத்திற்காக மனம் வருந்த நேரிடும். யாரிடமும், எந்தக் காலத்திலும் கவனமாக இழுக்கில்லாது நடந்தால், அதைப்போல நன்மையில்லை. மறதியின்றி, எப்போதும் விழித்து நடப்பதைக் கருவியாகப் போற்றினால், ஒருவனுக்கு ஆகாத அரிய காரியம் எதுவுமில்லை. கவனம் தவருது, நாலையும் யோசித்து நடந்தால், எடுத்த காரியம் நிறைவேறும். அறிவாளிகளாலும் அறநூல்களாலும் புகழ்பெற்ற நல்ல காரியங்களைப் போற்றிச் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாது மறந்தவர்க்கும், அலட்சியம் செய்தவர்க்கும், ஏழு பிறப்பிலும் நன்மையில்லை. செல்வ மகிழ்ச்சியால் மதர்த்துச் செருக்குறும்போது, முன்னே அவ்வாறே சுகபோகங்களில் இழிந்து, கடமை மறந்து கெட்டழிந்தவரை எண்ணித் திருந்துக!

இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை யுள்ளாக தாந்தம்
மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போழ்து.

எத்தனையோ சமஸ்தான மன்னர் செல்வக் களிப்பால் கண்டபடி செருக்குற்றலைந்து, நாட்டை மதியாது, நல்லோரை மதியாது, கடமையிற் சோர்ந்து,

பதனழிந்து, அரசழிந்து கடனுடனுற்றுக் கெட்டனர். நல்வினையை எப்போதும் மறவாது உள்ளத்தில் வைத்து நினைத்துக்கொண்டே யிருந்தால் நினைத்த காரியம் கைகூடுவது எளிதாகும். நல்லதே நினைக, நல்லன கூடும்.

உள்ளிய தெய்த லெளிதுமன் மற்றுந்தான்
உள்ளிய துள்ளப் பெறின்.

103. பண்ணுந் தொழிலை யெண்ணித் துணிக !

ஒரு காரியத்தில் இறங்குமுன், “இதனால் இன்னது ஆகும். இவ்வளவு அழியும், முடிவில் இவ்வளவு ஊதியந் தரும்” என்று நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்துச் செய்யவேண்டும். தன்னினத்தாரில் (அமைச்சரில்) முன்பின் அனுபவமுள்ளவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுடன் நன்கு சிந்திக்கவேண்டும்; பிறகு காரியம் செய்யவேண்டும். அப்படிப்பட்ட அரசனுக்குக் கைகூடாத அரும்பொருள் எதுவும் இல்லை. பெரிய இலாபம் தருவது போலக் காட்டி முடிவில் முதலையும் இழக்கச் செய்யும் காரியத்தில் அறிவாளிகள் தமது கருத்தை ஊக்கமாட்டார்கள்.

ஆக்கங் கருதி முதலிழக்கும் செய்வினை
ஊக்கா ரறிவுடையார்.

ஊரார் அவமதிப்பிற்கு அஞ்சி நடக்கும் மாணிகள் நன்றாக ஆராய்ந்து தெளியாத ஒரு காரியத்தில் துணிந்து பிறகு அவமானப்படமாட்டார்கள். காவலன் தனது பலத்தையும், எதிரி பலத்தையும் கண்டு, நல்ல மந்திரிகளுடன் வகையாக ஆராய்ந்து பார்க்காமல், வலுவுள்ள ஒரு நாட்டின்மேல் படையெடுத்தால் என்ன வாகும்! உள்ளதும் போகும்; செழிப்பான தனது நிலத்தில் பகைவரை ஊன்றவைத்ததாகும். செய்யத்

தகாத காரியத்தைச் செய்தால் கேடுறும். செய்யத் தகுந்த காரியத்தைச் செய்யாது தூங்கினாலும் கேடாகும்.

செய்தக்க வல்ல செய்க்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமையானுங் கெடும்.

ஆதலால், “தக்கது, தகாதது இன்னது, இக் காரியத்தில் வருவது நன்மையா தீமையா” என்று நல்ல அறிவாளிகளைக் கலந்து பலமுறை எண்ணிப் பார்த்து ஒரு காரியத்தைச் துணிந்து செய்யவேண்டும்; காரியத்தில் துணிந்து இறங்கியபின் “எண்ணுவோம்” என்பது பிசகு.

எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு.

வழியறிந்து, ஒரு முயற்சியிற் பாடுபடவேண்டும்; முயற்சியின் பலபலன்களைப் பார்க்கவேண்டும். பலனுள்ளதானால் அறிவாளிகளுடன் ஆராய்ந்து அதை வெற்றிபெற நடத்தும் வழியை ஆராயவேண்டும்; பிறகு வருந்திப் பாடுபடவேண்டும். அப்படியில்லாமல் வழிதப்பித் தாறுமாறாக ஒரு காரியம் செய்தால், பலர் பக்கத்திலிருந்து போற்றினாலும், அது பலிக்காது. ஓட்டையாய், அவமானத்துடன் வீழ்ச்சியடையும். வகையாகச் செய்யாதது நகையாட இடமாகும், வீணாகும்.

ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர்நின்று
போற்றினும் பொத்துப் படும்.

செயலுக்கேற்றதை முயலுக! பிறர் எள்ளாததை எண்ணிச் செயல்வேண்டும். தமது நிலைக்கும், ஆற்றலுக்கும் ஒத்துக்கொள்ளாத காரியத்தைச் செய்தால், உலகம் ஒப்புக்கொள்ளாது இகழும். நல்ல காரியங்களுள்ளும் தவறுதல் உண்டாகும். பாம்பைக் கொஞ்சினால் படக்கென்று கொத்தும். பசிக்கும் நோயாளிக்குப்

பலாப்பழம் தரலாமா? அவரவர் பண்பறிந்து, குணங்கண்டு காரியம் செய்யவேண்டும். உலகம் பலவிதம்.

நன்றூற்ற லுள்ளூந் தவறுண் டவரவர்
பண்பறிந் தாற்றூக் கடை.

104. திறமை அறிந்து செய்வது செய்க

“இந்தக் காரியத்தில் இறங்குகிறோம். இந்தக் காரியம் எப்படிப்பட்டது? இதைச் செய்ய எவ்வளவு திறமை வேண்டும்? நமக்கு என்ன திறமை இருக்கிறது? காரியத்தைச் சாதிக்கப் போதிய பலம் நம்மிடம் உள்ளதா? பகைவன் கை எப்படி? நம்மைவிடப் பலவானா? அல்லனா? அவனுக்குத் துணை செய்வோர் பலம் எவ்வளவு? நமக்குத் துணை செய்வோர் திறமை எவ்வளவு? இக்காரியம் நமக்குச் சாத்தியமா?” என்று பலவாறு ஆராய்ந்தே ஒன்றில் புகுந்து முயலவேண்டும். இன்றேல், சிலம்பத் தடிகொண்டு ஆகாசக் குண்டுடன் போர் புரிந்தவன் கதையாகும்.

வினைவலியுந் தன்வலியு மாற்றூள் வலியுந்
துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல்.

“இந்த மட்டிற்குத்தான் நமக்கு ஒல்லும், சாத்தியமாகும்” என்று ஒருவன் தனது திறமையறிக; காரியத்திற்கேற்ற எல்லா அறிவையும் நன்கு அறிக. பிறகு தனது அளவில் தங்கி, காரியக் குறிப்புடன் பகைமேற் சென்றால் ஆகாத காரியமில்லை; வெற்றி கிடைக்கும். திறனும் தகுதியும் அறிந்து வினைசெய்க, தம்முடைய வலிமை அறியாது, ஏதோ ஓர் ஊக்கத்தில் வெறி பிடித்துச் சேனையைத் தூண்டி வலிய பகைவரைப் பொருது, இடையில் முறிந்து தோற்றவர் பலர். விளக் கொடு பொரும் விட்டில் என்னவாகும்? தன் மட்டில் தனக்கு உள்ளதைக் கொண்டு மனம் அமைந்து

வாழாது, தனது அளவறியாது, “நான் பலவான், அவனை வெல்லுவேன், இவனை முறியடிப்பேன், மலையைப் புரட்டுவேன், கடலைத் தூர்ப்பேன், எனக்குச் சமானம் யார்?” என்று தன்னைத் தானே வியந்து கொண்டிருப்பவன், விரைவாகக் கெட்டுப்போவான்; தற்செருக்கால் வகையறியாது, வலிய பகையுடன் முட்டித் தோற்று விடுவான்.

அமைந்தாந் கொழுகான் அளவறியான் தன்னை
வியந்தான் விரைந்து கெடும்.

மயிலிறகு மெலிது. அதையும் அளவுக்கு மிஞ்சி ஏற்றினால், வண்டி சுமக்கமாட்டாது அச்ச முறிந்து போகும். அதுபோல, வலியர் எளிய பகைவர் பலரை ஒரே சமயத்தில் பொருதால் தமது சேனாபலம் முறியும். எளியராயினும் பலர் ஒன்றுபட்டால் வலிய பகையையும் முறியடிக்கலாம்.

பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டஞ்
சால மிகுத்துப் பெயின்.

சாகாடு என்றால் சகடை, வண்டி. தனது சக்திக்கு எவ்வளவு முடியுமோ அதற்குமேலே சென்றால் உயிருக்கே ஆபத்தாகும். ஒரு மரத்தின் நுனிக் கொம்பில் ஏறினவன் அதற்கு மேலே சென்றால், கொம்பொடிந்து கீழே விழுந்து சாகவேண்டிவரும்

நுனிக்கொம்ப ரேறினார் அஃதிறந் தூக்கின்
உயிர்க்கிறுதி யாகி விடும்.

அஃதிறந்து ஊக்குதலாவது, அந்த நுனிக் கொம்பையும் கடந்து மேலே ஊக்கமுடன் செல்லல். ஈகைக்கும் அளவுண்டு. நல்ல வழியில் வழங்க வேண்டும். தனது அளவுக்கேற்றபடியே வழங்க வேண்டும். தனக்கு மிஞ்சிய தானம் வேண்டா. பேர் புகழுக்காகத் தன்னளவிற்கு மிஞ்சிக் கடன் வாங்கியும் கொடுப்பவன் வருந்துவான். வருவாய் சிறிதா யிருந்

தாலும் பரவாயில்லை. செலவு அளவுக்கு மிஞ்சினால் கெடுதல் விளையும். வாய்க்காலைவிட வடிகால் பெரிதானால் ஆற்றில் மன்தான் மிஞ்சும். இவ்வாறு அளவறிந்து வாழாதவன் வாழ்வு, ஏதோ பசையுள்ளது போலத் தோன்றும்; இடாம்பீகத்தாலும், அமிதங்களாலும் நாளுக்குநாள் கையினைத்து, சூனியமாகி, இருந்த இடங்கூடத் தெரியாது மறைந்தொழியும். எத்தனையோ சமஸ்தானங்கள் நம் நாட்டில் இப்படிச் சீர்குலைந்து போயின!

அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கையுள் போல இல்லாகித் தோன்றக் கெடும்.

அளவறியாத செலவு, ஆழமறியாது இறங்குவது போலாம்.

105. காலமறிந்தவன் ஞாலம் வெல்வான்

தக்க காலமறிந்து காரியம் தொடங்கவேண்டும். அதற்கு அமைந்த வேலை யுண்டு. ஆந்தையைக் காக்கை இடையில் எதிர்த்தால் இறக்கும். அதே ஆந்தையைக் காக்கை பகலில் பொரிந் வெல்லும். அதுபோல, பகைவர்மேல் போர் தொடுக்கும் வேந்தர் தக்க சமயம் பார்த்திருக்கவேண்டும்.

பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை யிகல் வெல்லும் வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது.

திருமகள் யாரிடமும் நிலைத்திருக்கமாட்டாள்; சரியான பருவத்துடன் ஒட்டிய முயற்சியே அத்திருமகளையும் நீங்காது நம்முடன் இணைக்கும் கயிறாகும். காலம் பார்த்து நடந்தால்; திருவும் செல்வமும் நம்மை நீங்கா. தக்க சாதனங்களுடனே, பொருத்தமான காலமும் அறிந்து முயன்றால், சாதிக்க முடியாத காரியம் ஏது? கருவியும் காலமும் கூடினவனுக்கு எக்காரியமும்

அரிதன்று. சரியான காலமும், தகுந்த இடமும் கருதிச் செய்தால், உலகையே வெல்லவேண்டும் என்றாலும் கை கூடும்.

ஞாலங் கருதினுங் கைகூடுந் காலங்
கருதி யிடத்தாற் செயின்.

உலகைத் தம் வசப்படுத்தக் கருதும் பெரிய அரசர், துருதுருத்து ஒரு காரியத்தில் தாவமாட்டார்கள்; கலங்காது, அவசரப்படாது, பதருது, “காலம் வரட்டும்” என்று பொறுமையாகப் பார்த்திருப்பார்கள்.

காலங் கருதி யீருப்பர் கலங்காது
ஞாலங் கருது பவர்.

முட்டுக்கடா பின்வாங்குவது, பகையாட்டைப் பலமாகப் பாய்ந்து முட்டிப் போர் செய்வதற்கே. அது போல, ஊக்கமும் வலிமையும் கொண்ட அரசன் தன் பலங்களை அடக்கி, ஒடுங்கி இருப்பது, தகுந்த காலத்தில் தீவிரமாகத் தாவிப் போர் செய்யவேயாம்.

ஊக்க முடையான் ஒடுக்கம் பொருதகர்
காக்கற்குப் பேருந் தகைத்து.

“பொருதகர்” என்பது போர் செய்யும் ஆடு. ஒள்ளிய அறிவாளிகள் பகைவர் தம்மை இழிவு செய்தால், பொள்ளென்று அக்கணமே சினந்து பாயமாட்டார்கள்; கோபத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு தகுந்த காலம் பார்த்திருப்பார்கள். உண்ணைவிட வலிமிகுந்த பகைவரைக் கண்டால், பணிந்து நட! அதனால், “இவன் நமக்குப் பணிந்துவிட்டான்” என்று மிதமாயிருப்பர். அவர் பலம் இளைத்த சமயம் பார்த்துப் போர் செய்! அப்போது அவரை எளிதில் வென்றுவிடலாம். எய்தற்கரிய காலம் கைகூடும்போது ஒரு நொடிகூடத் தாமதம் வேண்டா; உடனே செய்தற்கரிய செயல்களைச் செய்யத் துணி க!

எய்தற் கரிய தியைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற் கரிய செயல்.

குளத்தில் கொக்குப் பேச்சுமுச்சில்லாமல் அமைதியான யோகி நிஷ்டையிலிருப்பதுபோல அசைவில்லாதிருக்கும்; தான் கருதிய மீன் வந்ததும் படக்கென்று கொத்தி யுண்ணும். அதுபோல, தகுந்த வேளை வருமட்டும் காரியந் தொடங்காது, கருத்தைக்கூட வெளிக்காட்டாது, கொக்குப்போலே, மொட்டுப் போலே கூம்பி, குவிந்து, அடங்கி இருக்கவேண்டும்; தூங்கக்கூடாது. சிறந்த வேளை வந்ததும், கொக்கின் கொத்தைப் போலப் பகையைப் பட்டெனத் தாக்குக!

கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து.

106. இடங்கண் டறிந்து தொடங்குக தொழிலே!

முற்றும் ஆராய்ந்து இன்ன இடம் ஏற்றது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். அதன் பிறகே போர்வினை தொடங்கவேண்டும். அதுகாறும் வீரியங் கூறிப் பகைவரை எள்ளாது அடக்கமாயிருக்க வேண்டும். மிக்க போர்வலி படைத்த வீரருக்கும் கோட்டையுள்ள இடம் சேர்ந்தால், வெற்றிக்கேற்ற பல நன்மைகளைத் தரும். தகுந்த இடங் கண்டறிந்து, தம்மை அரண்களாற் போற்றிப் பிறகு இகலவருடன் போர் தொடங்கினால், ஆற்றாதவர்களும், வலிவுற்றுச் சமர் வெல்லுவர்... தக்க இடமறிந்து கோட்டையிற் பொருந்திப் போர்த்தொழில் புரிந்தால், தம்மை முறியடிக்க எண்ணிய பகைவர் தமது எண்ணம் இழந்து தோற்பர்.

எண்ணியார் எண்ணமிழப்பர் இடனறிந்து
துன்னியார் துன்னிச் செயின்.

ஆழ்ந்த தண்ணீரில் முதலை எந்தப் பிராணியையும் வெல்லும்; யானையைக்கூட இழுத்துண்ணும்! அது

தண்ணீரை நீங்கிக் கரைக்கு வந்தால், பிற பிராணிகள் அதை எளிதாகக் கொல்லும். அவரவர் இடத்தில் அவரவர்க்கு வலிவுண்டு.

நெடும்புனலுள் வெல்லு முதலை யடும்புனலின்
நீங்கி னதனைப் பிற.

வலுத்த உருளைகளைக் கொண்ட தேர், கடலில் ஓடாது. இடந்தப்பினால் எதற்குந் தோல்விதான் உண்டாகும். அணி வகுப்புகளை யெல்லாம் நன்றாக எண்ணித் தயாரித்துக்கொண்டு, தகுந்த இடமும் பார்த்துப் போர் செய்யும் அரசனுக்கு மனோ தைரியந்தவிர வேறு துணை வேண்டா.

அஞ்சாமை யல்லாற் றுணைவேண்டா எஞ்சாமை
எண்ணி இடத்தாற் செயின்.

தன்படை சிறிதானாலும், தகுந்த இடம்பார்த்துக் களனமைத்துப் போர் செய்தால், மிகுந்த படையுடைய பகைவன் ஊக்கம் அழிந்து போகும். இடமறிந்து நின்ற பாஜி, சிவாலிக்குவெற்றி அளித்தான். எதிரியின் இருப்பிடத்தில் தாக்கக்கூடாது. சரியான அரணும் சீரும் இல்லாத மனிதரையும் அவர்கள் வசிக்கும் சொந்த இடத்திற் சென்று தாக்குதல் அரிது. சொந்த இடத்தினின்று பகைவனை இழுத்து, வேறு இடத்திலேயே போர் தொடுக்கவேண்டும்! கண் அஞ்சாது, வலிய வேலாட் படையை நேரே எதிர்த்துப் போர் புரிந்த வீர யானையும், கால் ஆழக்கூடிய சகதியில் அகப்பட்டால், ஒரு நரிகூட அந்த இடத்தில் அதைக் கொல்லும். இடம் மாறுபட்டதால் யானை அங்கு வலுவிழக்கிறது.

காலாழ் களரில் நரியடும் கண்ணஞ்சா
வேலாண் முகத்த களிற்று.

107. அறிந்து தெரிந்தே ஆட்களை நம்பு!

தனக்குப் போரிலும் அரசியலிலும் துணை செய்யும் அமைச்சர், படைத்தலைவர் முதலியோரை அரசன் பல முறை சோதித்துத் தெளிந்தறிந்தே தேர்ந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்கள் அறவழி நிற்கிறார்களா, பொருளுக்கும் பேராசைப்பட்டு இராஜத் துரோகமான காரியங்களைச் செய்கிறார்களா, புலனின்பங்களில் மயங்கி அரசர் பணிகளை நிறைவேற்றாது விடுகிறார்களா, தங்கள் உயிருக்கு அஞ்சிச் சமயத்தில் அரசனைக் கைவிடுவார்களா என்றெல்லாம் சோதித்தறியவேண்டும்.

அறம்பொருளின்பம் உயிரச்சம் நான்கின்
கிறந்தெரிந்து தேறப் படும்.

பரம்பரையாக நல்லொழுக்கமுள்ள குடியிற் பிறந்தோன், குற்றங்கள் இல்லாதவன், அவமானத்திற்கு அஞ்சி மானத்தைக் காப்பாற்றி நடப்போன், நாணமுள்ளவன்— அத்தகைய மனிதனை மன்னன் தேர்ந்து கொள்ளலாம். ஆனால், அரிய நூல்களைக் கற்று மாசற்றவரிடமும், நுட்பமாக ஆராய்ந்தால், கொஞ்சம் மடமை இல்லாதிருப்பது அரிது. மனிதனிடம் குறைகள் இருக்கவே செய்யும்.

அரியகற் ருசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கால்
இன்மையரிதே வெளியு.

ஆதலால் ஒருவனுடைய குணத்தையும் குற்றத்தையும் நாடி அறிக; எது மிகுந்துள்ளதோ அதையே அவனியல்பாகக் கொள்க; குணம் அதிகமானால் நல்லவனெனக் கொள்க; குற்றம் அதிகமானால் அவனை விலக்குக.

குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்.

தங்கத்தின் மாற்றை உரைகல்லில் உரைத்து அறிவது போல, “செய்யும் தொழில்” என்னும் உரைகல்லில் தேய்த்துப் பார்த்தால் ஆளின் மாற்றுத் தெரியும்; அவன் பெருந் தன்மையனா சிறுமைப் புல்லனா என்பது தெரியும்.

பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல்.

அவனவன் தகுதிக்கும் குணத்திற்குந் தக்கபடியே தொழிலும் அமையுமாதலின், செய்கையும் நடத்தையும் கண்டு ஒருவனது பெருமையும் சிறுமையும் அறிக. தனக்குச் சம்பந்தமற்ற அன்னியரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டா. அவர்களுக்கு உன்னிடம் பற்றிராது. சமயத்தில் விட்டோடுவர், பழிநாணர். தனக்குப் பிரியமானவன் என்று, அறியா முட்டாளை அந்தரங்கக் காரியங்களுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்தால், அவன் எல்லாமடத்தனமான காரியங்களுக்கும் அடிப்படையாயிருந்து துன்பந் தருவான். அன்னியனை, அறிவு, தகுதி, நடத்தை, நம்பிக்கைகளை ஆராயாது, தனது சேவகத்திற்குத் தேர்ந்தெடுத்தால், அரசியல் கெட்டுச் சந்ததிகளுக்குத் தீராத துன்பமாகும். அன்னியன் தன்னினத்தையே விரும்புவான்; சுயநலத்துடன் நடப்பான்; அரசைக் கைப்பற்றவும் பார்ப்பான். யாரையும் நன்றாகச் சோதித்தறியாமல் அரசியற் காரியத்திற்காகத் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டா! அவ்வாறு நன்கு தேர்ந்தபின், அவர்களால் என்ன காரியம் முடியும் என்று சந்தேகமில்லாமல் அறிந்து, அந்தக் காரியத்தில் அவர்களை அமர்த்துக! நன்றாகச் சோதித்துத் தேர்ந்துகொள்ளாமையும், அப்படித் தேர்ந்துகொண்ட நல்லோனிடம் எப்போதும் சந்தேகப் படுதலும் தீராத துன்பங்களைத் தரும். சந்தேகப் பேர்வழி கெடுவான். ஆராய்ந்து கொள்ளுக; கொண்டவனை அன்புடன் நடத்துக. ஆராயாமல் கண்டவர்களை நம்பினால் கெடுதல் விளையும்.

நல்லவினைச் சந்தேகப்பட்டால் “என்னடா! எவ்வளவு கவனமாக நடந்தாலும் இவருக்கு நம்பிக்கையில்லை” யென்று அவன் மனம் வெறுத்து, வேலை சரியாகச் செய்யமாட்டான்; எதிராளியுடன் போய்ச் சேர்ந்தாலும் சேருவான்.

தேரான் நெளிவுந் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவுந்
தீரா விடும்பை தரும்.

108. தருதி நோக்கீத் தருகநல் வேலை

நன்மையும் தீமையும் ஊன்றி ஆராய்ந்து, தலைவனுக்கு நன்மையே புரிந்த தன்மையாளரை அரசியல்காரியங்களில் கொண்டு ஆளுக. பொருள் வருமானத்தை (வாரி) மேன்மேலும் பெருக்கி, பல தொழில்களால் நாட்டை வளஞ்செய்து, நாட்டிற்கு ஏதாயினும் துன்பம், குறையுற்றால், ஆராய்ந்து தீர்க்க வல்லவன். பெரிய அரசு காரியங்கள் செய்யட்டும். அன்பு, அறிவு, காரியவுறுதி, பேராசையின்மை இந்த நான்கும் பொருந்தினவனை அரசு காரியங்களுக்காகத் தேந்தெடுத்துக் கொள்ளுக.

அன்பறிவு தேற்ற மவாவின்மையிந்நான்கு
நன்குடையான் கட்டே தெளிவு.

எல்லாவகையிலும் சோதித்துத் தேர்ந்தெடுத்த மாந்தரிடம் கூட, வேலை வைத்த பின்னும், அவ்வினையின் இயல்பாலே வேறுபாடு உண்டாகும். இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றும் திறமை அறிந்தே முடிவாகத் தேர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், பலர் காரியத்தில் முரணாக நடப்ப தியல்பு.

எனைவகையாற் நேறியக் கண்ணும் வினைவகையான்
வேறாகு மாந்தர் பலர்.

அரசனிடம் அன்பிருந்தால் போதாது. வகை அறிந்து, எத்தனை இடையூறுகள் வந்தாலும் பொறுத்து தளராமல் செயலாற்றி முடிக்க வல்லவனையே அரசன் ஒரு காரியத்தில் ஏவத்தகும். தொழில் செய்பவன் தகுதி, அவன் முடிக்கவல்ல தொழில், தொழிலின் இயல்பு, அதற்கேற்ற காலம், இவற்றை நன்கு உணர்ந்தே ஆனை ஏவிச் செய்யச் சொல்லவேண்டும். “இந்தக் காரியத்தை இன்ன வகையால், இன்ன திறமையால், இவன் முடிப்பான்; அதற்கு இவனே தக்கவன்” என்றாராய்ந்து, அக் காரியத்தை அவன் பொறுப்பில் விடுக! காரியம் நன்றாக நடைபெறும்.

இதனை யிதனா லீவன் முடிக்கு மென்றாய்ந்
ததனை யவன்கண் விடல்.

‘வினைக்கு இவன் உரியன், தக்கோன்’ என்று கண்டபின்பு, அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களைத் தந்து, அந்த வேலையிலேயே பழக்கி, அவனை அதற்கே உரியவனாக்கி அனுபோகத்தால் மேன்மேலும் திறமை பெறச் செய்க.

வினைக்குரிமை நாடிய பின்றை யவனை
யதற்குரிய னாகச் செயல்.

அரசு காரியத்தில் கண்ணயிருந்து, வேலைத் திறமையுடையவன் கேண்மைகொண்டு நெருங்கிப் பழகினால், அதை அவமதிப்பென்று வித்தியாசமாக நினைக்கக்கூடாது. அப்படி நினைத்தால் அரசன் திருநீங்கும். உண்மையான வேலைக்காரர்கள் நெருங்கியுறவாடுவதை அரசன் மாறாக எண்ணி முனிந்தால், செல்வாக்கை இழப்பான். அரசன் விழிப்புடன் தினந்தோறும் மேற்பார்வை பார்க்கவேண்டும். காரியஸ்தர்கள் நேர்மையாக, சரியாக, கோணலின்றி வேலை செய்தால், உலக மக்களும் கோணல், முரண் இன்றி நேர்மை

யாக நடப்பர். சேவகருக்கும் ஓர் அத்து இருக்கும்.
அவர்களும் கவனமாக நடப்பார்கள்.

நாடொறு நாடுக மன்னன் வினைசெய்வான்
கோடாமை கோடா துலகு.

நூல் 13. போர், புகழ், வீரம்

109. சாவையுஞ் சாடுஞ் சக்திப் படைசேர் !

அரசிற்குப் படை வேண்டும். தேர், யானை, குதிரை, காலாள் முதலிய உறுப்புகள் அதில் நன்கமைந்திருக்கவேண்டும். என்ன இடர் வந்தாலும், அபாயம் எதிர்த்தாலும் அரசன் அஞ்சக்கூடாது. பகைவரை வெல்லப் போதிய திறமையுள்ள வீரர் சேர்ந்து அப் படையணி அமையவேண்டும். அத்தகைய படை, மன்னன் செல்வத்திலெல்லாம் தலைமையானது.

உறுப்பமைந் தூறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையு ளெல்லாந் தலை.

போரில் மிடுக்கான நிலைமை வரும். பலர் இறப்பர்; பகைவன் கையேறி இங்கு அழிவு வரும். மின்னலைப்போல வாள் வீசி வெட்டுவர் பகைவர். காயம்பட்டு இரத்தம் பீறிடும். இவற்றையெல்லாம் அஞ்சாது, உறுதியுடன் எதிர்த்து நின்று போர் தொடுக்கும் திறமை, நல்ல அனுபவம் பெற்ற போர் வீரருக்கே முடியும். ஆதலால், அத்தகைய சூரரைப் படையில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். எவிகள் பகைத்து நாகப்பாம்பை எதிர்த்தால் என்னவாகும்? பாம்பு “புஸ்” என்று சீறினால் எலிப்பகை அதோடு சரி! அதுபோல் தகுந்த சூர்முன்னே, பகைவர் சேனைக்கடல் ஒலித்தால் பலிக்காது.

ஒலித்தக்கா லென்றும் உவரி எலிப்பகை
நாக முயிர்ப்பக் கெடும்.

வீரம் அழியாது, பகைவர் சூழ்ச்சியால் கெடாது. அரசனுக்கு நன்றியுடையதாய், வழிவழியாக வீரப்போர் புரிந்து அனுபவம் பெற்று வீரம் நிறைந்ததுவே சரியான படை; கூற்றே சினந்து எதிர்வந்தாலும், ஒன்றுகூடி எதிர் த்துக் கலங்காது போர் புரிந்து நிற்கும் ஆற்றலுள்ளதே படை.

கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடி யெதிர்நிற்கும்
ஆற்றலதுவே படை.

மறம், மானம், கலங்காவுறுதி, மாண்புள்ள வீர தர்ம வழியிற் சென்று தைரியமாகப் போர் புரிதல் ஆகிய இந்த நான்கும் படைக்குத் தகுந்த காப்பாகும். பகைவர் தன்மேல் போர் தாங்கி வரும் தன்மையை நன்கறிந்து, கொடிப்படை தாங்கி முன்செல்வதே துணிவுள்ள படை. சேனைக்குப் பகைவரைப் பொருள் வீரமும், ஆற்றலும் இல்லையாயினும், சரியானபடி அணிவகுத்து நின்றால் அதன் தோற்றமே வெற்றிபெற வழியாகும். சதுரம், முக்கோணம், பதுமம் முதலிய வடிவாகப் படையணி வகுத்து நாற்சேனையும் கம்பீரமாக நின்றாலே எதிரி அஞ்சுவான். படையில் போதிய வீரர் இருக்கவேண்டும். தொகை சிறுகக்கூடாது. போர் வீரர் ஒருவருக்கொருவர் எக்காரணத்தாலும் தீராத மன வெறுப்புக் கொள்ளக்கூடாது. உடை, உணவிற்கு வறுமை கூடாது. அவ்வாறானால் படை போர் வெல்லும்.

சிறுமையுஞ் செல்லாத் துணியும் வறுமையும்
இல்லாயின் வெல்லும் படை.

நிலைத்து நின்று போர்புரியும் வீரர் போதுமளவும் இருந்தாலும், படை நடத்தவல்ல தலைவர் இல்லாமற் போனால் பயனில்லை.

110. வீரங் கனலும் பேர்ப்படை காணீர்!

“வருகிறது வீரக் கனற்படை! எம் தலைவன் முன் நிற்காதீர்! ஓடுங்கள், பகைவர்காள்! முன்னே பலர் எம் தலைவரை எதிர்த்து நின்று இறந்து, தமக்கு வீரக் கல் நாட்டப்பெற்றுள்ளனர்!”

என்னை முன் னில்லன்மின் தெவ்வீர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னிள் நவர்தர்.

என்று வீரங் கூறி வருகிறது படை! இப் படைக்குப் பலமான எதிரி வேண்டுமாம். காட்டு முயலை எய்த அம்பினும், யானையெறிந்து தப்பிய வேலைத் தாங்குவதே பெருமையாம்.

கான முயலெய்த அம்பினில் யானை
பிழைத்தவே லேந்த வினிது.

இப் படை பகைவரை வீழ்த்தும் தறுகண்மையுடைத்து. அத்தறுகண் (மறம்) பேராண்மைதான். ஆனால், தோற்ற பகைவருக்கு ஓர் இடர் வந்தால், அதைத் தீர்ப்பது அந்த ஆண்மையின் கூராகும். இப் படை பேராண்மையுடன் ஊராண்மை (உபகாரம்) கொண்டது. போர் நடக்கிறது. வீரனொருவன்மேல் வேல் தைக்கிறது; அதை அவன் உணரவில்லை; தனது கைவேலை ஒருயானைமேல் எறிந்து அதை வீழ்த்துகிறான். மற்றொரு வேல் தேடுகிறான்; சட்டென்று தன்னுடம்பில் தைத்த வேலைக் காண்கிறான்; நோகிறானா? இல்லை. அந்த வேலைப் பிடுங்கி மற்றொரு யானை மேல் எறிந்து “இவ்வளவாயினும் எனது கடமையை நிறைவேற்றினேனே” யென்று சிரித்து மகிழ்கிறான்!

கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்

பகைவன் தீப்போல் பார்க்கிறான்; வேலெறிகிறான்; நம் வீரனின் விழி வேலுக்குக் கூசி இமைக்கிறதோ? அப்படி இமைத்தால் தோல்வியன்றோ? தானும் பகை வனைப் பார்த்து வேல் எறிகிறான், வன்கண் வீரன். போர் செய்து பெரிய இரத்தக் காயம் படாத நாளெல்லாம், “சீ! இதை வீணானோடு எடுத்தெறி!” என்று சலித்துக்கொள்வான் நம் வீரன்.

விழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழக்கினுள்
வைக்குந்தன் னானை யெடுத்து.

உயிர் வேண்டான்; உலகெல்லாம் சுழன்று பரவும் வீரப் புகழே வேண்டுகிறான். சூரப்புலி. அவனுக்கு வீரக் கழல் எவ்வளவு அழகாகப் பொருந்தி இருக்கிறது! போர் வந்தால் உயிருக்கு அஞ்சாத வீர மறவர், தம் தலைவன் கடுமையா யிருந்தாலும், சீர் குலையாது மனங்குன்றாது, ஒழுங்கின்படி நின்று கட்டளையைச் செய்வர். தமது சபதத்தை நிறைவேற்றப் போர்முனை புகுந்து, அது நிறைவேறுமுன் பொருது சாகும் வீரரை ஒறுப்பார் யார்? கண்ணில் நீர் பெருக, “அருமையான வீரனை இழந்தேனே!” என்று அரசன் வருந்தும்படி ஒருவீரன் (பாஜிப் பிரபுபோல) இறந்தால், அச் சாவை இரந்தாயினும் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

புரந்தார்கண் ணீர்மல்கச் சாகிற்பிற் சாக்கர்
டிரந்துகோட் டக்க துடைத்து.

111. பகையால் வருவது பலபல துன்பம்

எவ்வளவு பெரிய சேனை இருந்தாலும் படைச் செருக்கால் வலுச் சண்டைக்குச் செல்லக் கூடாது. இகலை ஒழிக்கப் பார்க்க வேண்டும். பகை, மாறுபாடு, வெறுப்பு, குரோதம், சண்டை எல்லாம் இகல் என்னும் வார்த்தையில் அடங்கும். எல்லா உயிர்களுக்கும் இகல் என்னும் நேரய்தான் துவேஷம், பிரிவு, மன வருத்தம்

முதலிய பண்பற்ற குணங்களை வளர்ப்பது. ஒருவன் வேறுபட்டு விரோதஞ் செய்தாலும் நாமும் பகையெண்ணித் துன்பஞ் செய்யாதிருப்பது நல்லது; பகையுமுதிராது. இகல் என்பது பெருந்துன்பந்தரும் ஒரு நோய்; அதை ஒழித்தால் அழியாப் புகழாகும். யாருடனும் ஆத்திரங்கொண்டு சண்டை பிடிக்கக் கூடாது. இகல் பெருந்துன்பம், தொல்லை, துயரம் தரும்; அது கெட்டால் அளவற்ற இன்பமாகும்.

இன்பத்து ளின்பம் பயக்கு மிகலென்னுந்
துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின்.

மனத்திற் பகை தோன்றினால் அதை உடனே மறுத்து மாறின்றி நடக்க வல்லவனை எல்லோரும் விரும்புவர். அவனை யாரும் பொருது வீழ்த்தக் கருத மாட்டார்கள். நமது மனத்திற் பகைகொண்டு குரோத மெண்ணுவதே பிறரும் நம்மைப் பகைப்பதற்குக் காரணம். பிறருடன் இகல் மிகுந்து வெறுப்பை வளர்ப்பதே இன்பமெனச் செய்வோன் வாழ்க்கை விரைவில் தடுமாறிக் கெட்டழியும். குரோதங்கொண்டு பிறருக்குத் தீமை செய்தால், அறிவுடை மாந்தர், மேன்மேலும் வெற்றியைத் தரும் மெய்ப்பொருளைக் காண மாட்டார்கள்; பிறர்மேல் எப்போதும் குற்றமே கண்டு, சண்டைக்கிழுத்துக் கெடுவர். அறிவிருந்தும் அவர் இவ்வாறு குரோதத்தால் கெடுதல் அறிவீனமாகும். பகையை எவ்விதத்திலும் மாற்றி நட்பாக்குதலே ஆக்கமாம். பகையை மேன்மேல் வளர்த்தால் கேடுதான் வரும். ஒருவனுக்குக் கூடிவருங் கால மிருந்தால் பகையும் குரோதமும் தோன்றா! அவன் எல்லாரிடமும் அன்போடிருப்பான்; கெட்டழியும் காலம் வந்தால் எல்லாருடனும் பகையைப் பெருக்கி விரோதத்தைச் சம்பாதிப்பான்! இகலால் எல்லாத் துன்பங்களும் பெருகும். முகமலர்ந்து நல்லெண்ணங்கொண்டு எல்லாருடனும் நட்பாடுவதால் வாழ்விற்கு நன்மையான

அமைதி, களிப்பு, அன்பு, ஒற்றுமை என்னும் பெருமைகள் உண்டாகும்.

இகலானும் இன்னாத வெல்லா நகலானும்
நன்னய மென்னுஞ் செருக்கு.

112. பண்பிலன் சினத்தான் பகைநளக் கெளியான்

உலகம் இருணிகாரக் காடு; நட்பு, பகை ஆகிய இரண்டும் கலந்தது. அரசருக்குப் பகைவர் இருப்ப தியல்பு. நம்மிடம் உள்ள மனப்பகையே வெளிப் பகையைத் தூண்டுகிறது. ஒருவன் கண் தலை தெரியாது சிடுசிடுவென்று பிறரைச் சினக்கிறான்; குலப் பெண்களையும் கற்பழிக்கத் துணிகிறான். அவனைக் கெடுக்கப் பகைவர் எங்கென்று காத்துக்கொண்டிருப்பார்.

காணச் சினத்தான் கழிபெருங் காமத்தான்
பேணுமை பேணப் படும்.

பேணுமை—பகைமை. கண்டதற்கெல்லாம் அஞ்சி, அறிதற்கரிய அறநூல்களை அறியாத மூடன், பிறருடன் மனப்பொருத்தமில்லாது விரோதங் கொள்வான்; கேட்பவர்க்கு எதுவுந் தரமாட்டான்; உலோபி; இப்படிப் பட்டவன் பகைவருக்கு மிகமிக எளியன்.

அஞ்சும் அறியான் அமைவிலன் ஈகலான்
தஞ்சும் எளியன் பகைக்கு.

தீராச் சினத்தான்; நிறையில்லாது பிறரைப் பேசுவான்; எங்கும், என்றும், யாரும் அவனை எளிதில் பகைப்பார்.

நீங்கான் வெகுளி நிறையிலன் எஞ்ஞான்றும்
யாங்கணும் யார்க்கு மெளிது.

அறவழி நோக்கி நடக்கமாட்டான்; மன்னறத்தில் விதித்ததைச் செய்யான்; பழிபாவம் பாராது கண்

முடித்தனமாகக் கொடுமை செய்வான் ; நல்ல பண்பில்லாதவன் ; அவனைப் பொருது வீழ்த்துதல் பகைவருக்கும் மிகவும் எளிதாகும். குணமில்லாதவன், பல குற்றங்களுள்ளவன் அவனுக்கு யாரும் துணையாக மாட்டார்கள். பகைவருக்குக் கொண்டாட்டந்தான் ! அறிவிலி, அஞ்சும் பேடி—அவன் பகை பெற்றால், போர்வீரருக்கு அடங்கா மகிழ்வுண்டாகும். போரை அடுத்து, அல்லது, தன் அரசை மிகவும் அடுத்திருந்து தரும்த்திற்குப் பொருந்தாத, குடிகள் நலத்திற்குப் பொருந்தாத, மாண்பற்ற காரியங்களைச் செய்யும் அறிவிலியின் பகையை, ஏதாவது கொடுத்தாயினும் வலியப் பெற்று, அவனுடைய தீமைகளை அடக்க வேண்டும்.

கொடுத்தங் கொளவ்வேண்டு மன்ற அடுத்திருந்து மாணாத செய்வான் பகை.

அரசை ஆளும் அறநெறியைக் கல்லாது, அநீதி செய்யும் பக்கத்துப் பகைவனைப் பொருது வென்று, அவனது பொருள் எவ்வளவு சிறியதாயினும் அதைக் கைப்பற்றி நீதிமுறையாகப் பயன்படுத்தவேண்டும் ; அப்படிச் செய்யாத அரசனைப் புகழொளி அடையாது. அல்லது செய்வாரை நீக்கி, நல்லது செய்வதே போரறம். அன்பில்லாதவன், குடிகளைக் கொடுமையாக நடத்துவோன், அதனால் தக்க துணையில்லாதவன், தானே தனியாகவும் நிற்கச் சக்தியற்றவன்—பகைவர் வலிமையை அவன் எப்படிச் சிதைக்க முடியும் ? அவன் பகைவரால் அழைக்கப்படுவான். வலிவுள்ள அரசர் இப்படித் துணையில்லாது மெலிந்தவர் மேல் பகை கொண்டு செல்லாமலிருப்பார்களா ? அதைத் தமது கடமையாகக் கருதுவர். ஆனால், கைமெலிந்தவன், தன்னினும் வலிய மன்னருக்குப் பகையாகி எதிர்த்துச் செல்ல வேண்டா ; தோல்வியாகும்.

113. பகைமை விலக்குக; பகைச்செருக் கழிக்க!

பகைமை என்பது பல தீமைக்கிடமான பெருந் தொல்லை. வினையாட்டிற்குக்கூட ஒருவன் அதை வேண்டத் தகாது.

பகையென்னும் பண்பி லதனை பொருவன்
நகையேயும் வேண்டற்பாற் நன்று.

வில்லை ஆயுதமாகக்கொண்ட போர் வீரர் பகை கொண்டாலும், சொல்லை ஆயுதமாகக் கொண்ட அமைச்சர், கவிகள், எழுத்தாளர் ஆகியோர் பகையைக் கொள்ள வேண்டா! வில் வீரர் பகை உடலைச் சிதைக்கலாம். சொல் வீரர் பகை உமது தீமையைப் பறையடித்துப் புகழைக் கொல்லும். இரண்டு பகையும் வேண்டா!

வில்லே ருழவர் பகைகொள்ளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழவர் பகை.

வேறு மன்னர் துணையின்றித் தனிமையா யிருக்கும் அரசன் பலர் பகைக்குள்ளானால் அவனைப் போலப் பைத்தியக்காரன் இல்லை.

ஏழுந் நவரினு மேழை தமிழனாய்ப்
பல்லார் பகைகொள் பவன்.

பகைவனைக் கூட நண்பனாக்கிக்கொண்டு அரசியலை அமைதியாக நடத்தும் ஆற்றலுடைய மன்னன் பெரும் புகழ் பெறுவான். அவன் புகழில் உலகம் அமைதியாக மகிழ்ந்திருக்கும்.

பகைநட்பாக் கொண்டொழுகும் பண்புடையாளன்
தகைமைக்கட் டங்கிற்றுலகு.

வேறு துணையில்லை. பகைவரோ இரண்டு பேர்! என்ன செய்வது? எப்படியாயினும் ஒரு பகைவனைச் சமாதானப்படுத்தி நண்பனாகக் கொள்ளுக! உமக்கு

அடுத்த அரசனை முன்பு நேசனாகக் கொண்டிருந்தாலும், பகைவனாகக் கருதினாலும், உமக்கு ஓர் இழிவு வந்த காலத்தில் அவனை நெருங்கிக் கூடாமல், அல்லது ஒதுங்கிப் பகையாமல், நடுநிலையில் இருக்க! மிகவும் நெருங்கவிட்டால் உமது அழிவை அறிந்து தாக்குவான். நீவிர் இடருற்று நோவதை, அதையறியாத பேருக்குச் சொல்லற்க; உம்மெலிவைப் பகைவருக்குத் தெரிவியற்க! அதுதான் சமயம் என்று தாக்குவார்; கவனம்! பின்னே என்ன செய்ய வேண்டும்? நல்லமைச்சரைக் கொண்டு உமது நிலையை உயர்த்தும் வகையறிக; உமது பொருள், படை, ஆற்றலைப் பெருக்குக; தற்காப்புடன் விழித்திருக்க! பிறகு பகைவர் உம்பாற் காட்டும் செருக்கு அழியும்.

வகையறிந்து தற்செய்து தற்காப்பமாயும்
பகைவர்கட் பட்ட செருக்கு.

முன்மரத்தை இனையதாயிருக்கும்போதே வெட்டி யெறிய வேண்டும்; அது முதிர்ந்தால், கையைக் குத்திக் காயப்படுத்தும். அதுபோல, பகைவனை முனைக்கும்போதே கிள்ளியெறிக! பகை முதிர்ந்து படைவலி மிகுந்தால், அவன் உம்மைக் கொல்வான்.

இளைதாக முன்மரம் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து.

ஏனெனில், தம்மைப் பகைப்பவரது செருக்கை வீழ்த்தாதவர் நீண்ட காலம் உயிர்த்திருக்க முடியாது. பகைவர் கைம்மிஞ்சி, உயிருக்கே உலையைப்பர்.

உயிர்ப்ப உளரல்லர் மன்ற செயிர்ப்பவர்
செம்மல் சிதைக்கலா தார்.

114. அரம்போல் உப்பகை ஆக்கந் தேய்க்கும்

நீரும் சோலை நிழலும் அழகுதான். அவற்றால் நோய் பரவினால் அத்தனையும் தீமை அல்லவா? குளம்

நல்லதுதான். அது பாசி பீடித்து நாற்றமெடுத்துத் தொத்து பூச்சிகளைப் பரப்பி நோய் விளைவித்தால் ஊருக்கே ஆபத்தல்லவா? நம்மைச் சேர்ந்த உறவினர் கெடுதல் செய்யத் தொடங்கினால் அவர்கள் நம்முடனுறைவது தீமையேயாகும். வாள் போல வெட்ட வெளிச்சமாக முன்னிற்கும் பகைவரை அஞ்சவேண்டா; ஒரு கை பார்க்கலாம்; ஆனால், நண்பரைப் போல வந்து வஞ்சனை புரியும் பகைவரை அஞ்சுக!

வாள்போற் பகைவரை அஞ்சற்க அஞ்சுக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு.

ஆட்களை மிகவும் சோதனை செய்தே நம்ப வேண்டும். உட்பகையை அஞ்சித் தற்காப்புடனிருக்கவும்; உட்பகைவன் உனது கை தளர்ந்தவுடனே, குயவன் ஈரமான மண்பானையை அறுக்கும் ஆயுதம் போல, உன்னைத் தப்பாமல் எளிதாகக் கழுத்தறும் பான்.

உட்பகை யஞ்சித்தற் காக்க உலைவிடத்து
மட்பகையின் மாணத் தெறும்.

மனத்தில் வஞ்சம் வைத்து நட்பு நடக்கும் உட்பகைவன், உன் இனத்தார் மனத்தையும் கலைத்துப் பகை மூட்டித் தொல்லை செய்வான். உட்பகை கொண்ட உறவின் முறையான் உன்னைக் கெடுத்துப் பொட்டலாக்கத் தொல்லை செய்வான். ஏனென்றால்; சொந்தக்காரனுக்கு உனது உட்குட்டெல்லாம் தெரியும், அருகிருந்தே கெடுப்பான். தன்னுடன் ஒன்றியிருப்பவரே மனவேறுபாடுள்ள உட்பகையானால், அரசன், என்னுயினும் ஒருநாள் அவர் சூழ்ச்சியால் அழியாமல் இருக்க முடியாது. ஒரு சிமிழின் மூடி, சிமிழோடு கூடி இருப்பதுபோலக் காண்கிறது. சிமிழைத் திறந்தால் மூடி வேறு தான். அதுபோல, உட்பகைவனைக் கொண்ட குடித்தனம் ஒன்றுபட்டது போலத் தோன்றினும், வேறுபட்டு, உள்ளே சண்டையும் சச்சரவுமாகவே

இருக்கும். உட்பகைவன் ஒருவருக்கொருவர் சிண்டு முடித்து விட்டு விஷமம் செய்துகொண்டே இருப்பான்.

செப்பின் புணர்ச்சிபோற் கூடினுங் கூடாதே
உட்பகை யுற்ற குடி.

அரத்தினால் அராவிய பொன் தேய்வதுபோல,
உட்பகைவன் உள்ள குடித்தனத்தின் அறிவு, ஆற்றல்,
வளமை அனைத்தும் தேய்ந்து போகும்.

அரம்பொருத பொன்போலத் தேயும் உரம்பொரு
துட்பகை யுற்ற குடி.

எள்ளின் பிளவுபோலச் சிறிதாயினும், உட்பகை
பெரும் பிளவுண்டுபண்ணிக் கேடு விளைக்கும்.
உட்பகை சிறிதானாலும் பல கேடுகளைக் கொண்டுள்ளது.

எட்பக வன்ன சிறுமைத்தே யாயினும்
உட்பகை யுள்ளதாங் கேடு.

ஒரு சிறு குடிசையில் நச்சுப்பாம்புடன் கூடி
வாழ்வது போல, மனப்பொருத்தமில்லாத உட்பகைவ
னோடு நெருங்கி வாழுதலும் அபாயமாகும். திடீரென்று
அவன் நம்மைக் கெடுப்பான்.

உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட்
பாம்போ டுடனுறைந் தற்று.

115. இடுக்கண் உடர்பீற் கியல்பெனத் தாங்குக

குடும்ப வாழ்விலும் பொது வாழ்விலும் பல இடர்கள்
வரும்; இஃதும் உலகியல்பு. இடுக்கண் வருங்கால்
நகுக! அந்த நகையே இடரைத் தாண்ட நம்முடன்
வரும் ஒப்பற்ற துணையாகும். வெள்ளம்போல
இடும்பை வந்தாலும் அறிவாளி, உள்ளத்தில்
அதையியப்படாமல், அதனை எதிர்க்க உறுதிகொண்டு
நினைத்தால், எல்லா இடரும் கெடும்.

வெள்ளத் தனைய இடும்பை அறிவுடையான்
உள்ளத்தி னுள்ளக் கெடும்.

துன்பம் வந்தபோது மனந் தளர்ந்து துன்பப்
படாத தைரியவான்கள், அந்தத் துன்பத்திற்கே
துன்பஞ் செய்து வீரட்டுவர். அவர் வீரப் பொறுமை
யால் துன்பம் ஓடிப்போகும்.

இடும்பைக் கிடும்பை படுப்பர் இடும்பைக்
கிடும்பை படாஅ தவர்.

வண்டியிழுக்கும் காளை எவ்வளவு சேறும், நொடியும், தடைகளும் வந்தாலும், விடாது சிரமப்பட்டாயினும் வண்டியை இழுத்துச் செல்லுகிறது. அவ்வளவு பொறுமையுடனும், விடாப் பிடியாகவும் உழைப்பவனுக்கு வரும் இடர்கள், அவனை இடர்ப்படுத்த முடியாது ஏமாற்றம் அடையும். மேன்மேலும் இடர்கள் வந்தாலும் தனது மனமழியாது, கொள்கையைக் கொண்டு செலுத்தும் வீரன்முன், வந்த துன்பமே துன்பப்பட்டோடும். துன்பத்தை வெல்லுவதற்கு வேண்டுவது சமத்துவம். சுகம், துக்கம், நல்லது பொல்லது என்ற இரு விகாரத்திலும் ஓட்டாது மனதைச் சமப்படுத்தவேண்டும். செல்வம் பெற்றபோது யாருக்குந் தராது கருமித்தனம் செய்யக்கூடாது. கருமி, செல்வத்தை இழந்தால், “ஐயோ போச்சே”, என்று வயிற்றிலடித் தலறுவான்; செத்துக்கூடப் போவான். “பிறர்க்குதவவே இஃது இறைவன் கொடுத்த செல்வம்” என்று தாராளமாகப் பாத்துண்பவர், செல்வம் அற்ற போது அல்லற்பட மாட்டார்கள், “இருந்த மட்டும் ஈந்து வந்தது இலாபம்” என்பர்.

அற்றேமென் றல்லற் படுபவோ பெற்றேமென்
ரோம்புதல் தேற்றா தவர்.

ஓம்புதலாவது கருமித்தனஞ் செய்தல். மேலான அறிவாளிகள், “இந்த உடம்பு இடும்பைக்கு இலக்கானது” என்றறிவர். ஆதலால், அதற்கியல்பான

துன்பம் வந்தால், அதைத் துன்பமாக நினைத்துக் கலங்கார்.

இலக்கம் உடம்பிடும்பைக் கென்று கலக்கத்தைக் கையாறக் கொள்ளாதா மேல்.

(கையாறு - துன்பம்). வினையுடல் துன்பக்களன் என்றறிந்து, சிற்றின்பங்களில் பாசம் பற்றித் திரியாதவன், துன்பப்படமாட்டான். உலகந் தரும் இன்பசுகங்கள் வந்தபோது, அவற்றில் மயங்காது, புறத்தே அனுபவித்தாலும், மனத்தே, “இந்த இன்பங்கள் நிலையற்றன” என்று தெளிந்து பற்றற்றிருப்பவன், துன்பம் வரும்போதும் அதேமாதிரி “இவை நிலையற்றன” என்று துன்புறுதிருப்பான்.

இன்பத்து ளின்பம் விழையாதான் துன்பத்துள் துன்ப முறுதலினன்.

துன்பங்களை யெல்லாம் இன்பமாகக் கொண்டால், எடுத்த நல்ல காரியம் நிறைவேறும்; பகைவர்கூட நன்கு மதிப்பர்; அவ்வளவு புகழுண்டாகும்.

இன்னொமையின்ப மெனக்கொளின் ஆகுந்தன் ஓன்றார் விழையுஞ் சிறப்பு.

116. மானங் காத்து வாழுக வுலகில்

தனி வாழ்விலும் பொது வாழ்விலும், மானத்தை உயிர்போலக் காக்கவேண்டும். குலப்பெருமை குறைவதானால், அவசியம் வேண்டிய அருமையான பொருள்களையும் ஆசைப்படாது விட்டுவிடவேண்டும். மானமும் புகழும் வேண்டும் வீரர், புகழ் சம்பாதிக்கும்போது தமக்குப் பெருமையில்லாத பொய், வஞ்சம், இழிதொழில் புரியார். செல்வப் பெருக்குற்றபோது, செருக்கின்றிப் பணிவுடன் நடக்கவேண்டும். சிறிது செல்வம் சுருங்கினால், குலப்பெருமை குன்றாது

உயர்ந்த கொள்கை கொண்டொழுகவேண்டும். நாடிழந்தாலும் அரிச்சந்திரன் வாக்கிழக்கவில்லை.

பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டு முயர்வு.

மானங்கெட்ட தொழில் செய்து தமது கௌரவமான நிலையினின்று இழிந்த மனிதர், தலையினின்று இழிந்த மயிருக்குச் சமானம் ஆவர். தலையிலிருக்குமட்டும் அதற்குத் தைலம் தடவிச் சீவி முடித்துப் பூச் சூட்டுவர். உதிர்ந்ததும் அதை எடுத்து எறிய வேண்டியதுதானே! அதுபோல, மானங்கெட்ட பேரும் அவமதிப்புறுவர்.

தலையி னிழிந்த மயிரணையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை.

குன்றிமணி யவ்வளவு சிறிய இழிதொழில் செய்தாலும், குன்றைப்போன்ற கம்பீரமான ஆட்களும் உலக மதிப்பில் தாழ்வார்.

குன்றி னனையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி யனைய செயின்.

தம்மை யிகழ்வார் பின்னே சென்று, அவர்களைக் கெஞ்சி வாழ்தலால் இகத்தில் புகழில்லை; மறுமையிலும் வீடில்லை யாகும். அதனாற் பயனென்ன? தன்னை வெறுத்துப் பகைப்பவர்பின் சென்று பல்லைக்காட்டிக் கெஞ்சி வாழுவதைவிட, தனது வறிய நிலையிலே கெட்டு, "மானமாகச் செத்தான்" என்று பேர் வாங்குவது நல்லது.

ஐட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே
கெட்டா னெனப்படுத னன்று.

பெரும் புகழ் சிறந்த தனது குலத்தின் மானம் கெடும்படியான நிலைமை வந்தபோது, மனிதத்தன்மையுள்ளவர் இந்த ஊனுடலை மதித்து இழிதொழில் செய்

யார். ஊன் வளர்க்கும் இந்த நரவாழ்வு என்ன, சாகாமருந்தா? மானங்கெட்டு ஊனை வளர்ப்பதைவிட, மானத்துடன் உயிர் விடுவதே மேல். ஒரு மயிர் உதிர்ந்தால் கவரிமான் (Yak) உயிர் வாழாது. மானங்கெடும் நிலைமை வந்தால், உணர்வுள்ள மாந்தர் உயிரை விடுவர்.

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னூர்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்.

அவமானம் வந்தால் உயிர்விடும் மகான்களின் ஒள்ளிய புகழை உலகம் தொழுதிசைக்கும்.

117. சிறுமை யொழிக! பெருமை யொவீர்க!

மானமாக வாழவேண்டுமானால் அற்பத்தனம் கூடாது; பெருந்தன்மையுடன் நடக்கவேண்டும். பெருமையுடையவர் காரியத்திற் புகுந்தால், அருமையான செயல்களைச் செய்து தமது குலத்திற்கும், உலகிற்கும் பெருந்துணையாவர்.

பெருமை யுடையவ ராற்றுவார் ஆற்றின்
அருமை யுடைய செயல்.

கற்புள்ள மாதர் தம் கணவர்மேல் மன மொன்றி அன்பு செய்வர். அந்த மனவொருமைப்பாடே கற்பின் உயிர். அதுபோல, பெருந்தன்மையாளர் தமது மனச்சாட்சி சொல்வதைக் கொண்டே உண்மையாக நடப்பர். தமக்குத்தாம் உண்மையாக நடத்தலே பெருமையின் பெருமை.

ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையுந்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகி னுண்டு.

பெருந்தன்மையாளர் கல்வி கேள்வி யொழுக்கங்களிற் சிறந்த பெரியாரைப் பணிந்து பயன்பெறுவர்.

சிறுமதியாளர் உணர்வில், பெரியாரை வழிபட்டு அவர் நல்லுரையைக் கொள்ளும் நோக்கமே யிராது.

சிறியா ருணர்ச்சியு ளில்லை பெரியாரைப்
பேணிக்கொள் வேமென்று நோக்கு.

சீர்மையற்ற இச் சிறுமதியாளரிடம் செல்வம் அதிகாரம் முதலிய சிறப்புகள் சேர்ந்தால், அவர்கள் செருக்கை அளக்க முடியாது! பெருமை, யாரிடமும் செருக்காது; தாழ்ந்து நடக்கும். சிறுமையோ செருக்கின் சிகரத்தில் ஏறி நிற்கும். பெருமை பணியும். சிறுமை தன்னைத்தான் வியந்து தற்புகழ் அணியும்.

பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
அணியுமாந் தன்னை வியந்து.

பெருமை, பிறர் குறைகளைச் சொல்லாது அவர்கள் மானத்தை மறைக்கும். சிறுமையோ, பிறர் குற்றங் குறைகளையே ஊரறியக் கூறிவிடும்.

அற்ற மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான்
குற்றமே கூறி விடும்.

குலம், உத்தியோகம் முதலியவற்றில் ஒருவர் மேலாயிருக்கலாம். அவர்களிடம் மேன்மையான குணங்கள் இன்றேல் அவர்கள் மேலோராக மாட்டார்கள். ஒருவர் பிறப்பிலும், செல்வ நிலையிலும் கீழாகலாம். அவரிடம் கீழ்க்குணம் இல்லாவிடில் அவர் கீழோரல்லர். பிறப்பு அனைவருக்கும் ஒன்றுதான். ஆன்மாவுக்குச் சாதி வேறுபாடில்லை. அவரவர் செய்யும் தொழிலாலேயே “மேலோர்,” “கீழோர்,” என்று வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. “நான்கு வருணமும் குணகர்ம விபாகமே” என்னும் கீதை. பொதுநலம், நல்லொழுக்கம், அறிவு, ஈகை, வாய்மை, தூய்மை உள்ளோர் மேலோர்; சுயநலம், மடமை, தீயநடத்தை, உலோபித்தனம், பொய், பொருமை, அசுத்தமுள்ளவர் கீழோர்.

மேலீருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங்
கீழல்லார் கீழல் லவர்.

பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

இவ்வாறு பெருந்தன்மையுடன் நடந்து புகழ்பட
வாழவேண்டும். உள்ள எழுச்சியுடன் பெருஞ்செயல்கள்
செய்து வாழ்வதே ஒள்ளிய புகழாகும். இஃதின்நி
வாழ்விரும்புவது இழிவாகும். மாந்தர் பெருமையாகப்
புகழ் சிறந்து வாழுக!

தூல் 14 மெய்ப்பொருணர்ச்சி

118. வல்லான் வருத்தே வாழ்வின் வாய்க்கால்

இதுகாறும் சொல்லியவாறு உலக நாடகம் நடக்கிறது. இன்ப துன்பப் படலங்கள் அதைக் கவர்கின்றன. கல்வி, கலை, காதல், தொழில், போட்டி, பொருமை, புகழ் முதலிய பல ஸ்வரங்களுடன் வாழ்வின் பாட்டு நவரச பாவனைகளை இசைக்கிறது. மனிதன் ஆயிரம் எண்ணுகிறான். ஏதோ இரண்டொன்று பலிக்கிறது. ஒன்று நினைக்க மற்றொன்று வருகிறது. மனிதனை விடப் பெரியதோர் ஊழ்வலி உலகை ஆளுகிறது. அது முன்வினைப்பயன். ஊழ்வலி பெரிது. அதை விலக்க மனிதன் மதிவலியால் ஒரு சூழ்ச்சி செய்கிறான்; பலிப்பதில்லை. “இதோ நான்” என்று ஊழ்வலி முன்னே வந்து நின்று தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுகிறது.

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றென்று
சூழினூர் தான்முந் துறும்.

நாம் ஒரு பொருளை வருந்திக் காப்பாற்றினாலும் விதி சம்மதமில்லாவிட்டால் அப்பொருள் நமக்குத் தங்காது. நமக்கென்று ஏற்பட்ட பொருள் புறத்தே கொண்டு போடப்பட்டாலும் போகாது, நம்மிடமே வந்து சேரும். கடலிற்போட்ட ஏலெண் தங்கம் அவனுக்கே வந்ததன்றோ? ஆகூழ், போகூழ், என்று ஊழ் இரண்டு. இன்பமும் செல்வமும் ஆவதற்குக் காரணம் ஆகூழ். அவை நம்மைவிட்டுப் போவதற்குக் காரணம் போகூழ். ஆகூழ் வரும்போது “இன்ன முயற்சி செய், செல்வந்தனாகலாம்” என்று தூண்டும். அந்த முயற்சி தானாகவே தோன்றும். தீடிரென்று ஒரு

வியாபாரம் செய்யத்தோன்றி அதில் ராக்கெல்லைரைப் போல ஒருவன் கோடீஸ்வரனாகி விடுவான். போகூழ் வந்ததோ, உடனே அவனைச் சோம்பல் என்னும் மூதேவி வந்து பிடித்துக்கொள்வாள்; தின்று, குடித்து, உறங்கி, முயங்கி, தமாஷ் செய்து, உள்ளதை விரைவில் வேட்டையாடித் தீர்த்துவிடுவான்.

ஆகூழாற் றேன்றும் அசைவின்மை கைப்பொருள்
போகூழாற் றேன்று மடி.

(அசைவின்மை-அயரா முயற்சி). அந்த இழவு போகூழ் வந்துவிட்டால், மனிதனுக்கு உள்ள அறிவையும் மழுக்கி, மடையனாக்கும். கூடிவரும் காலம் வந்தால் மனிதனறிவு விசாலமாகும். தருமனுக்கும் நளனுக்கும் சூதாட்டத்தில் மனமிறங்கச் செய்தது இழவூழ். விவேகர்நந்தரைச் சிகாகோவிற்கு ஊக்கியது ஆகூழ். நுண்ணிய பல நூல்கள் கற்றுப் பண்டிதனான தான் என்ன? அவனவனுக்கு இயல்பாக, ஊழின் பயனாக விதிக்கப்பெற்ற உண்மையறிவே மிகுந்து நிற்கும். கல்வியறிவு செயற்கை யறிவே. உள்ளத்தறிவே இயற்கையறிவு. அந்த அறிவே ஒரு முகம்மறையும், பரமஹம்சரையும், குருநானகரையும் ஆக்கியது.

நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன்
உண்மையறிவே மிகும்.

உலகில் ஹோமர் (Homer) போன்ற மகாகவிகள் வறுமையால் வருந்திச் சென்றனர். படிக்கத் தெரியாதவர் இயற்கையறிவால் அரசாண்டனர்; இவ்வாறு திருவோங்கலும் அறிந்து தெளிந்து ஞானிகளாதலும் உலகில் வெவ்வேறான இயல்பாம்.

இருவே றுலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளீய ராதலும் வேறு.

விதிவசத்தால் நல்லதுந் தீயதாகும்; தீயதும் நல்லதாகும். அடவி சென்ற இராமர் அரக்கர்

குலத்தை ஒழித்தார். தருமரிடம் நாடுபறித்தாண்ட துரியோதனன் பாரதப் போரில் தன் தீய கிளைகளோடு மடிந்தான். நல்லது வரும்போது உலகோர் நல்ல தென்று இன்புறுகின்றனர். அந்த நல்லதும் நிகையில்கை, போய்விடும். தீயகாலம் வரும்போது அதுவும் நிகையில்கை. ஊழின் பயனைப் பொறுக்காமல் அல்லற்படுவதென்? பரமஞானிகள், ஊழ்வினைகளைப் பொறுத்து அனுபவித்தே தீர்ப்பர். வனவாசத்திலும், அரசாங்கத்திலும் தருமபுத்திரர் ஒரே சமமாக அறவழி பற்றியே நடந்தார். முடிசூட்டிக்கொள்ளச் சொன்ன போது இருந்த முகமலர்ச்சியே, வனம்புகச் சொன்ன போதும் இராமன் முகத்தில் காணப்பட்டது. அறிவாளிகள் இவ்வுலகின் சுகதுக்கங்களில் பற்றுவைக்காது சமநிலையிலிருப்பர்.

நன்றாங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்றாங்கால்
அல்லற்படுவ தெவன்.

வறுமையால் வருந்தி, உண்ண வழியில்லாதவர்கள் பேசாமல் துறவு பூண்பதற்கென்ன? ஊழ்வனியால் இன்னும் தேகாபிமானங்கொண்டு இரந்தாயினும் பிழைக்கிறார்கள் அல்லரோ? விதி அவ்வாறுள்ளது. பெரிய செல்வத்தைத் துறந்து ஒடுங்கையுமாகக் கிளம்புகிறார் பட்டினத்தார். மந்திரி பதவி கிடைக்கும் அதிட்டத்தையும் உதறித்தள்ளி ஞானியாகக் கிளம்பிச் செல்லுகிறார் தாயுமானவர். அவரவர் மனப்பக்குவத்திற்குத் தக்கபடி வினை வினைவதும், விடுவதும் ஆகிறது. எல்லாம் வல்ல ஒரு சர்வசக்திமான், பரம்பொருள், ஆதிபகவன், ஒவ்வோருயிருக்கும் வாய்க்கால் வகுத்துள்ளான். அதன் வழியாகவே அது போயாக வேண்டும். கோடி பொருள் சேர்த்துக் குபேரனாயிருப்பவர்க்கும் இறைவன் எப்படி விதி வகுக்கிறானோ அப்படியே துய்க்க முடியும். அவள் ரதி, அவன் அவி என்று சிலர் அதிட்டம் இருக்கும்.

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது

எதியொன்று உள்ளது. அருமை நண்பர் வ. வே. சு.
ஐயரை அருவி விழுங்குவானேன் !

119. ஞால வாழ்வு நாடகம் போலாம்

எதற்கும் இங்கு நிலைப்பில்லை. இரவும் பகலும் போல இன்ப துன்பங்கள் வருகின்றன. தோற்றமெல்லாம் மாற்றம். படக்காட்சி மாதிரி நிகழ்ச்சிப் படலங்கள் சுழன்று சுழன்று செல்லுகின்றன காலத்திரையில். மனை, செல்வம், பட்டம், பதவி, அரசு, சேவகம் எல்லாம் உலக மேடையில் வேடம்போட்டு ஆடிச்செல்லுகின்றன. இவ்வாறு நிலையற்ற பொருள்களை நிலையென்று நினைக்கும் அற்ப மதிமயக்கம் இழிவாகும்.

நில்லா தவற்றை நிலையின டென்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

உலகம் ஒரு நாடகக் கொட்டகை, கூத்தாட்டவை. உறவினர், நண்பர், சீர் சிறப்புகளுடன் வரும் பெருஞ் செல்வம் நாடகம் பார்க்கும் சபையோர், அவைக்குழாம். ஆட்டம் ஆளதும் கூட்டங் கலைந்துபோகும்.

கூத்தாட்டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மதுவினிந் தற்று.

“செல்வோம்” என்று செல்வம் செல்லும். அது நிலையற்றது; ஒருவரிடமும் நீடித்து நிற்காது. செழியர் இல்லை - செந்தமிழ் உள்ளது. சோழன் இல்லை-கோயில் உள்ளது. செல்வம் உள்ளபோதே பலருக்குப் பயனாகும்படி வழங்கவேண்டும்.

அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
அற்குப் வாங்கே செயல்.

ஆங்கே செய்க! ஏன்! நாள் என்ற வாய், உயிரை அறுத்துக்கொண்டே யிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் மனிதன் மயானத்தை நோக்கி யாத்திரை செய்து கொண்டேயிருக்கிறான். சவலைக் குழந்தை, பையன், வாலிபன், காதலன், தந்தை, தாத்தா ஆகி ஒருநாள் நாச்சாக, விக்கல்எழ, சுவாசம் இழுக்கிறது; உடலைப் போட்டுவிட்டு, உயிர் மாயமாகப் பறந்து எங்கோ செல்கிறது. அவ்வாறு மரணுவத்தைப் படுமுன்பே, நல்ல அறவினைகளை விரைந்து செய்யவேண்டும். நேற்றிருந்தவன் இன்றில்லை—இதுதான் உலகின் பெருமை.

நெருந லுள நொருவன் இன்றில்லை யென்றும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.

“அடுத்த நிமிடம் என்ன நடக்குமோ, வாழு வோமோ, விதி எப்படியோ?” என்று ஒரு பொழுதும் அறியாத இம் மாந்தர் கருதும் எண்ணங்களோ, கோடியல்ல, பல கோடி!

ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல.

எத்தனையோ மனக்கோட்டை கட்டுகிறான் மனிதன் அகங்கார உணர்வால். அனைத்தையும் ஏமாற்றி, ஒரு நாள் முட்டையைத் தனியே உடைத்தெறிந்து, புள் பறந்து செல்வதுபோல, உடலைவிட்டு உயிர் பறந்து செல்கிறது. உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள நட்பு, முட்டைக்கும் குஞ்சுக்கும் உள்ள நட்பைப் போல நிலையற்றது.

குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தந்தே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு.

விழிப்பும் உறக்கமும் போலவே பிறப்பும் இறப்பும் உண்டாகும்.

உறங்குவது போலுஞ் சாக்காடுறங்கி
வீழிப்பது போலும் பிறப்பு.

உயிர் உடம்பில் குடிக்கூலிக்கிருக்கிறது—அதற்கு
என்று மிருக்க ஒரு நிலையான வீடு அமையவில்லை
போலும்!

120. உள்ளத் துண்மை யுணர்ந்தால் முத்தி

இவ்வாறு நிலையற்ற வாழ்வுக் கூத்தின் பின்னே
இருந்து அதை இயக்கும் ஒரு பொருள் உள்ளது. ஆட்
டக்காரன் இல்லாது போனால் பாவை ஆடுமா? பற்றற்ற
சாட்சியாயிருந்து, தனது சக்தியால் ஒரு பரம்பொருள்
உலகை இயக்கி, நாடோறும் ஆன்மாவைப் பக்குவப்
படுத்தித் தன்பால் இழுக்கிறது. அப் பரம்பொருள்
ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தும் உள்ளது. இறைவனை
“உள்ளமே!” என்கிறார் அப்பர். “நான் இந்த
உடலல்லன், உலகல்லன், நான் யார்? இவ்வுடல்
வீழினும் நான் வாழுகிறேன். நான் இவ்வுடலின்
இன்பதுன்பக் கனவுகள் அற்ற சுத்தமான்மா” என்று
நன்கு ஞானவிசாரம் செய்து (ஓர்த்து), உள்ளத்தில்
உள்ள அந்த ஆன்ம வடிவைத் தியானிக்கவேண்டும்.
ஒருதலையாக, புலன்களையும் மனத்தையும் வேறுவழிச்
செல்ல விடாது, தாரணை செய்து, ஒருமனப்பட்டு,
உள்ளப்பொருளான ஆன்மாவையே தியானித்தடைய
வேண்டும். எனில், அவனுக்குப் பிறவித் துயரின்
நினைப்பே வேண்டா. அவன் ஜீவன் முக்தி பெறு
வான்.

ஓச்த்துள்ள முள்ள துணரின் ஒருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.

இந்த ஆன்மசித்திதான் உயர்ந்த அறிவு. மற்ற
வெல்லாம் வீண் மயக்கம்; பிறவிக்கு வித்து. பிறவித்
தொல்லை பெருந்தொல்லை. பிறவி வருவதென்? உள்ள

பொருளான ஆன்மாவை மறந்து பொருளற்ற அனாத்
மப் பொருள்களை உண்மைப் பொருளென உணரும்
மயக்கத்தால், மாயத்தால், பொய்யுணர்வால் துன்பப்
பிறவி, மாண்பற்ற பிறவி யுண்டாகிறது.

பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
பொருளான மாண்ப் பிறப்பு.

தோற்றத்தில் மயங்காத மாசற்ற காட்சியாளரான
ஆன்ம ஞானிகளுக்கு இந்தப் பொய்யிருள் மாயம் நீங்கி,
பிறவித்துயர் ஒழிந்து சீவன் முக்தியின்பம் உண்டாகும்.
“உடல், உலகம் இவை நானல்ல; நான் ஆன்மா”
என்று ஐயமறத் தெளிந்த சுத்தான்ம ஞானிகளுக்கு,
மண்ணுலகைவிட விண்ணுலகம் சமீபத்திலிருக்கிறது.
அவர்கள் இவ்வுலகிலேயே விண்ணின்பம் பெற்று
சீவன்முத்தராக வாழுவர். ஞானியின் உடல் உலவும்
விண், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியாகிய ஐம்பொறி
களால், ஊறு, சுவை, ஒளி, மணம், ஒலி ஆகிய ஐந்து
உணர்வைப் பெற்ற மானிடத்தால் பயனென்ன?
விலங்குகளும் இவ்வுணர்வைப் பெற்றுள்ளன. இவற்
றிற்குமேல் மனமும், அஃது உள்ளத்தில் அடங்கியபோது
ஆன்ம உணர்வும் எய்தும். அந்த ஆன்ம உணர்வே
மெய்யுணர்வு. அதை அடையாவிட்டால் ஐயுணர்வெய்திய
மனிதப் பிறவி பயன் பெருது.

ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு.

எந்தப் பொருள் எத்தகைய இயல்புள்ளதாயினும்
சரி; இனம், வகை, நிறம், வடிவுகளால் எப்படிப்பட்ட
தானாலும் சரி; இத் தோற்றங்களுக்கெல்லாம் பின்னால்
ஒரு மெய்ப்பொருள் உள்ளது; அஃதே அந்தரான்மா.
அதைக் காண்பதே அறிவு! அழியும் தோற்றப் பொருள்
களின் பின்னே அழியாத ஆன்மாவைக் காண்பவனே
அறிவாளி.

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

மனிதனது மெய்ப்பொருள் ஆன்மா; உடல்
விகாரம், சட்டை. இங்கு, அத்யாத்ம நூல்களைக் குரு
விடம் வணங்கிக் கற்று, தியானத்தால் மெய்ப்பொருளை
உள்ளே கண்டவர்களே மீண்டும் இந்த ஊன்பிறவிக்குத்
திரும்பாத ஞான முக்தி நெறியைப் பெறுவர்.

கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி.

மடமையால் பிறப்புண்டாம். அந்தப் பேதைமை
நீங்க, முக்திக்குச் சிறந்த சாதனமாகும் செம்பொருளான
ஆன்மாவைத் தியானமோன சமாதிகளாற் காண்பதே
அறிவு. அச் செம்பொருளையே எல்லாம் சார்ந்திருக்
கின்றன. அஃதின்றி எதற்கும் நிலையில்கை. இயக்க
மில்லை. அதற்கு அஞ்சியே காற்று அசைகிறது. கதிர்
காந்துகிறது என்கிறது உபநிடதம். அனைத்தும்
உண்மைப் பொருளான ஆன்மாவிலேயே ஆதாரப்
பட்டுள்ளதை உணர்க. மற்ற மாயச் சார்புகளான இரு
வினைக்கட்டுகளையும், ஆசாபாசங்களையும் நீக்குக !
அந்தப் பற்றற்ற நிலையிலே ஒழுகினால் மனித வாழ்வைச்
சார்ந்து துன்புறுத்தும் ஆசை, கவலை, பிணி, இடர்கள்
ஆகிய நோய்களெல்லாம் கிட்டவரா தொழியும். ஆன்மா
வைச் சார்ந்தவனை நோய், கவலை, இருவினைப் பாசங்கள்
முதலியன சாரா.

சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்.

இந்த நோய் காமக்குரோதத்தால் வருகிறது. காமம்,
குரோதம், உலோபம் மூன்றும் நரக வழி. காமம், வெகுளி
மயக்கம் இம் மூன்றின் பெயர்கூட இல்லாது கெட
வேண்டும். அப்போதுதான், மெய்ப்பொருள் எய்திப்
பொய்த்துயர் ஒழியும் என்கிறது பொய்யா மொழி.

காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்.

இந்த மூன்று நோய்களையும் போக்கி, அனைவரும்
மெய்யின்பப் பொருளான சுத்தான்மாவை யடைந்து
நடமாடுங் கோயில்களாக வாழ்க!

நூல் 15. துறவுந் தவமும்

121. நெஞ்சத் துறவிலேல் வஞ்சத் துறவு

இவ்வாறு காமம் வெகுளி மயக்கங்களைக் கடந்து தியான சமாதிகளால் ஆன்மசித்தி பெறுவதற்குத் துறவு இன்றியமையாதது. துறவென்றால் வேடமன்று, மனத் துறவு. பகட்டு வேடமும் வஞ்ச நடையும் கொண்டவனை அட போலியே என்று உள்ளே ஐம்புலன்களும் சிரிக்கும். ஊரை ஏமாற்றினாலும் தன்னை ஏமாற்ற முடியாது.

வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள் ஐந்து மகத்தே நகும்.

ஆள் ஆசானுபாகு, கம்பீரமான தோற்றம்; காண் யுடையும் சேர்ந்து காய்பீர்யத்தை அதிகப்படுத்து கின்றது. எளிதும் என்ன? உள்ளே “மனதாரக் குற்றம் செய்கிறோம்” என்ற உணர்ச்சி குறுகுறு என்கிறது. இராவணத் துறவி காழகக்கருவிதானே? மனத்தை அடக்க வல்லமையில்லை! காவியுடுத்துச் சாமியென்று கம்பீரமாகப் புறப்படுகிறான். அவனது சாமியார் கோலம், பசுவானது புலித்தோல் போர்த்து, ஆட்களைப் பயமுறுத்திப் பயிர்களை மேய்ந்து திரிவது போன்றது. தவவேடம் பூண்டு, அதற்கு ஏற்காத பெண், பொன் வேட்டையாடித் திரிதல் புதரில் மறைந்து வேடன் பறவைகளை அம்பால் எய்தும், கண்ணி வைத்தும் பிடிப்பது போன்றது.

தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதன்மறைந்து வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று.

“நாம் பற்றற்றோம், முக்திபெற்றோம், வரந் தருவோம்” என்று பேசி, மக்களை மயக்குகிறான் போலித்.

துறவி. ஆனை உற்றுக் கவனித்தால் ஒழுக்கம் மோசம்; காஷாயக் கள்ளன். ஒரு நாள் ஆள் அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். ஊரார் செம்மையாக விசாரித்து அனுப்பு; கின்றனர். அப்போது, “ஐயையோ என்று, என்று! என்செய்தோம், என்செய்தோம்!” என்று இரங்கும் படி அவன் பலவித துன்பங்களுக்கு உள்ளாவான். வசவு, கேலி, அவமானம் எல்லாம் வரும்!

பற்றற்றே மென்பார் படிந்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்
றேதம் பலவுந் தரும்.

காமக் குரோதாதிகளை வென்று மனத்துறவு கொள்ளாது, வேடம் புனைந்து, துறந்தவர்போல உலகை வஞ்சித்து வாழும் போலியைப்போலக் கொடிய பாவி வேறில்லை. அவனால் துறவுக்கே கெட்ட பேர் உண்டாகும். குன்றிமணி ஒருபுறம் சிவப்பாயிருந்து மூக்கில் கரியாயிருக்கிறது. அதுபோல, இப்போலித் துறவியின் உடை காவி; உள்ளம் கரி. தீராடி வேடங்களில் மறைந்தொழுகும் மாந்தர் பலர்; மனத்தில் மும்மல மாசு படிந்திருக்கும்; வெளிக்குச் சிறந்த துறவியெனக் காண்பர். அம்பு நேராக, அழகாகத்தான் இருக்கிறது; பாய்ந்தால் உயிரை வாங்குகிறது. அது கொடிது. யாழ் வளைந்திருக்கிறது; வாசித்தால் செவிக்கினிது. அதுபோல, தோற்றத்தால் அன்று; காமம் வெகுளி வஞ்சம் பொய் களவற்ற நன்னடத்தை யாலேயே துறவியை அறிக! செயலே மனிதன்.

கண்கொடிதி யாழ்கோடு செவ்விதாங் கண்
வினைபடு பாலாந் கொளல்.

உலகம் பழிக்கும் தீய ஒழுக்கங்களை ஒழித்தால் தலையை மொட்டையாக மழித்தலும், சடைமுடி வளர்த்தலும் வேண்டா.

மழித்தலு நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடிண்.

122 அவா வொழிந்தால் அற்றது பிறவி

பிறவிப் பிணியைத் தீர்க்கவேண்டும். உயிர்களுக்கு
என்றும் தப்பாத பிறவியை வினைவிக்கும் வித்து ஆசை.
ஆசையால் பற்றும்; பற்றால் பிறப்பாம் !

அவாவென்ப எல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றந்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து.

மனிதனாகப் பிறந்து ஒருவன் விரும்பவேண்டிய
இன்பம் என்ன ! மீண்டும் இந்த வினையுடலிற் பிறந்து
தொல்லைப்படாத நித்திய சுத்த முக்தியே. அதை யடை
யும் வழி முக்தியைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருளையும்
வேண்டாத வைராக்கியமே,

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

ஆசை துன்ப விதை; ஆசை விடவிட இன்பமும்
வினையும். "ஒரு பொருளும் வேண்டா" என்ற
பற்றின்மையே, பந்த பாச மோகமின்மையே, ஒருவன்
அடையத்தக்க உயர்ந்த செல்வம். அதைப்போன்ற
இன்பச் சுதந்தரச் செல்வம் இவ்வுலகில் இல்லை.
வாளிலும் அதைப்போன்ற பெருஞ் செல்வம் இல்லை.

வேண்டாமையன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டு மஃதொப்ப தில்.

ஆசை அழுக்கு, ஆசையின்மையே தூய்மை.
அத் தூய்மை வாய்மையான ஆன்மப் பொருளையே
வேண்டித் தியானஞ்செய்தால் வரும். நிலைபொருளான
பரமாத்மாவைப் தவிர வேறேன்றும் வேண்டற்பால
தன்று. மற்றெல்லாத் தோற்றப் பொருளும் மாறும்,
வீழும், அழியும். அந்த உண்மையை நாடிப் பொய்த்
தோற்றங்களிற் பற்று வைக்காதவனே தூயவன்.

தூ உய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்.

அவாவற்றவரே, பற்றற்ற, துயரற்ற முக்தபுருஷர். மனத்தே அவாவி, புறத்தே துறவிபோலக் காட்டும். பிறர் அந்த முக்தர்களைப்போலப் பிறவிப் பிணியை விடுத்துக் கரையேறிய சுதந்தரர்களல்லர். எத்தகைய அவாவிருந்தாலும் ஒரு வன் அமைதியாயிருக்க முடியாது. அவாவைத் துறந்தவனே துறவி: நிராசையே நேரிய துறவு.

அற்றவ ரென்பார் அவாவற்றார் மஹையார்
அற்றாக வற்ற திலர்.

மனிதனை வஞ்சிப்பது அவா. மனதை அடக்கிய வைராக்கியவான்களையும் இந்த அவா பதம்பார்க்கும், இழுத்தலைக்கும். ஆதலால், இந்த அவாவை அஞ்சி விலகவேண்டும். அப்போதே கடவுளறம் கைகூடும், துறவு நிலைக்கும்.

அஞ்சவ தோரு மறனே யொருவனை
வஞ்சிப்ப தோரு மவா.

அவாவை முற்றும் அறுத்தெறிந்தால் அழியாத முக்தி நிலை யெய்தும்; தவவினை வேண்டியவுடனே வரும். அவாவில்லார்க்குத் துன்பமில்லை. அவா விருந்தால் துன்பம் தப்பாது மேன்மேலும் அலைபோல வந்து மோதும். அவா எல்லாத் துன்பங்களினும் பெருந்துன்பம். அது கெட்டால் இடையருத பேரின்பம் வந்து கைகூடும்.

இன்ப மிடையரு தீண்டு மவாவென்னுந்
துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின.

ஆசைக்கு அளவுண்டா? நெருப்பிற்கு எவ்வளவு விறகு கொடுத்தாலும், அஃது அவ் விறகை உண்டு, மேன்மேல் வளர்ந்தேறுவது போல, விஷய சுகங்களைக் கொடுக்கக் கொடுக்க உண்டு மேலோங்கும் ஆசைத்தீ. ஆசை அடங்காது, நிறையாது, தினவெடுத்துக்

கொண்டே யிருக்கும். அதை விட்டொழித்தால் அக்கணமே பேராத இயல் நிலை, சகசநிலை கைகூடும்.

123. நண்ணிய தவத்தால் எண்ணிய தாகும்

இவ்வாறு மனம் புறஞ்செல்லாமல் உள்ளடக்கி, மற்ற புறப்பற்றுக்களை யொழித்து, உண்மைப் பொருளில் நிலைபெறுதல் சாமானியமன்று. அதற்கு நீண்ட தவம் வேண்டும். அந்தத் தவங்கூட முன்னே தவஞ்செய்து விட்ட குறையால் எய்தும். தவமும் தவமுடையார்க்காகும். தவமே கண்ணான வைராக்கிய சித்தருக்கே, தவம் கைகூடும். ஆசையானவ மாயங்களால் சித்தம் சலிப்பவர் தவத்தை மேற்கொள்வது வீணாகும். தவத்திற்கு அளவற்ற, வருடக்கணக்கான பொறுமை வேண்டும். புறப்பற்றுக்களை அடக்கும் போது, மனமும் புலன்களும் பெரிய புரட்சி செய்யும்; உள்ளடங்கிய புலன்களை வெளியே இழுக்கும். அவற்றையெல்லாம் ஞானவிசாரத்தாலும், வைராக்கிய சாதனங்களாலும் அடக்கி வெல்லவேண்டும். உடலுக்கு வரும் துன்பங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவேண்டும். நிட்டையி லிருக்கும்போது விலங்குகள், பூச்சிகள், மனிதர் செய்யும் தொல்லைகள் பல. “அவையெல்லாம் நமக்கல்ல. நமது நிலை அழியாத ஆன்மா” என்ற உறுதியுடன் தாங்கவேண்டும். காமக் குரோதங்கள் வலை வீசி நம்மை யிழுக்கும். அப்பர்போல் அந்த வலையைக் கட்டுடன் அறுத்தெறிய வேண்டும். தீவிரமான வைராக்கியத்தில்தான் தவம் பலிக்கும். தவத்தை மேற்கொள்வோன் தனக்கு உற்ற துன்பங்களைப் பொறுக்கவேண்டும்; எவ்வயிர்க்கும் தன்னால் எவ்விதமான துன்பமும் வராது காக்கவேண்டும். அதுவே தவத்தின் உருவம். அகிம்சா தருமமே மனத்தைப் புனிதமாக்கும்.

உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு.

இப்படித் தவம் புரிவோருக்கு, உணவு, உடை, தகுந்த இடம் தருதல் இல்லறத்தாருக்குப் பெரும் புண்ணியம் ஆகும். தவத்தினருக்கு இப்படித் தொண்டு செய்யவே, மற்றப் பல கோடி மக்கள் இல்லறத்தில் இருக்கின்றனர் போலும்! தவத்தால் ஆகாததொன்று மில்லை. பாரத தேசத்தின் உச்சியில், கைலாயில் சிவபிரானார் தவம் புரிகிறார். தென் முனையில் திருக்குமரி தவம் புரிகின்றாள். பாரத நாகரிகம் தவக்கனல் விரிவு. தவத்தினால் மனிதனிடம் மறைந்துள்ள ஒரு சக்திக்கனல் எழுந்து உடலெல்லாம் பரவும்; தன்னைச் சுற்றிலும் உள்ளவர்க்கும் பரவும்; நிலைபெற்ற தவத்திற்கு எல்லாச் சக்தியும் உண்டு. வசிட்டர், தவசக்தியால் கௌசிகன் சேனை முழுவதையும் தோற்கடித்தார். தவத்தின் பெருமையறிந்து கௌசிகர் அரசைத் துறந்து தாமே தவம் பூண்டார். தமது தவசக்தியால் விசுவாமித்திரர் ஐந்துலகங்களைப் படைத்தார். அத்திரி, அகத்தியர் முதலிய முனிவர் உதவிய மந்திரக்கணைகளே இராமனுக்கு வெற்றி அளித்தன.

ஒன்றாக் தெறலும் உவந்தாரை யாக்கலும்
எண்ணிற் றவத்தான் வரும்.

சநாசிவ ப்ரஹ்மேந்திரர் போன்ற மகாதபசிகள் நோய் தீர்த்தனர்; மூடனைப் புலவனாக்கினர். தவத்தினால் நாம் வேண்டிய பொருள் வேண்டியபடி கை கூடும். தவப்பலன் தப்பாது கைமேல் கிடைக்கும். தமது நாட்டை மீட்கவும் காக்கவும், துருவன், குரு கோவிந்தன் முதலிய மகான்கள் எவ்வளவோ தவம் மேற்கொண்டனர். சமர்த்த குரு இராமநாசர் நீண்ட மந்திரத்தவத்தால் பெற்ற சக்தியினாலேதான், சிவாஜி சத்திரபதியாகி, நாட்டையும் அறத்தையும் காத்தான். புத்தரின் தவப்பயனே, அசோகன் புகழ்க்குக் காரணம். எதை நோக்கித் தவம் புரிந்தோமோ அது கிடைக்கும். அதனாலேதான் முற்காலத்தில் அரக்கர்கூடத் தவம் புரிந்து ஆயுளும் ஆற்றலும் பெற்றனர். பரிபூரண

மான சகசநிலை பெற்ற மகான் விளங்கும் சமுதாயம் எல்லா நலங்களும் பெறும். அவரது தவக்கனல், சுற்றும் கதிர் பரவி மக்களுக்கு அளவற்ற நன்மை செய்யும்.

வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்.

தவஞ் செய்பவர் பிறர் தமக்குச் செய்யும் இன்னல் இடர்களைப் பொறுத்து, உலக சம்பவங்களில் மனங்கலங்காமல், தமக்குரிய அத்தயாத்ம கர்மங்களை அடக்கமாகச் செய்துகொண்டிருப்பர். தவசித்தர் அன்னியர் காணாது, தமது ஆத்ம நிட்டையே கருமமாயிருப்பர். பொருளின்பங்களை வேட்டையாடித் திரியும் பிறர், ஆசைவலையிற் சிக்கித் தமது நித்திய சுகத்திற்கும், பிறர்க்கும் அவஞ்செய்வர். உலகில் தீமையற்று, அறவழி வாழவும் தபோபலம் வேண்டும். அதற்காகத்தான் இல்லறத்தாருக்கு நல்லொழுக்கம், ஈகை, விருந்தோம்பல், இன்னு செய்யாமை, பொறுமை முதலிய பல நியமங்கள் பெரியோரால் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. வள்ளுவர் காட்டும் இல்லறமும், மனைவியுடன் புரியும் அருந்தவமாகும். தவஞ்செய்பவர் தமது நிலையில் உறுதியாயிருந்து தவவினை புரிவர். தவயில்லாத பிறர், புலன்களைக் கண்டபடி சிதறவிட்டுத் தீங்கிழைப்பர்.

தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்மற் றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு.

பொன்னைத் தீயில் உருக்கவுருக்க மாற்று மிகுந்து ஒளியோங்குகிறது. அதுபோலத் தமக்கு வரும் துன்பங்களை யெல்லாம் பொறுத்துப் பொறுத்துச் சுடச் சுட நோற்கும் தவசிகளுக்கு மேன்மேலும் ஆத்மப் பிரகாசம் கதிரிட்டொளிரும். தவக்கனலில் மனத்தை வாட்ட வாட்டச் சுத்தமும், ஞானமும் மிகுந்தொளிரும்.

கடச்சுடரும் பொன்போ லொளிவிடுந் துன்பஞ்
கடச்சுட நோக்கிந் பவர்க்கு.

உயிரைத் தனது வசப்படுத்தி ஆத்மசித்தி, பூத-
சித்தி, மனோஜயம் பெற்ற மகானை மற்ற மன்னுயி-
ரெல்லாம் வணங்கும். தம்மை வென்ற தவசித்தருக்குத்
தமது தவக்காந்தத்தினால் மௌனமாகப் பிறர் மனத்தை
வெல்லும் சக்தியுண்டு. தவயோகிகள் முன் அமர்ந்தாலே
ஒரு சக்தி நமது மனத்திற் பாய்ந்து நம்மைப் பரிசுத்த-
மாக்கி அவர்பால் ஈடுபடுத்தும்.

தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை யேனைய
மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்.

நீண்ட தவஞ்செய்து சக்திபெற்ற தீரர், கூற்றை
யும் கடந்து அமரவாழ்வு வாழ்வர். “ஒடுங்கி நிலைபெற்ற
உத்தமர் உள்ளம் நடுங்குவதில்லை; நமனுமங்கில்லை”
(திருமுலர்). மார்க்கண்டன் தவத்தால் சிவனருள்
பெற்றுக் கூற்றையும் மாற்றி நீடுழி வாழ்ந்தான்.

கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடு நோற்றவின்
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு.

தவத்தால் நினைத்தது கைகூடும். உலகில் பலர்
ஆற்றலும், அறிவும், பொருளும் இல்லாதிருப்பதற்குக்
காரணம் தவக்குறைதான். சிலர்தாம் பொறுமையுடன்
தவசித்தி பெறுகின்றனர்; பலர், தவமே கருதாது,
ஆசைத் தனையில் அகப்பட்டு, இயற்கைச் சக்கரத்திற்
சுழல்கின்றனர்.

இலர்பல சாகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர் பலர் நோலா தவர்.

திருக்குறளின்பம்

124. பற்றற் றிறைவனைப் பற்றுத லின்பம்

நவத்தின் உயிர்நாடி துறவு—ஆசை ஆணவ மாயங்களினின்று விடுபடல். உலகில் ஒவ்வொன்றி லும் இன்ப துன்பங் கலந்தேயுள். எந்தெந்தப் பொருளை விலக்குகிறோமோ அததனால் வரும் துன்பம் நமக்குக் குறைகிறது. அந்தப் பொருள் நம்மை அடிமைப்படுத்தாது, பிறரைக் கெஞ்சாது சுதந்தரமாக வாழலாம்.

யாதனின் யாதனி நீங்கியா னோதல்
அதனி னாதனி னிலன்.

“மனத்துறவுடன் அனுபவி!” என்றார் வேத முனிவர். “பற்றறு, தெய்வ வேள்வியாகத் துய்!” என்றார் கீதாசாரியார். “இன்பம் வேண்டுமானால், துற: துறந்தபின் உன்னைத் தேடி வரும் இன்பங்கள் மிகப்பல” என்கிறார் வள்ளுவர். அனைத்துந் துறந்த புத்தருக்கும், கிறிஸ்துவிற்கும், மணிவாசகருக்கும், பரமஹம்ஸருக்கும் உலகில் எவ்வளவு சிறப்புக்கள் நடக்கின்றன! எத்தனைக் கோயில்கள், எத்தனைக் கலைகள், எத்தனை விழாக்கள் அவர்கள் பெயரால் நடக்கின்றன.

வேண்டினுண் டாகத் துறக்க துறந்தபின்
ஈண்டியற் பால பல.

ஆனால், எல்லாரும் துறவி என்று கிளம்பிவிட முடியுமா? ஆ; துறவு எவ்வளவு கடினம்! ஐம்புலன் களையும் அடக்கியாள வேண்டும். மனிதன் வேண்டும் உலகின்பங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே விடவேண்டும். திருவருட் செல்வம் விரும்பி மாணிக்கவாசகர் மந்திரி பதவி, பொருள், வீடு, சுற்றம் அனைத்தையும் விடுத்தார்; “ஐய, நின்ன தல்லதில்லை, மற்றோர் பற்று” என்று அரணடியே பற்றினார். ஐம்புலனடக்கி, மானாபிமானம்,

ஆசையானவம் அனைத்தையும் விடவேண்டும்.
அதுவே துறவு.

அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு.

தனக்கென்று மனை, பொருள், சங்கற்பங்கூடக்
கூடாது. அதுதான் தவத்தினர்க்கு இயல்பானது.
“96 பவுண்டு உடல் தான் என் சுமை” என்றார் இராம
தீர்த்தர். எதை நாம் பிரியமாக வைத்திருக்கிறோமோ
அதன் மேல் பற்றுண்டாகி, அதனால் வரும் துன்பம்
நமது தவத்திற்கு இடையூறாகும்.

இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து.

“ஐயா, நான் கோவணமே சுமையெனத்
திரிகிறேன்!” என்றார் பட்டினத்தார். பிறப்பை யறுக்க,
முற்றத் துறந்தவர்க்கு உடல்கூடச் சுமையாகும்.
வேறெந்தத் தொடர்பை, பற்றை, பொருளை அவர்
விரும்புவார்?

மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்கல்
உற்றூர்க் குடம்பு யிகை.

சாதாசிவ ப்ரஹ்மேந்திரர் கொடுமுடிக் காவிரியில்
புதைத்தும் சமாதியிலிருந்தார். உடம்பு கூட அவருக்கு
உணர்வில்லை! தேகாபிமானம் முற்றும் ஒழியவேண்டும்.
“யான், எனது” என்னும் செருக்கே அவாவிற்கும்
பற்றிற்கும் காரணம். அச் செருக்கு ஒழிந்து, “எல்லாம்
அவன், அவனே அனைத்துமானான், அனைத்தும்
வல்லான், சர்வாத்நர்யாமி” என்று உணர்வோன்
ஆணவமாயமற்று, இறைவடி புகுந்து, வானோரை
விட மேலான முக்திநிலை பெறுவான்.

யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்.

வேதரிஷிகள், மாணிக்கவாசகர், அப்பர், முதலிய மகான்கள் அத்தகைய நிலைபெற்றனர். “நான் எனது” என்னும் ஆணவத்துடன் உலகப் பொருள்களைப் பற்றி விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்களை, உலக மாயத்தால் வரும் இடும்பைகள் விடாது பற்றிக் கொண்டு சீரழிக்கும்.

பற்றி விடாது இடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாது தவர்க்கு.

துறவின் பெருமையைக் கருதியே ஏகநாதர் சீடருக்கு, “அனைத்தையும் விடுத்துப் பின்னே வாருங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டார். “ஆடையுணவின் கவலை கூட வேண்டா. குருவிக்கு ஊட்டி, அல்லிக்கு உடுத்திக் காப்பாற்றுவோன் உங்களைக் காப்பாற்றுவான்” என்றார்.

தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தாச் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவர்.

பற்றற்றால், அப்போதே பந்தமொழியும், பிறனிப் பிணியறும். பற்றுநீங்காது போனால், மனம் நிலையாமல் திரிந்து பந்தங்களைப் பெருக்கும்; பிறனி நோய் விடாது பற்றும். பரமாத்மையே பற்றுக்! அதுவும் பற்றுக்களை விட்டொழிக்கும் வைராக்கியம் பெறுதற்கே. “இறைவனே நீயே இன்பம் ஆண்டவனே! என் உள்ளம் நின் கோயிலாகுக! என்மனம் அலையாது நினது திருவடியே பற்றி நிற்கட்டும். கடவுளே! நின் பற்றன்றி வேறு பற்றற்ற இன்பமே நான் வேண்டும் வரம். அருளுக!” என்று இறைவன் மாணடி பற்ற வேண்டும்.

பற்றுக் பற்றற்றால் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.

ஒவ்வொருவர் உள்ள மலர்மிசையும் விளங்கும்
இறைவனைப் பற்றி வாழ்தலே, புண்ணிய மகான்கள்

உபதேசம். அதுவே நிலையான இன்பம். அதுவே
திருக்குறள் காட்டும் இன்பம்! அது பொய்யாமொழி.
அதைப் பின்பற்றினோர் இம்மையிலேயே பேரின்ப
வாழ்வு பெறுவதுறுதி.

இன்பமே தானும் இறைவ னடிபற்றி
இன்பமாய் வாழ்வோ மினித!

சுத்தானந்த பாரதி.

ஆதிபகவன் துணை

திருக்குறளின் சிறப்பு

- செய்யொத்த பயிர்போலச் செந்தமிழுஞ்
செழும்பொருளுஞ் சேர்ந்த செல்வம்
- மையொத்த மலவீருளை மாற்றியொளிர்
மணிவிளக்கு மாந்த ரெல்லாம்
- வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தமர
வாழ்வெய்த வழி நடத்துங்
- கையொத்த நற்றுணைவன் வள்ளுவனார்
திருக்குறளெங் கண்க ளன்றோ.
- கூதொளிருங் குண்டலமுங் கைக்குவளை
யாபதியுங் கருணை மார்பின்
- மீதொளிர்சிந் தாமணியு மெல்லிடையில்
மேகலையுஞ் சிலம்பார் இன்பப்
- போதொளிர்சூந் தாமரையும் பொன்முடிசூ
ளாமணியும் பொலியச் சூடி
- நீதியொளிர் செங்கோலாய்த் திருக்குறளைத்
தாங்குதமிழ் நீடு வாழ்க !
- நால்வரிசை யமுதிருக்க நம்மாழ்வார்
மொழியிருக்கச் சேக்கிழாரின்
- பால்வடிசெந் தமிழிருக்கக் கம்பச்சித்
திரயிருக்கப் பகலே போன்று
- ஞாலத்தி லறம்விளக்கும் நாயனார்
குறளிருக்க நமது நற்றாய்
- காலத்தை வென்றோங்குங் கற்பகம்போற்
கனிபெருகக் கண்டி லோமோ.

சுத்தானந்த பாரதி.

தலைமை நிலையம் :

79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

கிளை நிலையங்கள் :

திருநெல்வேலி-6.

மதுரை-1. கோயமுத்தூர்-1.

கும்பகோணம்-1. திருச்சிராப்பள்ளி-2.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.